

การสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

สารนิพนธ์
ของ
วัชรพล วิบูลยศรีน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
มกราคม 2553

การสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

สารนิพนธ์
ของ
วัชรพล วิบูลย์ศรีน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

มกราคม 2553

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

บทคัดย่อ
ของ
วัชรพล วิบูลยศรีน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
มกราคม 2553

วัชรพล วิบูลยศรีน. (2553). การสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: รองศาสตราจารย์อัครา บุญทิพย์.

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมาย 1. เพื่อสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ และ 2. เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศและไม่มีทักษะการสนทนาภาษาไทย ระดับชั้น 4, 5 และ 6 จำนวน 25 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนรัตมีนาบดินทร์ กรุงเทพมหานคร

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ 1. แบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาประสิทธิภาพของแบบเรียนตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 2. แบบบันทึกคะแนน และ 3. แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียน

ผลการวิจัย พบว่า แบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 86.97/87.52 สามารถนำไปใช้ประกอบการเรียนการสอนได้

TEXTBOOK CONSTRUCTION ON ELEMENTARY THAI CONVERSATION
FOR THE LEARNERS THAI AS A FOREIGN LANGUAGE

AN ABSTRACT
BY
WATCHARAPOL WIBOOLYASARIN

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Arts Degree in Teaching Thai as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University
January 2010

Watcharapol Wiboolyasarin. (2010). *TEXTBOOK CONSTRUCTION ON ELEMENTARY THAI CONVERSATION FOR THE LEARNERS THAI AS A FOREIGN LANGUAGE*. Master's Project. M.A. (Teaching Thai as a Foreign Language). Bangkok: Graduate School. Srinakarinwirot University. Advisor: Associate Professor Akkara Buntip.

The purposes of the research were 1. to construct the elementary Thai conversation textbook for the learners Thai as a foreign language and 2. to find the efficiency of the textbook.

The population and the sample group used in this research consisted of 25 students who learned Thai as a foreign language, had no Thai conversation skill and studied in 4th, 5th, and 6th year of the first semester, the academic year 2009 at Rasami International School, Bangkok.

The research instruments were 1. the elementary Thai conversation textbook for the learners Thai as a foreign language, analyzing by finding the efficiency of each lesson in accordance with the Criterion 80/80, 2. a score record, and 3. a Thai conversation achievement test.

The results of this research revealed that the elementary Thai conversation textbook for the learners Thai as a foreign language was efficient at about 86.97/87.52 and proved to be used the textbook for students.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และกรรมการสอบได้
พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง การสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยใน
ฐานะภาษาต่างประเทศ ของ วัชรพล วิบูลย์ศรีน ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการ
ศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(รองศาสตราจารย์อัศรา บุญทิพย์)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จินตนา พุทฺธเมตตา)

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน
(อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา)

.....กรรมการสอบสารนิพนธ์
(รองศาสตราจารย์อัศรา บุญทิพย์)

.....กรรมการสอบสารนิพนธ์
(อาจารย์พัชนี โชติกลเสถียร)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีคณะมนุษยศาสตร์
(รองศาสตราจารย์อัศรา บุญทิพย์)
วันที่ เดือน มกราคม พ.ศ. 2553

ประกาศคุณประการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงยิ่งจากรองศาสตราจารย์อัศรา บุญทิพย์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ซึ่งให้แรงบันดาลใจในการพัฒนาหัวข้อสารนิพนธ์ และสละเวลาอันมีค่าให้คำปรึกษา คำแนะนำ ตลอดจนตรวจแก้สารนิพนธ์จนเสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณในคุณูปการของท่านมาในโอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์จินตนา พุทฺธเมตะ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตะ และอาจารย์พัชนี โชติกเสถียร ประธานและกรรมการสอบสารนิพนธ์ รวมทั้งคณาจารย์ทุกท่านที่กรุณาถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ ทั้งให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจพิจารณา และคำแนะนำในการแก้ไขสารนิพนธ์จนสำเร็จด้วยดี

ขอกราบสำนึกพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พรทิพย์ แข็งขัน “ครู” ผู้เปิดโอกาสและหนุนนำการศึกษาของผู้วิจัยมาโดยตลอด ทั้งยังติดตาม ดูแล เอาใจใส่ เพื่อพัฒนา “ศิษย์” อย่างจริงจัง ท่านรับเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและยังสละเวลาในการติดต่อกับอาจารย์วาทีต พุ่มอยู่ และอาจารย์ภาสพงศ์ ผิวพอใช้ ผู้เชี่ยวชาญอีก 2 ท่าน ซึ่งผู้วิจัยขอขอบพระคุณในความเมตตาของท่านที่ได้ให้ความแนะนำต่างๆ ในการสร้างเครื่องมือฯ ให้มีประสิทธิภาพ

งานวิจัยครั้งนี้คงไม่สามารถลุล่วงได้ ถ้าไม่ได้รับความกรุณาจากอาจารย์อรพินท์ จิตต์สม ห้วหน้าหมวดภาษาและวัฒนธรรมไทย โรงเรียนรัศมีนานาชาติ ที่กรุณาอนุญาตให้ผู้วิจัยใช้เวลาทำงานในการเก็บรวบรวมข้อมูล ทั้งยังรับเป็นผู้เชี่ยวชาญให้แก่ผู้วิจัย และอาจารย์ John William Robert Bailey เพื่อนร่วมงานคนสำคัญที่ช่วยตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอบคุณเป็นอย่างสูง

ตลอดช่วงเวลาของการศึกษาในสาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ขอขอบคุณพี่ๆ และเพื่อนๆ ที่เข้าใจและคอยเป็นแรงใจให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยทุกด้านด้วยดี โดยเฉพาะอภิชาติ อัสวแสงรัตน์ และลลิตทิพย์ ธนสมบัติพันธ์ “เป็กและโนฟ” กัลยาณมิตรที่ปลอบโยนให้ผู้วิจัยมีความหวังและกำลังใจตลอดการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบใจนักเรียนชั้น 4, 5, และ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนรัศมีนานาชาติ ที่ให้ความร่วมมือแก่ผู้วิจัยในการเก็บรวบรวมข้อมูลมาโดยตลอด

เหนือบุคคลใด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบุคคลอันเป็นที่รักอย่างสูงยิ่ง คือ นาวาโท เทิดศักดิ์ วิบูลย์ศรีน นางณฐชา วิบูลย์ศรีน และนางสาวกนกพรรณ วิบูลย์ศรีน “บิดา มารดาและพี่สาว” ผู้ให้ช่องว่างแก่ผู้วิจัยในการคิดไตร่ตรองชีวิตและงาน รวมทั้งให้อิสระในการคิดและตัดสินใจด้วยตนเองในทุกๆ เรื่อง คุณค่าและประโยชน์ประการใดที่เกิดจากสารนิพนธ์ฉบับนี้ “ลูก” ขอโน้มนำมาเป็นเครื่องบูชาแด่พระคุณของท่านที่ทำให้ลูกประสบความสำเร็จมาได้จนถึงทุกวันนี้

วัชรพล วิบูลย์ศรีน

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
สมมติฐานการวิจัย.....	4
วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ 5	
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด (สนทนา).....	14
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบเรียน.....	20
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	31
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	31
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	31
การประเมินคุณภาพภาพแบบเรียน.....	33
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	35
การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล.....	36
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	39
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	43

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม.....	47
ภาคผนวก.....	53
ภาคผนวก ก.....	54
ภาคผนวก ข.....	62
ภาคผนวก ค.....	68
ภาคผนวก ง.....	96
ภาคผนวก จ.....	162
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	165

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้น สำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศด้านรูปเล่ม.....	34
2 แสดงผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้น สำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศด้านเนื้อหา.....	35
3 ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	39
4 แสดงคะแนนจากการทำกิจกรรมระหว่างการเรียนรู้แต่ละบทของ แบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทย ในฐานะภาษาต่างประเทศ.....	41
5 แสดงคะแนนจากการทำแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้ ด้วยแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทย ในฐานะภาษาต่างประเทศทั้ง 10 บท.....	38
6 แสดงค่าประสิทธิภาพของแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้น สำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80.....	42

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ธรรมชาติของการเรียนภาษาของมนุษย์ ควรเริ่มจากทักษะการฟังและการพูดก่อน เมื่อทำได้ดีเพียงพอแล้ว จึงฝึกทักษะอ่านและการเขียน (ศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ อำเภอบางปะอิน. 2552: 46) หากเราพิจารณาการเรียนภาษาแม่ (Mother Tongue) ของเด็กจะเห็นว่า ก่อนที่เด็กจะเริ่มพูดนั้น เด็กได้ยินผู้ที่อยู่ใกล้ขีดพูด ในขั้นแรกเด็กจับความหมายไม่ได้ แต่เมื่อได้ยินซ้ำๆ เข้า พร้อมกับได้เห็นอาการกิริยาต่างๆ ก็เกิดความเข้าใจความหมาย และเริ่มเลียนเสียงด้วยคำสั้นๆ ง่ายๆ ก่อน ต่อมาจึงพูดคำยาวๆ และยากขึ้นตามลำดับ จากนั้นเด็กจะเริ่มหัดอ่านและเขียนเมื่อเข้าโรงเรียน ฉะนั้นจะเห็นได้ว่าธรรมชาติของการเรียนภาษานั้นควรเริ่มจากฟังแล้วจึงพูด เมื่อพูดได้แล้วจึงอ่านและเขียน

วิธีการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศก็ควรจะต้องสอดคล้องกับการเรียนภาษาแม่ คือ เรียนตามลำดับขั้นของการสอนทักษะทั้ง 4 ด้วยการให้นักเรียนได้ฝึกฟัง ให้ได้ยิน และเข้าใจความหมายให้ถูกต้องเสียก่อน แล้วจึงให้พูด เมื่อพูดได้ถูกต้องแล้วจึงอ่านและเขียน ตามความคิดเห็นของวิลคินส์ (Wilkins. 1973: 139-141; อ้างอิงจาก สุชาติ หล่อนกลาง. 2536: 1) กล่าวว่า ในหนังสือสารนั้น ทักษะการฟังและการพูดเป็นทักษะที่ใช้มากกว่าทักษะการอ่านและการเขียน ในวันหนึ่งๆ คนเราอาจจะอ่านหนังสือพิมพ์ หนังสือ จดหมาย ประกาศ โฆษณา และอาจเขียนมากบ้าง น้อยบ้าง ขึ้นอยู่กับกิจกรรมหรืองานที่ทำ การฟังและการพูดจึงเป็นการสื่อความหมายที่เกิดผลสะท้อนกลับ (Feedback) ในทันที สิ่งที่คู่สนทนาไม่เข้าใจจะสามารถสอบถามย้อนกลับหรือยืนยันความเข้าใจได้ กล่าวได้ว่า ทักษะการฟังเป็นทักษะที่ควบคู่ไปกับทักษะการพูด เพราะในการพูดคุยหรือสนทนาโต้ตอบกัน จำเป็นต้องฟังคำพูดหรือคำถามของคู่สนทนาให้เข้าใจเสียก่อน

จากความสำคัญของทักษะการฟังและการพูดดังกล่าวข้างต้น ในการเรียนการสอนภาษาจึงควรคำนึงถึงการฝึกทักษะการฟังและการพูดเป็นประการสำคัญ ดังที่ ฟินอคเคียโร (Finocchiaro. 1964: 28) กล่าวว่า การใช้ภาษาในการติดต่อสนทนากันนั้น เริ่มต้นด้วยการฟัง การพูด โดยเน้นการฟังและการปฏิบัติตามคำสั่งได้ ฟังและจับใจความสำคัญได้ ฟังและตอบคำถามได้ เล่าเรื่องที่ฟังและแสดงความคิดเห็นได้ ผู้เรียนจึงควรฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาต่างประเทศเช่นเดียวกับที่เรียนการฟัง การพูดในภาษาแม่ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ กานดา ณ กลาง (2515: 24) และสุไร พงษ์ทองเจริญ (2525: 4) ว่า ลำดับขั้นในการสอนภาษาต่างประเทศควรสอนเรียงลำดับจากการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนภาษาของมนุษย์

ดังนั้น การเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ จึงจำเป็นต้องเริ่มสอนการฟังและการพูดหรือการสนทนา อันเป็นรูปแบบหนึ่งของการใช้ภาษาในการสื่อสารของมนุษย์ และมี

ความสำคัญต่อชีวิตประจำวันเป็นอย่างมาก เพราะในแต่ละสังคมต้องมีการพบปะพูดคุยกัน เพื่อสื่อสารและสื่อความหมายตามความต้องการของผู้ส่งสารไปสู่ผู้รับสาร

แม้ว่าภาษาไทยยังไม่ใช่วาทะที่ทั่วโลกให้การยอมรับว่าเป็นภาษาสากลที่ต้องใช้ในการติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกัน แต่ปัจจุบันได้มีชาวต่างชาติให้ความสนใจศึกษาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น (เพลินจิตร์ ภูดี. 2546: 2) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเหตุผลต่างๆ เช่น เหตุผลทางการเมือง สังคม เศรษฐกิจ การค้า การศึกษา เป็นต้น ทำให้การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในประเทศไทยมีแนวโน้มที่จะขยายตัวเพิ่มมากขึ้น (เอมอร ชิตตะโสภณ. 2536: 122) ดังจะเห็นได้จากสถาบันการศึกษาหลายแห่งทั้งของรัฐและเอกชนต่างตื่นตัวเปิดสอนภาษาไทยให้ชาวต่างประเทศกันมากขึ้น อาทิ สถาบันภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล เปิดหลักสูตรภาษาไทยระดับกลาง ในระดับประกาศนียบัตร สอนภาษาไทยให้ชาวต่างประเทศเมื่อปี พ.ศ. 2533 ศูนย์ไทยศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เปิดหลักสูตรการสอนภาษาไทยสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศเมื่อปี พ.ศ. 2534 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เปิดหลักสูตรนานาชาติ สาขาไทยศึกษา ในระดับปริญญาโทและปริญญาเอก สำหรับผู้เรียนชาวไทยและชาวต่างประเทศเมื่อปี พ.ศ. 2534 (กองวิเทศสัมพันธ์. 2544: 239-263) และคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เปิดหลักสูตรการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ สำหรับผู้เรียนชาวไทยและชาวต่างประเทศในระดับประกาศนียบัตรเมื่อปี พ.ศ. 2546 และในระดับปริญญาโทเมื่อปี พ.ศ. 2549 เป็นต้น

จากแนวโน้มการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่มีมากขึ้น ทำให้เกิดปัญหาขาดแคลนผู้สอนหรือผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญในการสอน กลวิธีสอน การจัดการเรียนการเรียนรู้ หลักสูตร แบบเรียน การวัดและการประเมินผล โดยเฉพาะแบบเรียนได้มีการพัฒนาขึ้นมาหลากหลาย แต่มีใช้จำกัดเฉพาะสถาบัน ไม่แพร่หลายทั่วไป (สมพงศ์ วิเทศศักดิ์พันธุ์. 2545: 11) เมื่อผู้เรียนชาวต่างประเทศต้องมาสนทนากับชาวไทยจริงๆ ก็เกิดความรู้สึกขัดข้อง เพราะขาดการฝึกสนทนา และไม่ทราบสำนวนที่ใช้ในการสนทนา ทั้งๆ ที่ประโยคสนทนาที่ควรใช้หรือพูดนั้น อาจเป็นเพียงประโยคโครงสร้างที่เป็นพื้นฐานง่ายๆ หรือเป็นประโยคที่ใช้คำศัพท์ง่ายๆ แต่เป็นสำนวนที่ผู้เรียนนึกไม่ถึง จึงอาจกล่าวได้ว่า แบบเรียนเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับพัฒนาผู้เรียน เป็นสื่อที่ชี้ให้เห็นแนวความรู้ วิธีการเรียนรู้ และการจัดกิจกรรม แบบเรียนมีอิทธิพลสำหรับผู้เรียนและผู้สอนมาก ถือว่าแบบเรียนเป็นหัวใจของการเรียนการสอน (สุณีย์ อัดศาสตร์. 2526: ญ)

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะสร้างและหาประสิทธิภาพของแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ เพื่อช่วยพัฒนาทักษะการเรียนภาษาไทยของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพ และส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความชำนาญในการสนทนามากยิ่งขึ้น และเนื่องจากแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นที่ปรากฏอยู่ทั่วไปยังไม่ได้ผ่านกระบวนการและขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยอย่างถูกวิธี จึงไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอต่อการฝึกสนทนาของผู้เรียนชาวต่างประเทศอย่างแท้จริง และที่สำคัญ ผลที่ได้จากการวิจัยจะสามารถนำไปสู่

แนวทางในการสร้างแบบเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศภาษาอื่นๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เหมาะสำหรับครูและผู้ที่สนใจต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
2. เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

ความสำคัญของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้จะได้แบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ และสามารถนำแบบเรียนนี้ไปใช้ได้จริง
2. เป็นแนวทางให้ครูผู้สอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศสร้างแบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศในระดับที่สูงขึ้น
3. เป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบเรียนภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวประเทศที่ใช้ภาษาอื่นๆ

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนระดับชั้น 4, 5 และ 6 ที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศและไม่มีทักษะการสนทนาภาษาไทย จำนวน 25 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 ระหว่างเดือนกันยายนถึงเดือนตุลาคม โรงเรียนรัศมีนานาชาติ กรุงเทพมหานคร

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้น หมายถึง หนังสือประกอบการเรียนการสอนที่ใช้ฝึกสนทนาภาษาไทยในชีวิตประจำวัน จำนวน 10 บท ได้แก่ การทักทาย การขอร้อง การบอกเวลา การนัดหมาย การพูดโทรศัพท์ การถามทาง การสั่งอาหาร การเดินทาง การซื้อของ และการท่องเที่ยว
2. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศและไม่มีทักษะการสนทนาภาษาไทย ระดับชั้น 4, 5 และ 6 โรงเรียนรัศมีนานาชาติ

3. เกณฑ์มาตรฐาน 80/80

80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยกิจกรรมระหว่างการเรียนรู้ทั้ง 10 บทของนักเรียน
ทุกคน

80 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้ทั้ง 10 บทของนักเรียน
ทุกคน

สมมติฐานการวิจัย

ประสิทธิภาพของแบบเรียนอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. รวบรวมและศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้น แบบประเมิน
วัดคุณภาพของแบบเรียน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้
3. นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ เพื่อแก้ไขปรับปรุง
4. นำแบบเรียนที่สมบูรณ์แล้วไปทดลองหาค่าประสิทธิภาพของแบบเรียน
5. เก็บรวบรวมข้อมูลการทดลอง
6. วิเคราะห์ข้อมูล
7. สรุป และอภิปรายผล

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนทนา (การพูด)
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบเรียน

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

1.1.1 ความหมายของภาษาที่สอง

อรุณี วิริยะจิตรา (2532: 4) กล่าวว่า ภาษาที่สอง หมายถึง ภาษาอื่นที่ผู้เรียนเรียนเพื่อใช้รองไปจากภาษาแรก ภาษาที่สองนี้อาจเป็นภาษาราชการหรือเป็นภาษาที่ใช้ในการสื่อสารในการเรียนการสอนในโรงเรียน ในประเทศที่เป็นอาณานิคม

ในเอกสารประกอบการสัมมนา เรื่อง แนวทางการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ หมายเลข 1 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง (เอมอร ชิตตะโสภณ. 2536: ไม่ปรากฏเลขหน้า) กล่าวว่า ภาษาที่สอง หมายถึง ภาษาอื่นที่ผู้เรียนเรียนไปเพื่อใช้รองไปจากภาษาแรก

1.1.2 ความหมายของภาษาต่างประเทศ

อรุณี วิริยะจิตรา (2532: 5) กล่าวว่า ภาษาต่างประเทศ หมายถึง ภาษาอื่นที่ผู้เรียนเรียนเพื่อใช้ติดต่อสื่อสารกับผู้ใช้ภาษานั้น ทั้งนี้อาจเพื่อบ่งชี้ในการแสวงหาความรู้ การท่องเที่ยว เหตุผลทางการเมือง การค้า ฯลฯ เช่น คนไทยเรียนภาษาอังกฤษ ญี่ปุ่น หรือจีน เป็นภาษาต่างประเทศ เป็นต้น การเรียนภาษาต่างประเทศนี้อาจเริ่มเรียนในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา หรือจะมาเริ่มเรียนเมื่อเป็นผู้ใหญ่ เพราะมีความประสงค์ใคร่รู้ภาษานั้นๆ ก็ได้

1.1.3 หลักของการเรียนภาษา

สมยศ เม่นแย้ม (2543: 2-3) กล่าวถึงหลักการเรียนการสอนภาษาตามหลักการจากวิทยาศาสตร์ทางภาษา ไว้ดังนี้

1. เสียงในภาษาต้องมาก่อน ไม่ใช่เสียงที่แยกออกมาโดดๆ แต่เป็นเสียงจริงจากการพูด ซึ่งมีน้ำเสียง จังหวะ ซึ่งเจ้าของภาษาพูดกัน

2. ต้องให้ผู้เรียนได้ฝึกจากตัวอย่างมากพอที่จะได้เห็นภาษาใหม่ที่เรียนนั้นมีระบบการออกเสียงศัพท์ ไวยากรณ์อย่างไร เพื่อจะได้นำไปใช้ในการสื่อสารได้ต่อไป
3. ผู้สอนต้องคิดว่าภาษานั้นมีรูปแบบที่ซับซ้อน อาจทำให้เป็นอุปสรรคในการใช้สื่อสารได้อย่างแท้จริง จึงต้องปรับให้ใช้ได้อย่างเป็นนิสัย และเคยชินด้วยการฝึกฝนจนเป็นอัตโนมัติ
4. ในระดับนี้ควรเลือกรูปแบบของภาษาตามลำดับ ขั้นตอน เพื่อเพิ่มพูนคำศัพท์ คำศัพท์ที่สอนควรเป็นคำศัพท์เพื่อการเริ่มต้น คำศัพท์ในภาษาจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วเมื่อเริ่มมีการอ่าน
5. ศัพท์ที่นำมาสอนในระดับนี้เป็นศัพท์ที่ได้มาจากสถานการณ์จริงๆ มีนักเรียนเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยกัน
6. บทสนทนาที่ใช้ควรสั้นและเป็นจริง
7. ครูต้องพูดชัดเจนในรูปแบบที่ถูกต้อง ในความเร็วปกติ ไม่มีการพูดให้ช้าลงกว่าปกติ เพราะอาจจะทำให้เกิดความเข้าใจผิดพลาดไป
8. รูปแบบประโยคควรฝึกเฉพาะและใช้คำศัพท์ที่นักเรียนรู้แล้ว
9. การใช้วัสดุอุปกรณ์ใหม่ๆ ควรได้รับการแนะนำในบทเรียนต่างๆ และควรใช้สอนด้วยกันกับบทเรียนเก่าในหลายๆ กิจกรรม
10. การเรียนภาษาเป็นการฝึกการได้ยิน การฟัง การพูด ตามแบบที่พูดกันทั่วไป กฎไวยากรณ์หรือการอธิบายหลักเกณฑ์ไม่ต้องนำมาอธิบายในระดับนี้
11. ศัพท์ที่สอนไปแล้วต้องกลับมาทบทวนอยู่เสมอ
12. การสื่อสาร หมายถึง การได้ยิน การพูด การฟัง เพื่อทำตามโดยฟังและพูด ฟังแล้วตอบคำถาม นักเรียนควรเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกเป็นผู้ฟัง และพูดในสถานการณ์จริง
13. อ่าน เมื่อผู้เรียนมีความรู้ดี และออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนแล้ว
14. เขียน ต้องมาหลังการอ่านเสมอ

นอกจากนี้ สมยศ เม่นแย้ม (2543: 2-3) ยังได้กล่าวถึงความแตกต่างระหว่าง การรับภาษากับการเรียนภาษาว่า การจัดกิจกรรมเตรียมความพร้อมด้านภาษาโดยให้ผู้เรียนได้รับรู้และคิดจากกระบวนการจัดกิจกรรมอย่างมีปริมาณ มีความหลากหลายและมีคุณภาพจนเกิดความเข้าใจ และมั่นใจ สามารถแสดงความคิด ความเข้าใจออกมาได้ทั้งท่าทางและภาษา ซึ่งบทบาทของครูจะเป็นผู้อำนวยการกระตุ้น ยั่วเย้า ทำทนายให้ผู้เรียนได้คิดและแสดงออกทุกทาง กระบวนการดังกล่าวเรียกว่า “การรับภาษา” ส่วนการเรียนภาษา คือ กระบวนการจัดกิจกรรมแบบเทียม โดยครูจะเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ จะทำหน้าที่บอกเล่า สั่ง ย้ำเตือน หรือสอนเนื้อหาโดยตรง สำหรับบทบาทของเด็ก คือ จำและปฏิบัติตาม ซึ่งยากต่อการสะสมความเข้าใจภาษาให้เกิดมโนทัศน์สำหรับเด็กระดับก่อนประถม ดังนั้น นักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาพัฒนาการจึงเสนอแนะว่า ควรหาเทคนิควิธีทำให้ “การเรียนภาษา ” เป็น “ การรับภาษา ”

1.1.4 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ (ในที่นี้จะขอลำรวมเป็นทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง)

สตีเวน ดาเรียน (Steven Darian. n.p.: 41; อ้างอิงจาก บำรุง โตรัตน์. 2524: 28-29) ได้นำแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของพาล์มเมอร์ (Palmer) มาสรุปไว้ ดังต่อไปนี้

1. การเตรียมตัวขั้นต้น (Initial Preparation) เป็นขั้นการดึงดูดความสนใจของผู้เรียนมายังจุดที่ต้องการจะสอนเพื่อให้ผู้เรียนพร้อมที่จะเรียน
2. การสร้างนิสัยและการปรับนิสัย (Habit Forming and Habit Adapting) เป็นขั้นชักจูงใจให้ผู้เรียนมองเห็นประโยชน์ในสิ่งที่ตนกำลังเรียนอยู่ การฝึกให้ผู้เรียนพูดตามแบบนกแก้ว นกขุนทองเป็นสิ่งที่ไม่มีประโยชน์ ภาษาจะมีความหมายก็ต่อเมื่อผู้เรียนเห็นว่าจะนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงๆ ในชีวิตประจำวัน

วิธีการสร้างสมนิสัยในการเรียนภาษาต่างประเทศกระทำได้โดย

1. การฝึกฟัง (Ear Training Exercises) โดยฝึกให้ผู้เรียนมีความถูกต้องและแม่นยำในสิ่งที่ได้ยิน
2. การฝึกอวัยวะในการออกเสียง (Articulation Exercises) ได้แก่ การฝึกใช้กล้ามเนื้อในการออกเสียง เช่น ริมฝีปาก ลิ้น จนผู้เรียนสามารถใช้ได้อย่างถูกต้อง
3. การเลียนแบบ (Mimicry Exercises) ฝึกให้ผู้เรียนออกเสียงตามครูให้ได้เหมือนหรือคล้ายคลึงกับเสียงครูให้มากที่สุด
4. การฝึกความเข้าใจทันทีทันใด (Exercises in Immediate Comprehension) หมายถึง การฝึกให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของเสียงที่ตนเองได้ยินและได้ฟังทันที โดยไม่ต้องผ่านการแปลอีกครึ่งหนึ่ง เน้นฝึกให้ผู้เรียนคิดเป็นภาษาต่างประเทศ
3. การจัดลำดับ (Gradation) หมายถึง การจัดลำดับการสอนว่าสิ่งใดควรนำมาสอนก่อนหลัง การจัดลำดับในการสอน มีดังนี้ คือ
 1. ฝึกการฟังก่อนเห็นตัวอักษร (Ears before Eyes) ให้ผู้เรียนเรียนบทเรียนของภาษา โดยการฟังและพูดก่อนการอ่านและการเขียน
 2. ฝึกการรับรู้ก่อนที่จะกระทำด้วยตนเอง (Reception before Production) เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฟังก่อนที่จะพูด หรือให้ผู้เรียนได้อ่านก่อนที่จะให้เขียน เป็นต้น
 3. ฝึกการอ่านปากเปล่าก่อนการอ่าน (Oral Reading before Reading)
 4. ให้ผู้เรียนฝึกเป็นกลุ่มก่อนที่จะฝึกเดี่ยวๆ เป็นรายบุคคล (Chorus Work before Individual Work) ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจก่อนนั่นเอง
 5. ฝึกฝนก่อนที่จะให้ทำงานตามลำพัง (Drill Work before Free Work)

4. สัดส่วนที่เหมาะสม (Proportion) เนื่องจากทักษะต่างๆ มีเทคนิคและวิธีการสอนที่ไม่เหมือนกัน ดังนั้น ผู้เรียนอาจเรียนทักษะหนึ่งได้ดี แต่ไม่สามารถเรียนทักษะอื่นๆ ได้ดี ทั้งนี้เนื่องจากแต่ละทักษะต้องการเวลาและเทคนิคในการฝึกหัดต่างกัน ฉะนั้น ในการสอนทักษะทางภาษาต้องรู้จักแบ่งเวลาให้เหมาะสมกับลักษณะธรรมชาติของทักษะนั้นๆ ด้วย

5. ความถูกต้อง (Correctness) การสอนเนื้อหาต่างๆ ควรเริ่มจากรูปธรรม (Concrete) ไปสู่นามธรรม (Abstract) และเริ่มจากสิ่งง่ายไปยากเสมอ

ในเอกสารประกอบการสัมมนา เรื่อง แนวทางการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ หมายเลข 1 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง (เอมอร์ ชิตตะโสภณ. 2536: ไม่ปรากฏเลขหน้า) กล่าวว่า ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง หมายถึง กฎเกณฑ์การเรียนรู้ภาษาที่สองของมนุษย์ การเรียนรู้ภาษาที่สอง ไม่ได้เกิดขึ้นง่ายด้ายกับทุกคนเหมือนกับการเรียนภาษาแรก แม้จะมีเวลาเรียนมากกว่ากันก็ตาม บางคนก็อาจประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองมากกว่าคนอื่นๆ ที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะมีปัจจัยหลายๆ อย่างที่มีผลต่อการเรียนภาษาที่สอง เช่น

1. อายุ ผู้ที่มีอายุน้อยเรียนภาษาได้ดีกว่าผู้ที่มีอายุมาก
2. สถานการณ์ทางการเรียน เด็กจะเรียนเมื่อโตขึ้น และพยายามเรียนในห้องเรียน
3. แรงจูงใจในการศึกษาภาษา เพราะต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เช่น กลุ่มเพื่อน
4. ความมั่นใจในตัวเองสูง เพราะมีความกล้าที่จะใช้ภาษา โดยไม่กลัวผิดจึงเรียนภาษาได้ดี

5. ทักษะที่ดีต่อภาษา เห็นประโยชน์และนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน
ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ได้มีการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองให้ใกล้เคียงกับการเรียนรู้ภาษาแรกให้มากที่สุด ซึ่งมีหลายรูปแบบ เช่น

1. ให้ผู้เรียนไปเรียนในประเทศเจ้าของภาษา เมื่อยังเป็นเด็กเล็กๆ
2. ให้เจ้าของภาษาเป็นผู้สอนให้ ขณะที่ผู้เรียนยังเป็นเด็กเล็กๆ ในประเทศผู้เรียน
3. เรียนภาษาโดยใช้ภาษานั้นเป็นสื่อในการเรียนวิชาอื่นๆ ในประเทศที่ใช้ภาษาที่สองเป็นภาษาราชการ
4. เรียนโดยวิธีการแปล
5. เรียนโดยวิธีการเลียนแบบหรือพูดตามผู้สอน เพื่อจะได้จำและสร้างความเคยชินในภาษาใหม่ตามแนวคิดของกลุ่มพฤติกรรมนิยม หรือประจักษ์วาท (Empiricist)
6. เรียนโดยผู้เรียนได้รับข้อมูล เพื่อผู้เรียนมีโอกาสนใกล้ชิดกับภาษาที่เรียนสามารถวิเคราะห์และสร้างกฎเกณฑ์ของภาษานั้นขึ้นมาตามแนวคิดของกลุ่มพุทธรนิยม

พรชูลี อาชาวอำรุง (2541: 14) กล่าวถึงทฤษฎีการได้มาซึ่งภาษาที่สองของสตีเฟน แครชเชน (Stephen Krashen) ไว้ว่า สมมติฐานต่างๆ ของแครชเชนนั้นมีชื่อหลากหลาย ในปี

แรกๆ เรียกว่า รูปแบบการตรวจสอบติดตามผล (Monitor Model) และสมมติฐานการเรียนรู้เพื่อได้มาซึ่งภาษา (Acquisition-Learning Hypothesis) แต่ในปีหลังๆ ได้เปลี่ยนมาใช้คำว่า สมมติฐานตัวป้อน (Input Hypothesis)

แครชเซนกล่าวว่า ผู้ใหญ่ที่เรียนภาษาที่สองมีวิธีการที่จะรับภาษานั้นเข้ามาวิธีการแรก คือ การได้มาซึ่งภาษา (Acquisition) อันเป็นกระบวนการใต้สำนึกและกระบวนการที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติของบุคคลนั้นในการสร้างระบบของภาษาขึ้นมาที่แตกต่างจากกระบวนการที่เด็กเรียนรู้ภาษาจากสิ่งแวดล้อมตั้งแต่เกิด วิธีการที่สอง คือ กระบวนการเรียนรู้โดยจิตสำนึก ซึ่งผู้เรียนใส่ใจที่จะค้นหาว่ามีรูปแบบของภาษาอย่างไร มีกฎเกณฑ์อย่างไร และตระหนักถึงกระบวนการเรียนรู้ของตนเอง แครชเซนเชื่อว่าความคล่องในการแสดงออกทางภาษาที่สองขึ้นอยู่กับว่า ได้มาอย่างไร ไม่ใช่ว่าเรียนมาอย่างไร ดังนั้น ผู้ใหญ่ที่เรียนภาษาที่สองควรจะพยายามให้ได้มาซึ่งภาษาให้มากที่สุด เพื่อจะมีความคล่องตัวในการติดต่อสื่อสาร มิฉะนั้น จะหยุดอยู่แต่การเรียนรู้กฎเกณฑ์และความใส่ใจกับรูปแบบของภาษา เพราะกระบวนการเรียนรู้ที่ใช้จิตสำนึกและกระบวนการได้มาซึ่งภาษาจากจิตใต้สำนึกนั้นไม่เกี่ยวข้องกัน การเรียนรู้ไม่สามารถที่จะกลายเป็นการได้มาซึ่งภาษา ดังนั้น การเรียนภาษาที่สองที่ดีจำเป็นต้องใช้กิจกรรมเป็นหลัก ใช้การติดตามตรวจสอบน้อยที่สุด เมื่อผู้เรียนมีความคล่องในภาษาแล้วจึงจะนำเอาการติดตามตรวจสอบมาใช้ตามความจำเป็นให้น้อยที่สุด เพื่อตรวจทานและตรวจสอบความผิดพลาดที่ผู้เรียนแสดงออก

ทฤษฎีสมมติฐานตัวป้อนกล่าวว่า เงื่อนไขที่สำคัญต่อการได้มาซึ่งภาษานั้นเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนเข้าใจโดยการฟัง และการอ่าน ซึ่งมีโครงสร้างสูงกว่าระดับความสามารถทางผู้เรียนในขณะนั้น นั่นคือ ถ้าผู้เรียนหรือผู้ที่กำลังศึกษาภาษาอยู่ในชั้น I ตัวป้อนที่ผู้เรียนนั้นเข้าใจควรจะประกอบด้วย $I + 1$ คือ ภาษาที่ผู้เรียนสัมผัส ควรจะยากกว่าความสามารถที่เป็นอยู่ และสามารถเข้าใจได้ จึงจะทำให้ผู้เรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนรู้ภาษาขึ้นไปเรื่อยๆ อย่างไรก็ตามตัวป้อนนี้ไม่ควรจะยากเกินกว่าที่จะบรรลุได้ จนทำให้ผู้เรียนเกิดความท้อถอย เช่น $I + 2$ หรือใกล้เคียงกับความสามารถในปัจจุบัน จนไม่มีความท้าทายเลย เช่น $I + 0$ แครชเซนจึงให้ข้อเสนอแนะว่า ไม่ควรสอนพูดในห้องเรียนโดยตรง การพูดจะปรากฏขึ้นมาเอง หลังจากที่ผู้เรียนสร้างสมความเข้าใจภาษาโดยตัวป้อนมาพอสมควรแล้ว นอกจากนี้ การได้มาซึ่งภาษาจะเกิดขึ้นมากที่สุดและดีที่สุดที่สุดในสิ่งแวดล้อมที่มีความเครียดต่ำและผู้เรียนไม่จำเป็นต้องปกป้องตนเอง

1.1.5 แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communication Language Teaching)

ผจงกาญจน์ ภูวิภาดาวรรณ (ตุลาคม 2532-มีนาคม 2533: 65) กล่าวถึงความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารว่า คือ ความสามารถด้านระดับการใช้บวกกับความพยายามสื่อสารในรูปอื่นๆ เช่น การใช้การสื่อสารที่ไม่ใช่คำพูด (ท่าทาง สีหน้า การแต่งกาย) หรือการแสดงควมมีมารยาทในการสนทนา อย่างไรก็ตาม บุคคลจะมีประสิทธิภาพในการสื่อสารหรือไม่ต้องขึ้นอยู่กับกฎเกณฑ์เพียงอย่างเดียว เราก็จะคงพูดภาษาแบบเครื่องสมองกล คือ พูดประโยคได้

ถูกต้อง ถูกไวยากรณ์ แต่อาจไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เป็นจริง ทำให้การสื่อสารผิดพลาดหรือไม่สมบูรณ์ได้

อรุณี วิริยะจิตรา (2532: 57) กล่าวถึงแนวการสอนภาษา 3 แนวทาง ดังนี้

1. แนวการสอนที่เน้นในเรื่องกฎเกณฑ์ของภาษา (System Approach)

แนวการสอนลักษณะนี้มีหลายวิธี แต่วิธีที่เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายมี 4 แบบ ดังนี้

1. วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล (The Grammar-translation Method) นี้ อิงแนวคิดที่ว่าภาษามีกฎเกณฑ์ มีระบบ และระเบียบ การเรียนภาษา คือ การเรียนรู้ระบบกฎเกณฑ์ต่างๆ ของภาษา ถ้าผู้เรียนได้รู้กฎไวยากรณ์และความหมายของคำศัพท์ต่างๆ แล้ว ก็จะสามารถเข้าใจข้อความต่างๆ ในภาษาที่เรียนได้ และสามารถจะใช้ภาษานั้นได้อย่างถูกต้อง

2. วิธีสอนแบบตรง (The Direct Method) นี้ อิงแนวคิดที่ว่าภาษา คือ ภาษาพูด การเรียนภาษา คือ การให้ผู้เรียนได้สื่อสารด้วยภาษาที่เรียนนั้น และเพื่อให้ประสบความสำเร็จขึ้น ควรให้ผู้เรียนได้เรียนรู้วิธีการที่จะคิดเป็นภาษาที่เรียนด้วย ดังนั้น การเรียนการสอนภาษาจึงควรใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียนนั้นตลอดเวลา และสื่อสารราวกับอยู่ในสถานการณ์จริง

3. วิธีสอนโดยอาศัยการฟังและพูด (The Audio-lingual Method) นี้ อิงแนวคิดที่ว่าภาษา คือ ภาษาพูด การสอนภาษาจึงควรเริ่มจากการฟัง-พูด อันเป็นพื้นฐานไปสู่การอ่านและการเขียน ดังนั้น ภาษาที่นำมาให้ผู้เรียนเรียน ควรเป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้พูดกันในชีวิตประจำวัน ไม่ใช่การสอนเกี่ยวกับตัวภาษา เนื่องจากภาษาแต่ละภาษา มีความแตกต่างกัน

4. วิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ (The Cognitive Code Learning Theory) นี้ อิงแนวคิดที่ว่า ภาษาเป็นระบบที่เข้าไปตามกฎเกณฑ์ ความเข้าใจและการแสดงออกทางภาษา ขึ้นอยู่กับความเข้าใจกฎเกณฑ์ เมื่อผู้เรียนมีความเข้าใจรูปแบบของภาษาและความหมายแล้ว ก็จะสามารถใช้ภาษาได้ นอกจากนี้การเรียนภาษาเป็นกระบวนการภายในสมอง มนุษย์มีความสามารถที่จะเรียนรู้ภาษามาตั้งแต่เกิด มิได้เกิดการเรียนรู้จากการวางเงื่อนไขเพียงอย่างเดียว แต่ยังต้องใช้สติปัญญาของตนเอง และความคิดสร้างสรรค์ ในการผสมผสานความรู้ใหม่เข้ากับความรู้เดิมที่มีอยู่

2. แนวการสอนที่เน้นในเรื่องการสื่อความหมาย (Communicative Approach)

แนวการสอนนี้เป็นการนำเอาภาพรวมของภาษามาให้ผู้เรียนได้รับรู้ คือ เอาภาษาที่อยู่ในบริบทมาสอน ไม่ได้แยกแยะภาษาออกจากบริบทเหมือนกับการสอนในหลักสูตรโครงสร้างและไวยากรณ์ และยังจัดตามวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของผู้เรียนในการเรียนภาษานั้น เมื่อรู้จุดประสงค์แล้ว ทำให้สามารถมองสถานการณ์ที่ผู้เรียนจะใช้ภาษาในชีวิตจริงได้อย่างเหมาะสม

3. แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communication Language Teaching)

เป็นหลักสูตรที่ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินการใช้ภาษาในการสื่อสารมากกว่าการเรียนในหลักสูตรที่เน้นการสื่อความหมาย แนวการสอนนี้เน้นความคล่องและความเหมาะสมในการใช้ภาษา

พรชูลี อาชาวำรุง (2541: 55) กล่าวถึง แนวการสอนภาษาต่างประเทศ มี 2 แนวการสอน คือ

1. PPP เป็นวัฏจักรการเรียนการสอนและการฝึกฝน ได้แก่

การสอน (Presentation)

ครูผู้สอนจะเน้นรูปแบบเพื่อให้ผู้เรียนศึกษารูปแบบนี้ เป็นวิธีการที่จะทำให้ความหมายของคำต่างๆ ในภาษาชัดเจน ครูจะสนับสนุนให้ผู้เรียนทำงานตามรูปแบบที่ครูควบคุม จนกว่าจะทำได้สำเร็จอย่างคงเส้นคงวา นั่นคือ การให้ทำแบบฝึกหัดตามขั้นตอนที่กำหนดอย่างชัดเจน

การฝึกฝน (Practice)

ครูเริ่มลดการควบคุมลงและสนับสนุนให้ผู้เรียนถามคำถามซึ่งกันและกัน เพื่อที่จะให้มีการตอบโดยรูปแบบที่เหมาะสมหรืออาจจะใช้ภาพ เพื่อที่จะกระตุ้นให้เกิดการตอบสนองโดยใช้ภาษา

การแสดงออกทางภาษา (Production)

เมื่อครูค่อนข้างจะมีความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล และผู้เรียนสามารถที่จะแสดงออกทางภาษาได้ตามบทเรียนที่ได้สอนเอาไว้แล้วข้างต้น และมีการฝึกฝนดีแล้วก็จะนำผู้เรียนมาสู่ขั้นตอนการแสดงออกทางภาษานี้ บางครั้งเรียกว่าเป็นขั้นอิสระ ขั้นตอนนี้ครูมักจะอาศัยการสวมบทบาทการอธิบาย หรือกิจกรรมแก้ปัญหาที่จะให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการแสดงทางภาษา ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะไม่ถูกควบคุมโดยครูอย่างเด่นชัดอีกต่อไป แต่จะเน้นให้ผู้เรียนสามารถสร้างสรรค์ในการใช้ภาษาด้วยตนเอง อย่างไรก็ดี ครูยังเป็นผู้ตั้งรูปแบบที่เหมาะสมและถูกต้องให้ผู้เรียนแสดงออกตามรูปแบบนั้นๆ ที่ละรูปแบบจนครบถ้วน

2. CA (Communicative Activities) เป็นกิจกรรมสื่อสารที่จะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาใหม่ได้ดี เมื่อผู้เรียนรู้ภาษาแม่ได้อย่างดีแล้ว ยังรู้ความหมายของสิ่งต่างๆ และสามารถที่จะพิจารณาภาษาแม่ของตนได้อย่างดี มีกระบวนการจัดทำทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยนำภาษาใหม่เข้ามาเทียบเคียงกับภาษาแม่และมีการเชื่อมโยงจากภาษาแม่ไปสู่ภาษาใหม่

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

ศิริลักษณ์ สกุลวิทย์ (2541: บทคัดย่อ) วิจัยเรื่อง แบบฝึกการออกเสียงและการเขียนคำที่สะกดด้วยแม่กด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 12 คน จากโรงเรียนสันติวัฒนา พบว่า แบบฝึกที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 60/60 สามารถพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนในเรื่องการฝึกออกเสียงและเขียนคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กดได้

ธนิยา อานะสุข (2541: บทคัดย่อ) วิจัยเรื่อง การจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาความพร้อมทางภาษาไทยตามแนวการสอนแบบรับภาษาที่สองสำหรับนักเรียนชั้นอนุบาล ในอำเภอเชียงดาว

จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่พูดสองภาษา อายุ 4 – 6 ปี จำนวน 30 คน กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 1 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า หลังจากใช้แผนการจัดประสบการณ์ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 มีความพร้อมทางภาษาไทยเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ชาจิโกะ ซาไก (2542: บทคัดย่อ) วิจัยเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาญี่ปุ่นที่เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 โดยใช้วัฒนธรรมไทยเป็นสื่อการสอนในกรุงเทพมหานคร พบว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร มีความสามารถอ่านภาษาไทยระดับ ประถม 4, 5 และ 6 ใช้แบบทดสอบวัดปัญญาเป็นเครื่องมือวัดความสามารถทางภาษาไทย พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการอ่านก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ชนิกา คำพูน (2545: บทคัดย่อ) วิจัยเรื่อง การใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน วิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน โดยศึกษาด้านการพูดและการเขียน พบว่า การพูดภาษาไทยของนักศึกษาจีนมีความบกพร่องในการออกเสียงพยัญชนะท้ายมากที่สุด รองลงมา คือ พยัญชนะต้นและสระ สำหรับการใช้ประโยค พบว่า ใช้คำไม่ถูกต้องตามความหมายและหน้าที่ และใช้ภาษาไม่สละสลวย ส่วนการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนมีความบกพร่องของการเขียนพยัญชนะต้นมากที่สุด รองลงมา คือ พยัญชนะท้ายและสระ สำหรับการใช้ประโยค พบว่า ใช้คำไม่ถูกต้องตามความหมายและหน้าที่ รวมทั้งใช้คำภาษาถิ่น ขาดคำ และเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง

อัจฉรา เสือยันต์ (2545: บทคัดย่อ) วิจัยเรื่อง การพัฒนาแผนการสอนภาษาไทยโดยเน้นกิจกรรมฝึกสนทนาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนนานาชาติ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและใช้แผนการสอนภาษาไทยโดยเน้นกิจกรรมฝึกสนทนาสำหรับนักเรียนต่างชาติชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 – 3 โรงเรียนนานาชาติลานนา จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า หลังจากนำแผนการสอนไปทดลองใช้แล้ว นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนอยู่ในระดับปฏิบัติได้ดีที่สุดและมีความก้าวหน้าในการเรียน โดยมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

รัตน์เรขา ฤทธิศร (2546: 27) และจิตติญา แสงมณี (2546: 15-17) สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาที่สองตามที่เครชเชน (Krashen) และเทอร์เรล (Terrel) เสนอสมมติฐาน 5 ข้อ จากงานวิจัยที่มีขึ้นในระยะ 10 ปีที่ผ่านมา ไว้ดังนี้

1. สมมติฐานเกี่ยวกับการเรียนรู้และการเรียนภาษา (The Acquisition Learning Hypothesis) สมมติฐานนี้อ้างว่าผู้ใหญ่สามารถเรียนภาษาที่สองได้สองแบบ คือ เรียนภาษาแบบไม่รู้ตัว (Unconscious) หรือเป็นการเรียนแบบธรรมชาติ (Acquisition) โดยเรียนผ่านความเข้าใจและการใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างมีความหมาย การเรียนแบบนี้ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ในตัวภาษาขึ้นตามธรรมชาติ เป็นการเรียนที่ใกล้เคียงกับการเรียนภาษาแรก นั่นคือ เด็กเรียนภาษาโดยไม่รู้ตัวจากการใช้ภาษา เด็กไม่ได้เรียนกฎเกณฑ์ของภาษา แต่ในการใช้ภาษา เด็กมีความรู้สึกว่าจะใช้ภาษาแบบนี้ไม่ใช่แบบนั้น เป็นต้น ส่วนการเรียนแบบรู้ตัว (Conscious) หรือการเรียนภาษาแบบไม่เป็น

ธรรมชาติ (Learning) นั้น เป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับตัวภาษา เช่น รูปแบบและกฎไวยากรณ์ของภาษา ผู้เรียนรู้ตัวอยู่ตลอดเวลาว่ากำลังเรียนอะไร กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือเป็นการเรียนภาษาจากการเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษา จากสมมติฐานนี้จะเห็นได้ว่า การเรียนภาษาที่เน้นหนักไปในการเรียนรู้กฎเกณฑ์ของตัวภาษา ความถูกต้องในการใช้ภาษาในการสื่อสารมีลักษณะที่ไม่ใกล้เคียงกับการเรียนแบบธรรมชาติ หากคำผิดนั้นก่อให้เกิดความสับสนในการสื่อสาร ไม่ใช่เกิดจากไวยากรณ์

2. สมมติฐานเกี่ยวกับขั้นตอนในการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ (The Natural Order Hypothesis) สมมติฐานนี้กล่าวว่า การเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาจะเป็นไปตามลำดับก่อนหลังตามธรรมชาติ นั่นคือ ผู้เรียนสามารถเรียนรู้โครงสร้างของภาษาบางอย่างได้ก่อนโครงสร้างอื่นๆ และลำดับขั้นตอนนี้จะคล้ายคลึงกันในผู้เรียนทุกคนที่เรียนภาษาที่สอง หรือแม้แต่ในการเรียนภาษาแรกก็ตาม ดังนั้น ผู้สอนจึงไม่จำเป็นต้องเริ่มสอนแก้คำผิดของกฎเกณฑ์บางอย่างที่ผู้เรียนยังไม่อยู่ในขั้นที่จะรับรู้กฎเกณฑ์นั้นๆ ได้

3. สมมติฐานเกี่ยวกับกลไกทดสอบทางภาษา (The Monitor Hypothesis) สมมติฐานนี้ กล่าวว่า การเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้ น้อยหรือมาก เพราะการรับรู้กฎเกณฑ์ของภาษามีส่วนเพียงช่วยตรวจแก้ภาษาเท่านั้น สมมติฐานนี้ไม่ได้กล่าวว่า การเรียนภาษาแบบธรรมชาติจะไม่สามารถช่วยให้ผู้ใช้ภาษาแก้ไขภาษาของตนได้ เพียงแต่กล่าวว่า การเรียนกฎเกณฑ์ของภาษานั้นช่วยได้เฉพาะการตรวจและแก้ไขภาษาเท่านั้น ผู้เรียนไม่สามารถนำการเรียนรู้แบบนี้มาสร้างภาษาขึ้นใช้ได้

4. สมมติฐานเกี่ยวกับการรับรู้ข้อมูลทางภาษา (The Input Hypothesis) สมมติฐานนี้กล่าวว่า ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาเพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลาจากภาษาที่ตนได้รับฟังหรืออ่านได้ เข้าใจ เช่น เด็กเรียนภาษาแรกจากการได้ฟังสิ่งที่ผู้ใหญ่พูดกับตน ทั้งนี้เพราะภาษาที่ผู้ใหญ่พูดกับเด็กนั้นจะมีทั้งศัพท์และกฎเกณฑ์รูปแบบใหม่ๆ ของภาษาร่วมอยู่ด้วยเสมอ แต่เนื่องจากผู้ใหญ่ใช้กฎเกณฑ์ทางภาษาหรือศัพท์ใหม่ๆ นี้ในบริบทรอบๆ ตัวเด็ก เช่น โรงเรียน บ้าน สนามเด็กเล่น ฯลฯ หรือใช้ข้อมูลนอกเหนือตัวภาษา เช่น ท่าทางต่างๆ เข้ามาช่วย จึงทำให้เด็กสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้ใหญ่พูดได้ เมื่อเด็กเข้าใจในเนื้อหา ก็สามารถเรียนรู้ภาษาได้โดยไม่รู้ตัว ผู้เรียนภาษาที่สองสามารถเรียนรู้ภาษาได้จากข้อมูลทางภาษาที่ได้รับและเป็นข้อมูลที่ใช้ภาษาในระดับสูงกว่าระดับความรู้ทางภาษาที่ผู้เรียนมีอยู่เล็กน้อย โดยใช้บริบทหรือข้อมูลนอกเหนือตัวภาษาเข้าช่วยในการทำความเข้าใจ

5. สมมติฐานที่เกี่ยวกับความแตกต่างด้วยจิตใจ (The Affective-Filter Hypothesis) สมมติฐานนี้กล่าวว่า ทักษะคิดเป็นตัวแปรที่มีผลกระทบต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนแบบธรรมชาติ เช่น ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียน เพื่อคบหาสมาคมกับชนต่างชาติ หรือผู้เรียนที่มีความเชื่อมั่นในตัวเองจะเรียนภาษาได้ดี ทั้งนี้เพราะมีความพร้อมที่จะเรียนรู้อยู่เสมอ นอกจากนี้ผู้เรียนที่มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษา จะมีจิตใจที่ไม่ว่าวุ่นขณะเรียนและผู้ที่มีจิตใจไม่ว่าวุ่น จะมีความพร้อมที่จะเรียนรู้เพิ่มเติม

จากสมมติฐานที่เกี่ยวข้องกับความแตกต่างของจิตใจนั้นยังสอดคล้องกับจิตวิทยาการเรียนรู้และกระบวนการเรียนรู้ที่ สมพงษ์ วิทิตศักดิ์พันธุ์ (2545: 148) ได้กล่าวว่า เป้าหมายของ

ผู้เรียนแต่ละคนแตกต่างกัน บางคนต้องการเรียนภาษาไทยและอยากพูดเหมือนคนไทย เพื่อใช้ในการประกอบอาชีพ เช่น มัคคุเทศก์ นักวิจัย นักวิชาการ ผู้เรียนกลุ่มนี้ต้องการพูดภาษาไทยที่ชัดเจน ถูกต้องเหมือนคนไทย การเรียนการสอนต้องจัดแบบหนึ่ง ในขณะที่ผู้เรียนบางคนเพียงต้องการใช้ภาษาไทยเพื่อสื่อสารได้เข้าใจในชีวิตประจำวันที่ไม่ซับซ้อน กลุ่มนี้อาจให้ความสนใจกับเสียงที่ชัดเจนหรือด้านไวยากรณ์น้อยกว่ากลุ่มแรก และมีความสนใจน้อยกว่ากลุ่มแรก การเข้าใจจิตวิทยาเบื้องต้นจากวัตถุประสงค์ของผู้เรียนจึงถือเป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะสิ่งนี้จะเป็นตัวกำหนดเนื้อหา ของบทเรียนและวิธีการเรียนการสอนต่อไป นอกจากนี้หน้าที่เบื้องต้นของครูผู้สอน คือ การเข้าใจ ปรักษา หรือแนวคิด วัตถุประสงค์ของหลักสูตร เป้าหมายเชิงพฤติกรรมของผู้เรียนตามระดับผู้เรียน ภูมิหลังและเป้าหมายของผู้เรียน เพศ วัย และแผนการสอนรายชั่วโมง หากเข้าใจสิ่งเหล่านี้โดยรวม และดำเนินการอย่างเป็นขั้นตอนแล้วจะมีส่วนช่วยในการกำหนดและสร้างกิจกรรมในชั้นเรียนได้ อย่างสอดคล้อง เหมาะสม สนุกสนาน และเป็นกันเอง

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนทนา (การพูด)

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสนทนา

2.1.1 ความหมายของการสนทนา

ผะอบ โปษะกฤษณะ (2519: 45) กล่าวว่า การสนทนา เป็นการพูดที่มีบทบาท สำคัญมากในชีวิต การงานใหญ่ๆ จะสำเร็จได้ก็ด้วยการสนทนาเป็นเบื้องต้น ผู้ที่รู้จักศิลปะของการ สนทนาเป็นผู้ที่มีเสน่ห์ในตัว มีผู้ชอบคบหาสมาคม จะทำการสิ่งใดก็ลุล่วงไปได้ง่าย แต่จะวาง หลักการสนทนาลงไปได้ อยู่ที่ไหวพริบของผู้สนทนาที่จะพิจารณาเองว่าเรื่องใดควรจะสนทนา อย่างไร

สุวรรณ เกรียงไกรเพ็ชร (2523: 197) ให้ความหมายของการสนทนาว่า คือ การ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในสิ่งที่มีความสนใจร่วมกัน ความคิดเห็นนั้นอาจจะขัดแย้งกัน หรือคล้อย ตามกันก็ได้ แต่ผู้สนทนาจะต้องกำหนดจดจำไว้ว่า การสนทนาเป็นไปเพื่อสร้างมิตรภาพและเพื่อ ประโยชน์ในการแสดงและรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน มิใช่เพื่อเอาชนะ หรือเพื่อแสดงความเด่น เหนือผู้อื่น

ปรียา หิรัญประดิษฐ์ (2539: 962) กล่าวถึงการสนทนาว่า เป็นการพูดคุยเพื่อ สร้างมนุษยสัมพันธ์ เป็นการพูดที่มักจะไม่ได้มีการวางแผนไว้ล่วงหน้าว่าจะประสงค์ให้การสนทนา ครั้งนั้นเป็นไปในทำนองใด เรื่องที่พูดจึงมักจะเป็นเรื่องทั่วๆ ไปในชีวิตประจำวัน เป็นการพูดที่จะ ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดและช่วยสร้างมนุษยสัมพันธ์กับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี ในวงการธุรกิจการ งาน การสร้างสัมพันธ์กับผู้อื่น เป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้การทำงานดำเนินไปอย่างราบรื่น

อุดม บัวเพียร (2533: 66) กล่าวถึงการพูดสนทนาว่า เป็นการพูดคุยหรือพูดจา หารือกันเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น สร้างมนุษยสัมพันธ์ ผูกมิตรไมตรีหรือแม้กระทั่งทำลาย

ความเครียด การสนทนาเป็นการพูดที่มีบทบาทสำคัญมากในชีวิตประจำวัน การทำงานใหญ่ๆ หลายๆ อย่าง สามารถสำเร็จลงด้วยดีก็ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการสนทนาหรือพูดคุยปรึกษาหารือกัน

เอกฉัท จารุเมธีชน (2537: 140) กล่าวว่า การสนทนา คือ การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ผู้ร่วมสนทนาจะต้องรู้จักจังหวะในการแสดงความคิดเห็น รู้จักใช้ถ้อยคำที่ก่อให้เกิดมิตรภาพ มีความจริงใจ ใช้เหตุผล ไม่พูดปิด มีปฏิญาณ มีความเห็นใจผู้อื่น มีศิลปะในการกล่าวโต้แย้งหรือถ้อยตาม

นพดล จันทรพิชญ (2539: 59) ให้คำนิยามว่า การสนทนา คือ การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในสิ่งที่ผู้พูดกับผู้ฟังมีความสนใจร่วมกัน โดยมีผู้ร่วมสนทนาตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป การสนทนาอาจทำได้โดยไม่เป็นทางการไปจนถึงการสนทนาอย่างเป็นแบบแผน สุดแล้วแต่บุคคลที่ร่วมอยู่ในวงสนทนาและโอกาสในการสนทนานั้นๆ ความคิดเห็นที่แสดงต่อกันในหัวข้อสนทนา อาจถ้อยตามหรือขัดแย้งกันก็ได้ แต่ต้องตระหนักเสมอว่า การสนทนานั้นๆ เป็นไปเพื่อสร้างมิตรภาพและความพึงพอใจให้กับคู่สนทนา

รัตนเรขา ฤทธิศร (2546: 23) กล่าวว่า การสนทนา คือ การพูดคุยสื่อสารกันระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป เพื่อแสดงความคิดเห็น และความรู้สึกของผู้พูดไปสู่ผู้ฟังในเรื่องเดียวกัน โดยผ่านสื่อให้มีความเข้าใจที่ตรงกัน

2.1.2 มารยาทในการสนทนา

นพดล จันทรพิชญ (2539: 60) กล่าวว่า ผู้สนทนาควรมีมารยาทที่ดีในการสนทนาดังนี้

1. พูดให้เป็นธรรมชาติ ด้วยน้ำเสียงปกติที่ใช้พูดในเวลาธรรมดา ไม่พูดแบบอ่านหนังสือ หรือเน้นเสียงสูงต่ำมากเกินไปจนฟังดูเหมือนเสแสร้ง
2. พูดด้วยความจริงใจ ไม่มีเจตนาอื่นเคลือบแฝง หรือมีท่าทางการพูดแบบเสียดสี ประชดประชัน แต่พูดด้วยความจริงใจแบบนุ่มนวล ไม่ใช่พูดตรงเหมือนขวานผ่าซาก
3. สายตามองดูคู่สนทนา ทั้งขณะที่เป็นผู้พูดและผู้ฟัง แสดงความสนใจและจริงใจ
4. พูดด้วยถ้อยคำสุภาพ ระมัดระวังคำพูดให้เหมาะสมแก่คู่สนทนาอยู่เสมอ โดยเฉพาะคู่สนทนาที่มีอาวุโสมากกว่า
5. ไม่ผูกขาดการพูดเสียคนเดียว ให้โอกาสผู้อื่นพูดบ้าง
6. รู้จักเลือกหัวข้อสนทนาที่เหมาะสม คือ
 - 6.1 ไม่เป็นเรื่องที่ลึกซึ้งจนเกินไป
 - 6.2 ไม่เป็นเรื่องที่ไร้สาระ
 - 6.3 ไม่เป็นเรื่องที่ทำให้เกิดการขัดแย้งได้ง่าย เช่น ศาสนา การเมือง เป็นต้น
 - 6.4 งดเว้นการพูดเรื่องส่วนตัวของทั้งสองฝ่าย โดยเฉพาะกับคู่สนทนาที่เพิ่งรู้จักกัน และคู่สนทนาที่มีอาวุโสกว่า

7. ไม่พูดขัดกลางคัน ในขณะที่ผู้อื่นกำลังพูด
8. ไม่สนทนากันในสถานที่ที่ต้องการความสงบหรือไม่เหมาะสม เช่น ห้องสมุด

งานพิธีต่างๆ

9 รู้จักใช้คำ ขอบใจ ขอบคุณ ขอบพระคุณ ขอโทษ หรือขอประทานโทษ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและบุคคลอยู่เสมอ

10. ต้องคิดก่อนพูดทุกครั้ง

2.1.3 หลักการสนทนาที่ดี

อุดม บัวเพียร (2533: 68-69) กล่าวว่า เพื่อให้ความสัมพันธ์ระหว่างการสนทนาเป็นไปด้วยความราบรื่นและเกิดผลในทางที่ดี คู่สนทนาควรปฏิบัติ ดังนี้

1. ตั้งใจฟังตลอดการสนทนา ไม่ทำงานอื่นในขณะที่ฟัง
2. สนใจในเรื่องที่พูด อยากรู้ อยากเห็น สอดแทรกคำถาม ปล่อยให้คู่สนทนาพูด

จนจบข้อความ

3. ทำทีสุภาพ ใช้คำสุภาพ ยิ้มแย้มแจ่มใส ทำตัวเป็นกันเอง
4. สนทนาในเรื่องกลางๆ ที่ทุกคนสนใจ ไม่ถามความลับที่คู่สนทนาไม่ยอม

เปิดเผย ไม่ซักถามเรื่องส่วนตัวในกรณีที่เพิ่งรู้จักกัน หรือไม่สนิทมากนัก

5. พูดจาสุภาพ ใช้คำพูดสุภาพ ให้เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล
6. พูดให้เป็นธรรมชาติ ไม่ลอยหน้าลอยตาหรือจิบปากจิบคองจนเกินงาม ผิด

ธรรมชาติ

7. พูดด้วยความจริงใจ แต่มิใช่การพูดแบบขวานผ่าซาก
8. พูดให้ชัดเจน โดยเฉพาะการออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำ ถ้าออกเสียงผิด

การสื่อความหมายอาจผิดตามไปด้วย ความศรัทธาก็อาจจะลดน้อยลงไปด้วย

9. ซักจูงคู่สนทนาให้พูดในเรื่องที่เขาถนัดและสนใจจะพูด
10. ไม่พูดสิ่งต่อไปนี้

- 10.1 ทับถม ข่มขู่ ดึงดันเอาชนะ
- 10.2 นินทา
- 10.3 ส่อเสียด
- 10.4 กระทบบกระเทียบเปรียบเปรย
- 10.5 สอดแทรกในขณะที่คนอื่นกำลังพูด
- 10.6 ผูกขาดการพูดตลอดเวลา
- 10.7 ไม่พูดเกินความจริง
- 10.8 โต้แย้งตลอดเวลา ไร้เหตุผล
- 10.9 บ้าบอ ลายทမ်းท่ง
- 10.10 ซ้ำซากจำเจ

ศรีวิไล ดอกจันทร์ (ม.ป.ป.: 2) กล่าวถึงกฎการสนทนาว่า การสนทนาไม่ใช่เป็นเพียงการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารเท่านั้น เมื่อบุคคลเข้าร่วมในการสนทนา เขาได้เข้าไปมีส่วนร่วมทั้งการนำเอาความเข้าใจ ความคาดหวังว่าการสนทนาจะเป็นอย่างไรและจะพัฒนาไปในทางใด ตัวเองจะเข้าไปมีส่วนร่วมอย่างไร ต่างฝ่ายต่างยอมรับในกฎบางประการร่วมกัน เขาจึงได้ตีความคำพูดซึ่งกันและกันได้ เช่น กฎที่ว่าเมื่อผู้ถามถามคำถาม คำพูด อย่างไรก็ตาม ผู้ถูกถามพูดออกมาจะถูกตีความว่าเป็นคำตอบ ถ้าไม่เป็นเช่นนั้นก็จะไม่เกิดความเข้าใจหรือตีความไม่ถูก คนถามมักจะตั้งคำถามคำถามซ้ำ เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ตอบได้ยินถูกต้อง หรือไม่ก็ให้ผู้ตอบพูดซ้ำ เพื่อผู้ถามอาจจะฟังไม่ถูกต้องก็ได้ เช่น กฎแห่งความร่วมมือ (The Cooperative Principle) ไกรซ์ (Grice, H. Paul. 1976; อ้างอิงจาก ศรีวิไล ดอกจันทร์. ม.ป.ป.: 3) ซึ่งเป็นนักปรัชญาได้อธิบายถึงกฎนี้ว่าเป็นกฎที่ผู้สนทนาจะต้องรักษาในการสนทนา ได้แก่

Maxim of Quantity	: พูดเท่าที่ต้องการและเท่าที่รู้
Maxim of Quality	: พูดตามความจริง
Maxim of Relation	: พูดให้เกี่ยวข้องกัน
Maxim of Manner	: พูดให้กะทัดรัด ชัดเจน ไม่กำกวม

2.1.4 การสอนสนทนา

อัจนรา เสือยันต์ (2545: 14-15) กล่าวถึงการสอนสนทนาภาษาไทยให้กับนักเรียนต่างชาติว่า มีลักษณะคล้ายคลึงกับการสอนสนทนาภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนไทย เพราะเป็นการเรียนภาษาที่สอง รองจากภาษาแม่ ฉะนั้น แนวทางการสอนจะเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่ง บารุง โตรัตน์ (2524: 69-70) ได้เสนอแนวการสอนสนทนาภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนไทยว่า การสอนสนทนาเบื้องต้น คือ การฝึกให้นักเรียนถามตอบตามโครงสร้างประโยคที่ครูกำหนดให้ เพื่อมุ่งที่จะพัฒนาทักษะการพูดเป็นสำคัญ แม้ว่าการสนทนาที่แท้จริงจะหมายถึง การที่นักเรียนสามารถเลือกที่จะพูดอะไรได้ด้วยตนเองก็ตาม ในการสอนบทสนทนาในระยะเริ่มแรกครูควรจัดเป็นแบบแนะก่อน (Guided Conversation) ก่อนที่จะให้มีเสรีในการพูดด้วยตัวเองทั้งหมด

การฝึกบทสนทนา (Speaking for Communication)

วิธีสอนแบบใหม่นี้นิยมการฝึกบทสนทนามาก เพราะผู้เรียนมักจะจำได้รวดเร็ว โดยที่ประโยค มักจะสั้น จำได้ง่าย ผู้เรียนสามารถใช้ได้ทันที ทั้งง่ายต่อการจัดกิจกรรมในห้องให้สอดคล้องกับบทสนทนาด้วย โดยการให้นักเรียนแสดงบทบาทประกอบบทสนทนา เช่น ในการสร้างบทสนทนาอังกฤษผูกเป็นเรื่องราว ใช้ภาษาอังกฤษอย่างง่ายๆ ครูต้องอธิบายความหมายของคำศัพท์ใหม่ และสำนวนที่นักเรียนไม่รู้จำมาก่อนที่จะให้นักเรียนฟังบทเรียนนั้น โดยวิธีทำทำทาง ใช้อุปกรณ์การสอนประกอบ ให้คำที่มีความหมายคล้ายกันหรือใช้วิธีอธิบายอื่นๆ ถ้าเป็นไปได้ก็พยายามใช้คำศัพท์และสำนวนที่นักเรียนรู้จักแล้ว โดยแบ่งขั้นตอนง่าย 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นการฟัง มีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1. ใช้บทสนทนาเป็นการเล่าเรื่อง โดยครูเป็นผู้เล่าเอง ใช้ตัวละครโดยการวาดรูปลายเส้นลงบนกระดานหรือปิดแผ่นภาพตัวละครลงบนกระดานแผ่นป้าย (Flannel Board) ครูทำหน้าที่คล้ายเป็นผู้พากย์บทพูดของตัวละครนั้นๆ ครูอาจแทรกการอธิบายไปพร้อมๆ กันก็ได้ เพราะถือว่าเป็นส่วนของการฝึกความเข้าใจในการฟังด้วย

2. เมื่อนักเรียนได้ฟังเรื่องโดยตลอดแล้วครูพูดบทสนทนาด่วนๆ โดยไม่มีการอธิบายแทรก ถ้ามีการอัดลงเทปไว้ก่อนจะเป็นการดีมาก และใช้เสียงแต่ละคนแทนแต่ละตัวละคร

3. ตั้งคำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจเบื้องต้น ใช้คำถามประเภท Yes/No เท่านั้นก็พอ ถ้านักเรียนตอบผิดแสดงว่ายังไม่เข้าใจไม่พอ ครูอาจจะอ่านตอนที่นักเรียนไม่เข้าใจซ้ำแล้วตั้งคำถามใหม่

4. นักเรียนฟังบทสนทนาซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

5. ตั้งคำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจตลอดทั้งเรื่อง

ขั้นการพูด มีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1. ฝึกประโยคที่เลือกออกมาจากบทสนทนา

2. พูดเลียนแบบบทสนทนาให้ถูกต้องตามเสียงหนัก เสียงต่อเนื่อง ออกเสียงพยัญชนะ และสระในพยางค์ต่อกัน

3. ท่องจำบทสนทนา ครูอาจจะช่วยได้โดยการเขียนบทสนทนาดลงบนกระดานให้นักเรียนอ่านทั้งตอน แล้วครูค่อยๆ ลบคำออกทีละคำบ้าง 2 คำบ้าง ให้นักเรียนเติมให้ถูก คราวต่อไปลบคำออกมากขึ้น จนในที่สุดให้นักเรียนพูดปากเปล่าโดยไม่มีคำอยู่บนกระดานเลย

4. ให้นักเรียนทีละ 2 คน เลือกบทว่าใครจะเป็นคนไหน ออกมาพูดหน้าชั้น อาจจะทำการประกอบด้วย ครั้นแล้วให้ฝึกภายในกลุ่มแต่ละกลุ่ม เพื่อให้นักเรียนฝึกโดยทั่วถึง

5. ให้นักเรียนเรียบเรียงบทสนทนาใหม่ การฝึกสนทนานี้อาจจะเริ่มไปตั้งแต่บทง่ายๆ ก่อน แล้วค่อยๆ เพิ่มคำและประโยคให้ยาวหรือซับซ้อนขึ้น

2.1.5 การวัดและการประเมินผลการสนทนา

ดวงเดือน แสงชัย (2533: 96) กล่าวว่า การวัดผลการพูดบางครั้งก็อาจวัดควบคู่ไปกับการฟัง แต่บางครั้งก็อาจวัดผลการพูดได้อย่างเดียว การวัดผลทักษะนี้ ถ้าพยายามจัดให้ออกมาเป็นแบบ Communicative ก็จะเป็นการดี เพราะเป็นทักษะที่จำเป็นในการใช้เครื่องมือสื่อสารเบื้องต้น ตัวแบบการวัดผลมีดังต่อไปนี้

1. สามารถพูดสนทนาทักทายได้ ถามชื่อได้

2. ตั้งคำถามและตอบคำถามง่ายๆ ได้

3. ปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆ ได้ถูกต้องและออกคำสั่งได้

4. พูดประโยคที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้ เช่น ขอสิ่งของ ขออนุญาตออกจากห้องเรียน ใช้คำพูดโต้ตอบได้ตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

5. ดูรูปภาพแล้วตั้งคำถาม หรือบรรยายได้

ขณะสอบพูดควรสังเกตความถูกต้องในการออกเสียง สำเนียงที่ถูกต้องและความคล่องแคล่วในการพูดด้วย การให้คะแนนไม่ควรเป็น 0 เว้นแต่จะไม่พูดเอาเสียเลย หรือพูดผิดจนหมดจนฟังไม่รู้เรื่อง ครูควรให้คะแนนเป็นระดับความถูกต้องคล่องแคล่ว เช่น 3-2 หรือ 1-0

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนทนา (การพูด)

ประสงค์ รายนสุข (2532: บทคัดย่อ) วิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหาและวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนชาวเขาที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูด มีผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงสูงกว่านักเรียนชาวเขาที่ไม่ได้รับการฝึกและผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนชาวเขาหลังการฝึกสูงกว่าก่อนได้รับการฝึก

ปราณี วงศ์วุฒิ (2536: บทคัดย่อ) วิจัยเรื่อง การสร้างชุดการสอนการสนทนาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 แล้วนำไปทดลองกับกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านเวียงเทิง (เทิงทำนุประชา) จำนวน 30 คน พบว่า ชุดการสอนที่สร้างขึ้นทั้งหมดมีประสิทธิภาพ 83/82 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้

จงพัฒน์ แก้วมีชัย (2536: บทคัดย่อ) วิจัยเรื่อง ผลของการใช้แบบฝึกสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อเปรียบเทียบผลการใช้แบบฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนกลุ่มที่ใช้แบบฝึกและกลุ่มที่ไม่ใช้แบบฝึก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลลำปาง จำนวน 60 คน พบว่า แบบฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้น มีคะแนนเฉลี่ยหลังการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนกลุ่มที่ใช้แบบฝึกและไม่ใช้แบบฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สุมาลี เรืองศิลปการ (2536: บทคัดย่อ) วิจัยเรื่อง ผลการใช้กิจกรรมพัฒนาภาษาที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กกำพร้าอายุ 3 ถึง 4 ปี ในสถานสงเคราะห์ของกรมประชาสงเคราะห์ พบว่า เด็กกำพร้าที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมพัฒนาทางภาษาและเด็กที่ได้รับการฝึกด้วยวิธีปกติ มีคะแนนความสามารถด้านการฟังและการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และเด็กกำพร้าที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมพัฒนาภาษา มีคะแนนความสามารถด้านการฟังและการพูดสูงกว่าเด็กกำพร้าที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

บังอร ร้อยกรอง (2541: บทคัดย่อ) วิจัยเรื่อง การใช้เกมเสริมการฝึกทักษะการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุบาลลำปาง พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่ใช้เกมเสริมการฝึกทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้ใช้เกมเสริมการฝึกทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมปอง ศรีวิชัย (2545: บทคัดย่อ) วิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยเบื้องต้น สำหรับนักศึกษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยพายัพ พบว่า แผนประสบการณ์สามารถพัฒนาการใช้ ภาษาไทยของนักศึกษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยพายัพ อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ในด้านการสนทนา อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง การอธิบายรูปอยู่ในเกณฑ์ดีและการแสดงความคิดเห็นอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง

รัตน์เรขา ฤทธิศร (2546: บทคัดย่อ) วิจัยเรื่อง การใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง การสนทนาภาษาไทย สำหรับผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ โดยมีผู้เรียนชาว ต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ ในมหาวิทยาลัยพายัพ จำนวน 10 คน เป็น ประชากรที่ใช้ในการวิจัย พบว่า ผู้เรียนที่เรียนเสริมด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนทุกคน สามารถผ่านเกณฑ์การประเมิน 80% และสามารถทำคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียน แล้วนำคะแนนแทนค่าเพื่อหาประสิทธิภาพ สรุปได้ว่า บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่อง นี้มีประสิทธิภาพระดับ ดี

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบเรียน

3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบเรียน

3.1.1 ความหมายของแบบเรียน

คาร์เตอร์ วี กู๊ด (Carter V. Good. N.d.; อ้างอิงจาก ธวัช ปุณโณทก. 2542: 3) นิยามว่า แบบเรียน หมายถึง หนังสือที่เกี่ยวกับการศึกษาวิชาใดวิชาหนึ่งโดยเฉพาะ มีการจัดเนื้อหา อย่างเป็นระบบ มุ่งหมายที่จะใช้เฉพาะการเรียนการสอนในระดับใดระดับหนึ่ง และเป็นข้อมูลที่สำคัญในการเรียนการสอน

พจนานุกรมนานาชาติฉบับใหม่ของเว็บสเตอร์ (Webster's New International Dictionary. 1955: 2614) ให้ความหมายของแบบเรียนไว้ว่า คือ หนังสือที่บรรจุเนื้อหาตามหลักวิชา และใช้เป็นหลักในการเรียนการสอนระหว่างครูกับนักเรียน

กระทรวงศึกษาธิการ (2507) ให้ความหมายของแบบเรียนไว้ว่า หมายถึง หนังสือที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้ใช้สำหรับการเรียน มีสาระตรงตามที่ระบุไว้ในหลักสูตร อย่างถูกต้อง อาจจะมีลักษณะเป็นเล่ม เป็นแผ่นหรือเป็นชุดก็ได้

ก่อ สวัสดิพิพาณิชย์ (2507: 32) และ เอ็ดการ์ เดล (Edgar Dale. 1969: 665; อ้างอิงจาก นงลักษณ์ สิ้นสืบผล. 2521: 20) กล่าวถึงความหมายของแบบเรียนไว้ในทำนองเดียวกัน ว่า แบบเรียนเป็นอุปกรณ์สำคัญ เป็นแหล่งปฐมในด้านความคิด การสอนวิชาต่างๆ มักต้องใช้ แบบเรียนประกอบเสมอ

จินตนา ไบกาซูยี (2520: 20-23) ให้ความหมายของหนังสือเรียนว่า คือ หนังสือ ที่รวบรวมวิชาความรู้ในหมวดวิชาใดวิชาหนึ่ง ซึ่งมีเนื้อเรื่องตรงตามหลักสูตรที่กำหนดไว้อย่าง ถูกต้องครบถ้วน โดยมีจุดมุ่งหมายใช้ในการเรียนการสอน จึงมีหลักเกณฑ์การเขียนหนังสือเรียนเป็น พิเศษ เช่น เขียนเป็นรายวิชาสำหรับเรียนในระดับชั้นต่างๆ มีความยากง่ายตามวัยของผู้เรียน มี

ลักษณะการเรียบเรียงเชิงวิชาการ ให้ข้อเท็จจริง เมื่อจบบทเรียนแต่ละบทท้ายเล่มมักจะมีกิจกรรมเสนอแนะการเรียนการสอน

สุณีย์ อุตศาสตร์ (2526: บทนำ) กล่าวว่า แต่เดิมเคยเรียกหนังสือ “แบบเรียน” ต่อมาได้กำหนดให้เรียกใหม่ว่า “หนังสือเรียน” หมายถึง หนังสือที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้ใช้สำหรับการเรียน มีสาระตรงตามที่ระบุไว้ในหลักสูตร ซึ่งอาจจะมีลักษณะเป็นเล่ม เป็นแผ่น หรือเป็นชุด หนังสือเรียนอาจจะเรียกต่างๆ กัน เช่น แบบเรียน แบบสอนอ่าน หนังสืออ่าน หนังสืออ่านประกอบ ดังนั้น “แบบเรียน” หรือ “หนังสือเรียน” มีความหมายเดียวกัน แบบเรียนหรือหนังสือเรียนเป็นสื่อการสอนที่มีความสำคัญมากต่อผู้เรียนและผู้สอน กล่าวได้ว่าแบบเรียนเป็นหัวใจของการเรียนการสอน ทั้งนี้เพราะแบบเรียนเป็นเครื่องมือในการพัฒนาผู้เรียน เนื้อหาในแบบเรียนต้องมีความหมาย ชี้ให้เห็นแนวทางการเรียนรู้ การจัดกิจกรรม แนะนำแหล่งความรู้แก่ผู้เรียนและผู้สอน

พัฒน น้อยแสงศรี (2527: 2) กล่าวถึงแบบเรียนว่า เป็นหนังสือที่เขียนขึ้นอย่างมีระบบ หมายถึง โครงสร้างรูปแบบ ซึ่งประกอบด้วยรูปเล่ม มีชื่อตำรา คำนำ สารบัญ เนื้อเรื่องที่แบ่งออกเป็นบทตอนอย่างมีสัดส่วน มีวัตถุประสงค์ชัดเจน มีข้อสรุปและเอกสารอ้างอิงครบถ้วน

หทัย ดันหยง (2528: 29-35) กล่าวถึงแบบเรียนหรือหนังสือเรียน สรุปได้ว่า หนังสือเรียนเป็นสื่อประเภทสิ่งพิมพ์ (Printing Materials) ที่ดีที่สุดที่ใช้ในการเรียนการสอน โดยมีลักษณะเป็นวัสดุการอ่าน (Reading Materials) ซึ่งสร้างขึ้นอย่างมีระบบ นอกจากนั้นแบบเรียนมีประโยชน์ต่อครูผู้สอนเพราะช่วยให้ครูเข้าใจขอบเขตของเนื้อหา ทำให้สามารถกำหนดวัตถุประสงค์ได้ เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรม ทำให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์ที่คาดหวัง ด้านประโยชน์ต่อผู้เรียนแบบเรียนช่วยพัฒนาทักษะทางภาษา แบบฝึกหัด คำถาม ข้อเสนอแนะในแบบเรียนช่วยเพิ่มพูนทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียน

บันลือ พุกพะวัน (2533: 47) ให้ความหมายของหนังสือเรียนว่าเป็นหนังสือที่กระทรวงศึกษาธิการประกาศบังคับใช้ โดยกำหนดว่าผู้เรียนในระดับชั้นนั้นๆ จำต้องมีเพื่อจะได้ใช้ฝึกอ่านเป็นพื้นฐานของวิชานั้นๆ ตามที่เนื้อหาของหลักสูตรกำหนดไว้ให้

ธวัช ปุณโณทก (2542: 3) ให้ความหมายของแบบเรียนว่า คือ หนังสือที่มีเนื้อหาความรู้ หลักการ และวิธีการเรียนการสอน ที่กำหนดขึ้นเพื่อใช้สำหรับการเรียนระดับใดชั้นหนึ่ง ฉะนั้น หนังสือแบบเรียนจึงหมายถึง หนังสือที่ใช้ประกอบการเรียนในโรงเรียนทุกสาขาวิชาการ และส่วนใหญ่จะจำกั้อยู่ในระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา แต่ถ้าเป็นวิทยาการที่มีระดับสูงมักจะใช้คำว่า ตำรา

ทัศนีย์ ศุภเมธี (2542: 148) ได้ให้ความหมายของหนังสือเรียนว่า เป็นหนังสือที่เขียนโดยมีสาระตรงตามหลักสูตรในระดับนั้นๆ และวิชานั้นๆ เพื่อใช้เป็นสื่อการเรียนการสอน

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2527: 111) กล่าวถึงหนังสือเรียนว่า คือหนังสือที่ใช้สอนเป็นหลักในวิชาที่เรียนของเด็กแต่ละระดับชั้น หนังสือเรียนจะต้องมีการจัดลำดับเนื้อเรื่องให้เหมาะสมและถูกต้อง เพื่อเป็นอุปกรณ์อันสำคัญสำหรับวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้

นิตยา วิจารณ์ันท์ (2551: 9) ได้สรุปความหมายของหนังสือเรียนหรือแบบเรียนไว้ว่า คือ สื่อสิ่งพิมพ์ที่ใช้ในการเรียนการสอน โดยมีการจัดเนื้อหาอย่างมีระบบ มีวัตถุประสงค์ใช้ในการเรียนการสอนในแต่ละระดับชั้น เป็นแหล่งความรู้แก่ผู้เรียนและผู้สอน แบบเรียนเป็นสื่อการสอนที่มีความจำเป็นและความสำคัญต่อการเรียนการสอน และมีประโยชน์ทั้งต่อผู้เรียนและผู้สอน

3.1.2 ความสำคัญของแบบเรียน

หลุยส์ ชอร์ส (Louis Shores. 1960: 50) กล่าวถึงความสำคัญของแบบเรียนไว้ว่าเป็นเครื่องมือที่ครูกับนักเรียนใช้สื่อความหมายซึ่งกันและกัน เป็นแหล่งรวบรวมเนื้อหาวิชา แนะนำกิจกรรม และวัสดุประกอบการสอนที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ช่วยสร้างนิสัยรักการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ฝึกทักษะในการอ่าน ทั้งยังเป็นศูนย์กลางให้นักเรียนซึ่งมีความแตกต่างระหว่างบุคคล ได้ร่วมเรียนเรื่องเดียวกัน และเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ในแนวเดียวกัน

ประทีป จรัสรุ่งรวิธร (2514: 4) แสดงความคิดเห็นเรื่องความสำคัญของแบบเรียนว่า เป็นอุปกรณ์การสอนสำคัญชนิดหนึ่งที่รวบรวมเนื้อหาวิชาและจุดมุ่งหมายของการเรียน ช่วยแนะนำกิจกรรม วัสดุอุปกรณ์การสอนที่เกี่ยวข้องกับการเรียน ช่วยเสริมสร้างนิสัยรักการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เพื่อกระตุ้นและฝึกให้นักเรียนรู้จักคิดหาเหตุผล สรุปความจริงที่ค้นคว้า และเข้าใจว่าส่วนใดของแบบเรียนเป็นความคิดเห็นส่วนตัวของผู้แต่ง ส่วนใดเป็นความจริง ช่วยสื่อความหมายให้ครูและนักเรียนเข้าใจเนื้อหาเรื่องเดียวกันได้ตรงกัน

โกชัย สาริกบุตร (2520: 10) กล่าวถึงความสำคัญของหนังสือเรียน ดังต่อไปนี้

1. หนังสือเรียนเป็นแหล่งข้อมูลที่จะให้เนื้อเรื่องและคำตอบในปัญหาต่างๆ อย่างมีขอบเขตในรายวิชานั้นๆ และเหมาะสมกับผู้เรียนในระดับชั้นนั้น
2. หนังสือเรียนเป็นแหล่งตรวจสอบผลการทดลอง กฎเกณฑ์หรือทฤษฎีต่างๆ
3. หนังสือเรียนเป็นแหล่งกิจกรรม เป็นคู่มือแนะแนวทางให้เกิดการศึกษา สอบสวน หรือค้นคว้าทดลอง
4. หนังสือเรียนเป็นเครื่องมือที่กะทัดรัด ช่วยสรุป ช่วยย้ำความรู้ความเข้าใจอย่างมีระเบียบ ตลอดจนมีกิจกรรมหรือแบบฝึกหัดเสริมสร้างความเข้าใจให้พัฒนาสูงขึ้นไปเรื่อยๆ ตามระดับชั้นเรียน
5. หนังสือเรียนเป็นพื้นฐานสำคัญที่ช่วยสร้างความคิดอันดับแรกอันทำให้นักวิชาการหลายท่าน เกิดแรงบันดาลใจสร้างสรรค์หนังสืออย่างอื่นติดตามออกมา

สุณีย์ อัดศาสตร์ (2526: ๗) กล่าวถึงความสำคัญของแบบเรียนไว้ว่า เป็นเครื่องมือสำหรับพัฒนาผู้เรียน เนื้อหาที่มีอยู่ในแบบเรียนจึงต้องมีความหมายทั้งสิ้น เพราะจะทำให้เห็นแนวความรู้ วิธีการเรียนรู้ และการจัดกิจกรรม และแนะนำแหล่งความรู้ให้แก่ผู้เรียนและผู้สอน

แบบเรียนมีอิทธิพลสำหรับผู้เรียนและผู้สอนเป็นอย่างมาก ทั้งในระดับประถมศึกษาและในระดับมัธยมศึกษา ครูและนักเรียนมีความผูกพันอยู่กับแบบเรียนมากที่สุด อาจกล่าวได้ว่า แบบเรียนเป็นหัวใจของการเรียนการสอน

บันลือ พุกพะวัน (2533: 48) กล่าวถึงความสำคัญของหนังสือเรียนไว้ดังนี้

1. อำนวยประโยชน์แก่ครูผู้สอน

- 1.1 เป็นเครื่องมือสำคัญที่ครูจะใช้ตรวจสอบเนื้อหาที่หลักสูตรกำหนด
- 1.2 ช่วยให้ผู้ครูเข้าใจขอบเขตของเนื้อหาสาระที่จำเป็นสำหรับนักเรียน
- 1.3 ช่วยให้ผู้ครูสามารถตั้งจุดประสงค์เฉพาะแต่ละบทเรียนนั้นๆ ได้ดียิ่งขึ้น
- 1.4 ช่วยให้ผู้ครูกำหนดและจัดกิจกรรมประสบการณ์สำหรับนักเรียน เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ตามที่กำหนดไว้

1.5 ครูอาจให้กิจกรรมเพิ่มเติมแก่นักเรียน โดยการค้นคว้าหาคำตอบ ทำแบบฝึกหัดจากหนังสือเรียน

1.6 ครูสามารถใช้หนังสือเรียนเป็นแนวทางสำหรับอ้างอิงหรือวางขั้นตอนในการเตรียมการสอนได้ดียิ่งขึ้น

2. อำนวยประโยชน์แก่ผู้เรียน

2.1 นักเรียนสามารถใช้หนังสือเรียนอ่าน ค้นคว้า เพื่อขยายประสบการณ์ และนักเรียนสามารถเตรียมการมาล่วงหน้าก่อนที่ครูจะสอน

2.2 นักเรียนใช้อ่านตามลำพัง เพราะมีภาพช่วย เพื่อพัฒนาการอ่านของตนเองด้วย

2.3 นักเรียนได้ใช้หนังสือเรียนทำแบบฝึกหัดหรือทบทวน

3.1.3 วัตถุประสงค์ของแบบเรียน

ฮาร์ล อาร์ ดักลาส (Harl R. Douglass. 1956: 162) กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของแบบเรียนไว้ว่า แบบเรียนจะช่วยให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างน้อยที่สุด 5 ประการ คือ

1. ช่วยจัดเนื้อหาและวัสดุอุปกรณ์ในการเรียนการสอน
2. ช่วยวางแผนการเรียงลำดับความสัมพันธ์ของเนื้อหา
3. เสนอเนื้อหาและวัสดุอุปกรณ์ที่สอดคล้องกับรายวิชา
4. เสนอการนำหลักการและข้อเท็จจริงของเนื้อหาวิชาไปใช้
5. แนะนำแหล่งวิชาความรู้อื่นๆ

3.1.4 ลักษณะที่ดีของแบบเรียน

รัฐจวน อินทรกำแหง (2508: 18) กล่าวถึงลักษณะของแบบเรียนที่ดีไว้ 7 ประการ คือ

1. แบบเรียนจะต้องถูกต้องและเที่ยงตรง เช่น ให้ข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง ใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้อง การแบ่งวรรคตอน การย่อหน้าก็ถูกต้อง และให้ความเที่ยงตรง แบบเรียนที่ดีจะต้องให้ข้อเท็จจริงที่เป็นกลาง ไม่ลำเอียงหรือชักจูงให้เด็กมีความไขว่ไขว่ไปจากความจริง

2. ความยากง่ายของภาษาที่ใช้ในการเขียนแบบเรียนของเด็กเล็กต้องเป็นภาษาง่าย และเป็นภาษาที่เด็กใช้ในชีวิตประจำวันมากที่สุด

3. การจัดรูปแบบของหนังสือแบบเรียน ควรแบ่งเป็นบท แต่ละบทให้ความรู้แก่เด็กเป็นตอนๆ การจัดหน้าควรพิถีพิถัน คือ การย่อหน้า การเว้นที่ว่างริมขอบกระดาษทั้งสี่ด้าน ขนาดของตัวพิมพ์ การออกแบบปก ปกในควรบอกเรื่องราวที่จำเป็นไว้ครบถ้วน สารบัญและคำนำจะต้องวางรูปให้ดี และอยู่ในลำดับที่เหมาะสม

4. ภาพประกอบแบบเรียน สำหรับเด็กเล็กควรมีภาพประกอบมากกว่าเด็กโต ภาพประกอบจะต้องชัดเจน สวยงาม ถ้าเป็นภาพสีที่ตรงกับความเป็นจริงได้ก็ยิ่งดี ขนาดของภาพไม่ควรจะเล็กหรือใหญ่จนเกินไป

5. มีคุณภาพดี ราคาถูก

6. มีความประณีตในการเย็บเล่ม

7. มีเนื้อหาที่ทันสมัย และควรมีการปรับปรุงอยู่เสมอ

สิรินทร์ ช่างโชติ และ อรสา กุมาริ ปุ่กหุต (2512; อ้างอิงจาก นงลักษณ์ สิ้นสืบ-ผล. 2521: 21) กล่าวถึงลักษณะของแบบเรียนไว้ว่า

1. ควรมีเนื้อหาตรงตามหลักสูตรและประมวลการสอนตามวิชาและชั้นที่กำหนด

2. ควรมีความถูกต้องเที่ยงตรงในเรื่องต่อไปนี้ คือ ข้อเท็จจริง ตัวสะกด การันต์ การแบ่งวรรคตอน การย่อหน้า ใช้ภาพประกอบที่สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง นอกจากนี้ผู้แต่งควรแสดงทัศนะที่เป็นกลาง

3. ให้สาระด้านความรู้ และเสริมสร้างสติปัญญา

4. เนื้อหานำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

5. ใช้สำนวนภาษาที่ชวนอ่าน เหมาะสมกับวัยของนักเรียน

6. ภาพประกอบชัดเจนและสวยงาม

7. การจัดเล่มเหมาะสม

8. มีส่วนประกอบต่างๆ เช่น สารบัญ เชิงอรรถ อภิธานศัพท์ แผนที่ และแผนภูมิ ฯลฯ

สมพร จารุณัฐ (2534: 95-99) ได้กล่าวถึงแบบเรียนที่ดีว่า ควรมีส่วนประกอบที่ถือเป็นลักษณะภายนอก และลักษณะภายใน ดังต่อไปนี้

1. **ลักษณะภายนอก** ได้แก่ ลักษณะอันเป็นส่วนประกอบของแบบเรียนที่กำหนดให้มีเพื่อช่วยผู้อ่านในการศึกษาแบบเรียนนั้น เป็นส่วนที่ยังไม่ใช้ส่วนเนื้อหาสาระของแบบ-

เรียนโดยตรง แต่เกี่ยวข้องทางใดทางหนึ่งกับเนื้อหาสาระและกับการที่ผู้อ่านแบบเรียนจะนำไปใช้ในการศึกษาเรื่องราว ได้แก่

ชื่อเรื่องแบบเรียน ควรแนะนำผู้อ่านให้เกิดความเข้าใจหรือการคาดคะเนได้พอสมควรว่า แบบเรียนมีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับเรื่องอะไร ชื่อแบบเรียนที่มีความหมายกว้างเกินไปทำให้ผู้อ่านไม่อาจคาดคะเนถึงเนื้อหาที่แน่นอนได้ ส่วนชื่อแบบเรียนที่แคบเกินไปอาจทำให้ไม่ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดของแบบเรียน

คำนำแบบเรียน เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้รายละเอียดแก่ผู้อ่านเกี่ยวกับแบบเรียนมากยิ่งขึ้น ส่วนใหญ่คำนำแบบเรียนจะกล่าวถึงจุดมุ่งหมายของผู้เขียนในการเขียนแบบเรียนสาเหตุจูงใจที่เขียนแบบเรียนขึ้น แบบเรียนครอบคลุมเนื้อหาอะไรบ้าง มีสาระกว้างขวางลึกซึ้งเพียงไร

ผู้เขียนและสำนักพิมพ์ เป็นเครื่องรับประกันคุณภาพของแบบเรียน และแบบเรียนควรระบุชื่อสำนักพิมพ์และชื่อผู้เขียน รวมทั้งคุณสมบัติและประสบการณ์ของผู้เขียนไว้ด้วย

วันเวลาและจำนวนครั้งที่พิมพ์แบบเรียน เนื้อหาสาระของวิชาการสาขาต่างๆ มีการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ที่ดีจึงควรมีการปรับปรุงสิ่งต่างๆ เหล่านี้อยู่เสมอ แบบเรียนที่พิมพ์ล่าสุดถือว่าเป็นฉบับที่ถูกต้องเหมาะสมที่สุด

สารบัญเรื่อง จะสะท้อนให้ผู้อ่านเห็นโครงสร้างเนื้อหาของแบบเรียนว่ามี การแบ่งภาค เป็นบท เป็นตอนอย่างไร มีความต่อเนื่องเชื่อมโยงอย่างไร

สารบัญภาพและตาราง แบบเรียนที่มีภาพประกอบแผนภูมิ ตาราง แผนที่ ประกอบเนื้อหาสาระเพื่อช่วยให้ผู้อ่านศึกษาทำความเข้าใจ มักจะพิมพ์สารบัญภาพและสารบัญตารางไว้ให้ผู้อ่านใช้ประโยชน์ด้วย เพื่อให้ความสะดวกแก่ผู้อ่านในการตรวจสอบข้อมูลต่างๆ

เนื้อหา เป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของแบบเรียน โดยทั่วไปผู้เขียนจะเสนอเนื้อหาในลักษณะที่แบ่งเป็นบท เป็นหัวข้อใหญ่ และหัวข้อย่อย แยกให้เห็นชัดเจนเพื่อช่วยให้ผู้อ่านได้ศึกษาไปที่ละเรื่องทีละตอน และทำความเข้าใจเรื่องราวไปตามลำดับ ไม่ให้เกิดความสับสน

คำอธิบายศัพท์หรืออภิธานศัพท์ จะเป็นการช่วยนักเรียนในการทำความเข้าใจ อีกประการหนึ่งศัพท์บางคำอาจมีหลายความหมาย ผู้เขียนจึงมักจะให้ความหมายของศัพท์ที่ใช้ในแบบเรียนไว้เพื่อช่วยนักเรียนให้เข้าใจเรื่องง่ายขึ้น

รายชื่อหนังสืออ้างอิง เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับแบบเรียน เพื่อบอกให้ทราบว่าผู้เขียนได้ศึกษาค้นคว้าเนื้อหาสาระจากแหล่งข้อมูลใดมานำเสนอไว้บ้าง เป็นแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้เพียงไร ช่วยให้ครูรู้จักแหล่งศึกษาค้นคว้า เพื่อนำมาใช้ประกอบการสอนได้เป็นอย่างดีด้วย

เชิงอรรถและดัชนี เชิงอรรถ คือ ข้อความสั้นๆ ที่ผู้เขียนอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับเนื้อหาสาระที่กล่าวในแบบเรียน

ดัชนี คือ รายการของเรื่องย่อๆ หรือคำ หรือข้อความสั้นๆ เกี่ยวกับสถานที่และบุคคล เรียงตามตัวอักษรพร้อมกับมีเลขหน้ากำกับ เพื่อให้ผู้อ่านสามารถค้นหาเรื่องย่อๆ ในแบบเรียนได้อย่างรวดเร็ว

2. ลักษณะภายใน หมายถึง ลักษณะต่างๆ ที่แวดล้อมเนื้อหาและการเสนอเนื้อหา ซึ่งมีผลกระทบต่อการเรียนรู้จากการศึกษาแบบเรียน ได้แก่

เนื้อหา จะต้องมีความสัมพันธ์สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ผู้เขียนกำหนด ในลักษณะที่จะเป็นแนวทางให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์เหล่านั้นได้ มีความถูกต้องตามหลักวิชาการซึ่งเป็นที่ยอมรับของบุคคลในสาขาวิชานั้น และสะท้อนให้เห็นถึงความเคลื่อนไหว เปลี่ยนแปลงหรือการค้นพบใหม่ในสาขาวิชาพอสมควร มีการอ้างอิงถึงแหล่งที่มาเกี่ยวกับเรื่องสำคัญๆ รวมทั้งเนื้อหาสาระไม่ควรมียุทธศาสตร์ที่จะทำให้เกิดเจตคติที่ขัดต่อศีลธรรม จริยธรรม ประเพณี และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคมด้วย

การเสนอเนื้อหา ผู้เขียนจะต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาที่เสนอในแบบเรียน สามารถจัดลำดับเนื้อหาสาระตามโครงสร้างความรู้ของสาขาวิชา (Content Hierarchy) ซึ่งจะเอื้ออำนวยให้ผู้เรียนสามารถศึกษาทำความเข้าใจได้ตามลำดับขั้นตอนที่เหมาะสม เนื้อหาสาระรวมทั้งการเสนอเนื้อหาไม่ควรมุ่งเน้นที่จะให้เฉพาะข้อมูลรายละเอียดเพื่อการจดจำ (Literal Level) แต่ควรส่งเสริมและกระตุ้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาความคิด การใช้เหตุผล เปรียบเทียบ สรุปความ (Interpretive Level) จนถึงการใช้วิเคราะห์ การสังเคราะห์ การนำไปใช้และการประเมินค่า (Applied Level) ด้วย

สิ่งช่วยส่งเสริมการเรียนรู้การสอน แบบเรียนเพื่อการเรียนการสอนอาจจำเป็นที่จะต้องมีส่วนประกอบอื่นๆ เพื่อช่วยส่งเสริมให้นักเรียนสามารถทำความเข้าใจได้สะดวกยิ่งขึ้น ผู้เขียนแบบเรียนจึงจำเป็นต้องหาวิธีการที่จะเสนอเนื้อหาใหม่ในลักษณะที่นักเรียนจะสามารถนำไปเชื่อมโยงสัมพันธ์กับความรู้เดิมของตน โดยการ

1. บอกให้นักเรียนทราบถึงจุดประสงค์และประโยชน์ในการศึกษาเรื่องราว

นั้น

2. ตั้งคำถามไว้ก่อน ระหว่าง หรือท้ายบทเรียน

3. ใช้ภาพประกอบ แผนภูมิ ตารางอย่างเหมาะสม

4. เสนอกิจกรรมการเรียนรู้การสอนท้ายบทเรียน รวมทั้งแบบฝึกหัดสั้นๆ

ท่วงทำนองการเขียน หมายความว่า การใช้ภาษาในการสื่อความหมาย ท่วงทำนองลีลาในการนำเสนอเรื่องราว รวมตลอดถึงเจตคติของผู้เขียนต่อเนื้อหาสาระและต่อผู้อ่าน ทศนิยม สุภเมธี (2535: 156) ได้สรุปเกี่ยวกับลักษณะของหนังสือเรียนที่ดีดังต่อไปนี้

1. ด้านเนื้อหาสาระ

- มีเนื้อหาสาระครบตามหลักสูตร

- จัดเรียงลำดับอย่างมีระบบระเบียบ
 - สำนวนภาษาสละสลวย
 - เนื้อหาทันสมัย และถูกต้องตามหลักวิชา
2. ด้านความรู้ทางสติปัญญา
- การเสนอเนื้อหาเหมาะสมกับวัยและระดับของนักเรียน
 - มีการอภิปรายหรือแสดงความคิดเห็นให้เกิดความคิดรวบยอดได้
 - วิธีเสนอเรื่องราวชวนให้อ่าน เข้าใจง่าย
 - มีสาระเป็นแก่นสารให้แง่คิดเพิ่มเติม
 - มีความถูกต้องทางหลักวิชา
3. ด้านส่งเสริมการเรียนรู้การสอน
- มีกิจกรรมเสนอแนะให้ผู้เรียน
 - มีบทสรุปและคำถามท้ายบทให้
 - มีภาพประกอบสวยงามและตรงประเด็น
 - มีคำถามและแบบฝึกหัดให้ทำ
4. ด้านการจัดรูปเล่มและการพิมพ์
- ขนาดรูปเล่มเหมาะสม
 - คุณภาพการพิมพ์
 - มีสาระต่างๆ ประกอบครบถ้วน เช่น สารบัญ ตาราง ฯลฯ
 - คุณวุฒิ และความสามารถของผู้เขียน ตลอดจนประสบการณ์ในการทำงาน

งาน

3.1.4 บทบาทของแบบเรียน

สมาคมครูสังคมศึกษาแห่งนครนิวยอร์ก (The Association of Teachers of Social Studies of the City of New York. 1967: 182-183) กล่าวถึงบทบาทและประโยชน์ของแบบเรียนไว้ว่า

1. ใช้ในการมอบหมายงานให้นักเรียน เพื่อเตรียมบทเรียนในคราวต่อไป
2. ใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงได้ในขณะที่นักเรียนกำลังเรียนโดยวิธีอภิปราย
3. ใช้ฝึกนักเรียนเกี่ยวกับทักษะต่างๆ โดยมีครูเป็นผู้ดูแลและแนะนำอย่างใกล้ชิด เช่น การฝึกการอ่านจับใจความสำคัญ และการวิเคราะห์ เป็นต้น
4. ใช้ฝึกนักเรียนให้รู้จักใช้ความคิดอย่างมีวิจารณญาณ โดยใช้แบบเรียนหลายๆ เล่มประกอบกัน

ชาดาศักดิ์ วชิรปรีชาพงษ์ (2514: 5) กล่าวถึงบทบาทของแบบเรียนไว้ว่าแบบเรียนช่วยจัดลำดับและรวบรวมเนื้อหาวิชาในการเรียนการสอน เป็นอุปกรณ์ที่มีเนื้อหาวิชาตามแนวหลักสูตร เป็นคู่มือแนะนำการทำกิจกรรมเพิ่มเติม ช่วยวางโครงการการทำงานของนักเรียนใน

ห้องเรียน ช่วยให้ครูตั้งจุดมุ่งหมายการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสม กระตุ้นให้นักเรียนรู้จักคิดหาเหตุผล วิเคราะห์ เปรียบเทียบ ช่วยแนะนำแนวทางให้นักเรียนได้ทดลองทฤษฎีที่เรียนมาแล้ว

สมพร จารุณี (2534: 90) กล่าวถึงบทบาทของแบบเรียนไว้ 5 ประการ ได้แก่

1. แบบเรียนเป็นเครื่องมือ
2. แบบเรียนเป็นเครื่องชี้แนะ
3. แบบเรียนเป็นแหล่งประมวลความรู้
4. แบบเรียนเป็นหนทางนำไปสู่ความหมายของความจริง
5. แบบเรียนเป็นแรงกระตุ้นและความบันดาลใจ

3.1.5 การประเมินแบบเรียน

ประยัด สายวิเชียร (2525: 176) เสนอขั้นตอนสำคัญในการประเมินแบบเรียน 2 วิธี คือ

1. วิธีการประเมินแบบเรียนโดยใช้ความเป็นเหตุเป็นผล (Rational or Logical Approach) เป็นวิธีที่ต้องกำหนดเกณฑ์ในการประเมินก่อน เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นและมีความเป็นปรนัยกับทั้งจะต้องมีการให้นิยามเกณฑ์สำหรับประเมินแบบเรียน ผู้ที่จะทำหน้าที่ประเมินได้จะต้องเป็นคณะบุคคล เพราะจะช่วยให้โอกาสในการประเมินโดยผู้ประเมินหลายๆ คนได้ผลการประเมินที่มีความเชื่อมั่นได้มากกว่าการประเมินจากบุคคลเพียงคนเดียว

2. วิธีประเมินผลหนังสือเรียนโดยการทดลองใช้แบบเรียน (Empirical Approach) แบบเรียนทุกเล่มควรจะได้นำไปทดลองใช้ก่อนที่จะผลิตออกมาบังคับใช้จริง ทั้งนี้เพื่อดูว่าแบบเรียนนั้นๆ มีจุดเด่น-ด้อยอย่างไร จะได้นำไปปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น การประเมินโดยการทดลองใช้แบบเรียนนี้จะเป็นการประเมินผลเพื่อการปรับปรุงแบบเรียนเป็นสำคัญ จึงควรจะต้องมีการวางแผนอย่างรอบคอบ เพราะเป็นการนำแบบเรียนไปทดลองใช้ในโรงเรียนจริงๆ จึงต้องระมัดระวังในการแปลความ โดยคำนึงถึงระยะเวลาที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ฉะนั้นจึงทำในรูปของงานวิจัย

นวลจันทร์ รัตนกร และสุภัทรา จัตรจิน (2529: 69) เสนอหลักเกณฑ์การประเมินคุณค่าแบบเรียนไว้ดังนี้

1. เนื้อหา
 - สอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร
 - ต้องมีความครบถ้วนตามคำอธิบายรายวิชา
 - มีความถูกต้องตามหลักวิชา
 - มีการเรียงลำดับขั้นตอนของการเรียนรู้
 - ปริมาณของเนื้อหามีความเหมาะสม เมื่อเทียบกับคาบเรียน
 - มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้น
2. กิจกรรมการเรียนการสอน
 - สอดคล้องกับเนื้อหา

- เหมาะสมกับระดับชั้น
 - พอเหมาะกับคาบเรียน
 - ลำดับขั้นตอนของกิจกรรมที่เหมาะสม
 - เป็นกิจกรรมที่มีคุณค่า
 - เลือกใช้วัสดุอุปกรณ์ในกิจกรรมได้เหมาะสม
3. การเสนอเนื้อหาและการใช้ภาษา
- ใช้ภาษาถูกต้องตามลักษณะของภาษา
 - สื่อความหมายได้ชัดเจน ข้อความไม่สับสน
 - มีความเหมาะสมของภาษาเทียบกับระดับชั้นเรียน
 - ถ้าต้องใช้ศัพท์เฉพาะ ต้องใช้อย่างถูกต้องเหมาะสม
4. ภาพ ตาราง และคำอธิบาย
- มีการใช้ภาพที่สื่อความหมายและชัดเจน
 - ตารางเสนอให้เข้าใจง่ายและมีคุณค่า
 - มีคำอธิบายประกอบภาพและตาราง
 - ภาพและตารางสอดคล้องกับเนื้อหาและกิจกรรม
5. ลักษณะของแบบเรียนโดยส่วนรวม
- มีลักษณะเด่นเฉพาะตัว
 - ไม่มีลักษณะซ้ำซ้อนกับแบบเรียนที่กระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบเรียน

อัมพร พงษ์ธา (2518: บทคัดย่อ) วิจัยเรื่อง การวิเคราะห์แบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้เริ่มเรียนชาวต่างประเทศ โดยวิเคราะห์แบบชุด AUA Language Center Thai Course พบว่าแบบเรียนมีการเรียงลำดับเป็นศัพท์ ไวยากรณ์ และเสียงตามลำดับ มีการฝึกเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับชาวต่างประเทศ เช่น พยัญชนะเสียงหยุด อโฆษะ ธนิตและสถิต เน้นการสอนศัพท์เกี่ยวกับชีวิตประจำวันและสิ่งแวดล้อม สอนภาษาในระดับภาษาพูดระหว่างคนคุ้นเคยกัน และสอนแบบสร้างสำหรับการพูดมากกว่าการเขียน แต่มีเนื้อหาทางวัฒนธรรมไทยในแบบเรียนน้อยมากจนไม่สามารถแสดงให้เห็นลักษณะวัฒนธรรมไทยได้

ฮานู ลี (2520: บทคัดย่อ) วิจัยเรื่อง การสร้างแบบเรียนการเขียนภาษาไทยสำหรับนักศึกษาเกาหลีในสถาบันอุดมศึกษา ผู้วิจัยได้สร้างแบบเรียนการเขียนขึ้น 1 ชุด มี 5 บทเรียน แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 10 ท่าน ประเมินผลและให้ข้อเสนอแนะแทนการทดลองและทดสอบ เนื่องจากผู้วิจัยไม่สามารถหาประชากรที่เป็นชาวเกาหลีและมีความรู้ทางภาษาไทยระดับเดียวกับนักศึกษาในประเทศเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นวิชาเอกมาทดลอง และทดสอบเพื่อหาประสิทธิภาพของแบบเรียนที่สร้างขึ้นในประเทศไทยได้ ผลการวิจัยพบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่เห็นพ้องต้องกัน

ว่าแบบเรียนการเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีคุณภาพดีพอที่จะนำไปใช้กับผู้เรียนที่เป็นนักศึกษาชาวเกาหลีในสถาบันอุดมศึกษา

ยุพา ชุ่มสนิท (2540: บทคัดย่อ) วิจัยเรื่อง การสร้างหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One group post-test design กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นจากคำศัพท์ และโครงสร้างประโยคในหนังสือคู่มือครู English Is Fun Book II บทที่ 20-23 ผลการวิจัยพบว่า หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทั้ง 8 เล่ม มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 สามารถนำไปใช้ประกอบการเรียนการสอนได้

อารีย์ลักษณ์ พันธุ์เขียน (2549: บทคัดย่อ) วิจัยเรื่อง การสร้างแบบเรียนภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้หนีภัยจากการสู้รบชาวกระเหรี่ยงแดง ผู้วิจัยสร้างแบบเรียนภาษาไทยเบื้องต้นแผนการสอนและแบบประเมินการแสดงบทบาทสมมติ พบว่า ภายหลังที่ผู้เรียนได้เรียนภาษาไทยเบื้องต้นแล้ว ประสิทธิภาพของแบบเรียนภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้หนีภัยจากการสู้รบชาวกระเหรี่ยงแดงไม่สอดคล้องตามเกณฑ์ 70 และผลจากการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนในระหว่างเรียนพบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ให้ความสนใจ และมีความกระตือรือร้นในการเรียนและการแสดงบทบาทสมมติ

นิตยา วิจาระนันท์ (2551: บทคัดย่อ) วิจัยเรื่อง การสร้างแบบเรียนเรื่องการทำบุญสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ เพื่อสร้างแบบเรียนการสอนวัฒนธรรมไทย เรื่องการทำบุญ สำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ ประกอบด้วยบทเรียนเรื่องการทำบุญ 6 บท ได้แก่ ทำบุญตักบาตร ทำบุญถวายสังฆทาน ทำบุญเลี้ยงพระ ทำบุญปล่อยนกปล่อยปลา ทำบุญทอดกฐิน และทำบุญทอดผ้าป่า ผลการวิจัย พบว่า ได้แบบเรียนการสอนวัฒนธรรมไทยเรื่องการทำบุญ สำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศที่มีประสิทธิภาพ 84.70/84.80 และผู้เรียนด้วยแบบเรียนดังกล่าวมีความก้าวหน้าของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยจะได้นำมาเป็นแนวคิดในการสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ และหาประสิทธิภาพของแบบเรียนต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การประเมินประสิทธิภาพแบบเรียน
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนระดับชั้น 4, 5 และ 6 ที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศและไม่มีทักษะการสนทนาภาษาไทย จำนวน 25 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 ระหว่างเดือนกันยายนถึงเดือนตุลาคม โรงเรียนนรศมินนานาชาติ กรุงเทพมหานคร

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ได้แก่ แบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้น จำนวน 10 บท โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. สืบหาเนื้อหาจากแบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ และแบบเรียนภาษาต่างประเทศสำหรับผู้เรียนชาวไทยที่จัดวางจำหน่ายตามร้านค้าและศูนย์หนังสือต่างๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร
2. กำหนดและเขียนจุดประสงค์ปลายทาง และเนื้อหาแบบเรียน ซึ่งจุดประสงค์ปลายทางเป็นสิ่งที่ผู้เรียนต้องได้รับภายหลังจากการอ่านแบบเรียน และเนื้อหาต้องเป็นเนื้อหาที่ถูกต้องตามหลักภาษา และใช้ภาษาที่เหมาะสมกับผู้เรียน โดยเน้นทักษะการฟัง และการพูดแบบเรียนประกอบด้วย บทสนทนา คำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง แบบทดสอบการสนทนา และโครงสร้างประโยคเป็นเนื้อหาหลัก ซึ่งประกอบด้วย 3 ภาษา ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และสัทอักษร โดยอ้างอิงของศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา นาคสกุล
3. ศึกษาเอกสารข้อมูล และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบเรียน
4. สร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้น จำนวน 10 บท ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ปลายทางในข้อ 2 ประกอบด้วย

1. การทักทาย (Greeting)
2. การขอร้อง (Request)
3. การบอกเวลา (Telling time)
4. การนัดหมาย (Appointment)
5. การพูดโทรศัพท์ (Talking on phone)
6. การถามทาง (Asking for directions)
7. การสั่งอาหาร (Ordering food)
8. การเดินทาง (Journey)
9. การซื้อสินค้า (Shopping)
10. การท่องเที่ยว (Tourism)

แล้วนำแบบเรียนเสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาแบบเรียน
แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง

5. สร้างแบบประเมินวัดคุณภาพของแบบเรียน แล้วนำแบบประเมินเสนออาจารย์
ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง

6. นำแบบเรียนภาษาไทยเบื้องต้น จำนวน 10 บท และแบบประเมินวัดคุณภาพ
ของแบบเรียนไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านแบบเรียนและการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
จำนวน 5 ท่านตรวจสอบ ได้แก่

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พรทิพย์ แข็งขัน อาจารย์ประจำสาขาวิชาการ
สอนภาษาไทย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. อาจารย์วาทิต พุ่มอยู่ อาจารย์ประจำศูนย์บริการวิชาการ คณะอักษร-
ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. อาจารย์ภาสพงศ์ ผิวพอใช้ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวรรณคดี
ตะวันออก คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
4. อาจารย์อรพินท์ จิตต์สม หัวหน้าหมวดภาษาและวัฒนธรรมไทย
โรงเรียนรัศมีนานาชาติ
5. Mr. John William Robert Bailey อาจารย์สอนวิชาภาษาอังกฤษ
ระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนรัศมีนานาชาติ

แล้วนำผลการประเมินมาสังเคราะห์ และปรับปรุงแก้ไขแบบเรียน

7. สร้างแบบบันทึกคะแนนและแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้ แล้วนำแบบ
บันทึกและแบบสอบเสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง แล้วนำมาปรับ-
ปรุงแก้ไขอีกครั้ง

8. นำแบบเรียน แบบบันทึกและแบบสอบที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปทดสอบกับกลุ่ม
ตัวอย่าง โดยวัดคะแนนเฉลี่ยกิจกรรมระหว่างการเรียนรู้ และคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้
ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

9. นำผลที่ได้มาวิเคราะห์ สรุป และอภิปรายผล

การประเมินคุณภาพแบบเรียน

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการประเมินคุณภาพแบบเรียน โดยนำแบบเรียนเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบเนื้อหา ภาษา รูปแบบ และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

ผลการประเมินแบบเรียนของอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ สรุปประเด็นสำคัญของการปรับปรุงแก้ไข ดังนี้

1. เพิ่มโครงสร้างประโยค (Grammatical Structure) ให้มีเหมือนกันทุกบท
2. ควรมีแบบฝึกหัดการใช้โครงสร้างประโยค (Checking Information) นอกเหนือจากรูปแบบบทสนทนาที่ตายตัว
3. เพิ่มศัพท์อักษลงในแบบฝึกหัดการใช้โครงสร้างประโยค
4. เปลี่ยนแบบอักษรภาษาอังกฤษให้แตกต่างกับแบบศัพท์อักษร
5. แก้ไขตัวศัพท์อักษรและตัวภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง
6. แก้ไขบางข้อความให้สอดคล้องกับเนื้อหา
7. เพิ่มหัวข้อเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่สอดคล้องกันในแต่ละบท
8. จัดบทเรียนให้เรียงลำดับกันตามความเหมาะสมต่อการเรียนรู้
9. ตัดกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับการสนทนาออก

หลังจากผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและให้คำแนะนำแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่างๆ นำไปปรับปรุงแก้ไข ตามคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ แล้วนำแบบเรียนที่ปรับปรุงแล้ว ไปทดลองใช้จริงกับนักเรียนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ จำนวน 25 คน เพื่อหาประสิทธิภาพแบบเรียนการสอนภาษาไทยเบื้องต้นตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

ผลการประเมินคุณภาพแบบเรียน

ผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนโดยผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ได้ผลการประเมินดังนี้

ตาราง 1 แสดงผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทย
ในฐานะภาษาต่างประเทศด้านรูปเล่ม

รายการ (ด้านรูปเล่ม)	ระดับการประเมิน (จำนวน)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. คุณภาพของกระดาษ	2	3			
2. การออกแบบหน้าปก	1	3	1		
3. ขนาดรูปเล่ม	4	1			
4. ลักษณะตัวอักษรภาษาไทย	3	2			
5. ลักษณะตัวอักษรภาษาอังกฤษ	3	2			
6. ลักษณะตัวสัทอักษร	3	2			

จากตาราง 1 แสดงว่า ผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศด้านรูปเล่มโดยผู้เชี่ยวชาญ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับเหมาะสม มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.5

ตาราง 2 แสดงผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทย
ในฐานะภาษาต่างประเทศด้านเนื้อหา

รายการ (ด้านเนื้อหา)	ระดับการประเมิน (จำนวน)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. เนื้อหาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์		5			
2. เนื้อหาถูกต้อง เหมาะสม	1	4			
3. เนื้อหา มีประโยชน์ต่อผู้เรียน	4	1			
4. เนื้อหา มีความน่าสนใจต่อผู้เรียน	4	1			
5. คำชี้แจงในเนื้อหาถูกต้อง ชัดเจน	1	2	2		
6. ระดับความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน	1	2	2		
7. แบบฝึกหัดสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	2	3			

จากตาราง 2 แสดงว่า ผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศด้านเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับเหมาะสม มาก มีค่าเฉลี่ย 4.25

สรุปได้ว่า ผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศทั้ง 2 ด้านโดยผู้เชี่ยวชาญ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับ เหมาะสม มาก มีค่าเฉลี่ย 4.369 สามารถนำไปใช้เป็นสื่อประกอบการเรียนการสอนได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดด้วยตนเอง ตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ติดต่อขออนุญาตกับผู้บริหารของโรงเรียนรัศมีนาชาติ เพื่อขออนุญาตทำการวิจัย
2. เขียนแผนการจัดการเรียนรู้การสนทนาภาษาไทยตามเนื้อหาในแบบเรียน 10 บท โดยแบ่งเวลาบทละ 1 คาบ (40 นาที)
3. ในระหว่างการสอน ผู้วิจัยทดสอบระหว่างการเรียนทุกคาบ จำนวน 10 ครั้ง โดยใช้แบบบันทึกคะแนน และทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียน 1 ครั้ง เมื่อผู้เรียนเรียนจบครบทุกคาบแล้ว โดยกำหนดเวลาทดลอง 3 สัปดาห์ ดังมีรายละเอียดการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

ตาราง 3 ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล

สัปดาห์ที่	วันที่	รายการ	เวลา
1	1	ปฐมนิเทศและเรียนรู้สัทอักษร	40 นาที
	2	บทที่ 1 การทักทาย	40 นาที
	3	บทที่ 2 การขอร้อง	40 นาที
	4	บทที่ 3 การบอกเวลา	40 นาที
	5	บทที่ 4 การนัดหมาย	40 นาที
2	1	บทที่ 5 การพูดโทรศัพท์	40 นาที
	2	บทที่ 6 การถามทาง	40 นาที
	3	บทที่ 7 การสั่งอาหาร	40 นาที
	4	บทที่ 8 การเดินทาง	40 นาที
	5	บทที่ 9 การซื้อของ	40 นาที
3	1	บทที่ 10 การท่องเที่ยว	40 นาที
	2	ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้	40 นาที

การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล

- นำคะแนนเฉลี่ยกิจกรรมระหว่างการเรียนรู้แต่ละบทของผู้เรียนมาคิดเป็นค่าเฉลี่ย
- หาประสิทธิภาพของแบบเรียน โดยหาคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้ แล้วเปรียบเทียบกับคะแนนเฉลี่ยกิจกรรมระหว่างการเรียนรู้
- สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
 - 3.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนนจากแบบบันทึกและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้ ใช้สูตร (ชูศรี พันธุ์ทอง. 2546: 49)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่าง

3.2 ค่าประสิทธิภาพของแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ใช้สูตร (ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ. 2520: 131)

$$E1 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{A} \times 100$$

และ

$$E2 = \frac{\frac{\sum F}{N}}{B} \times 100$$

เมื่อ	E1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ	ซึ่งเป็นกิจกรรมระหว่างการเรียนรู้	คิดเป็นร้อยละ
	E2	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ	ซึ่งเป็นการวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้	คิดเป็นร้อยละ
	$\sum X$	แทน	คะแนนรวมของกิจกรรมระหว่างการเรียนรู้ของผู้เรียน		
	$\sum F$	แทน	คะแนนรวมของผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้		
	N	แทน	จำนวนผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่าง		
	A	แทน	คะแนนเต็มของกิจกรรมระหว่างการเรียนรู้		
	B	แทน	คะแนนเต็มของผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้		

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูลที่ได้จากการทดลองมาวิเคราะห์เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ระดับชั้น 4, 5 และ 6 โรงเรียนรัศมีนานาชาติ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 โดยใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
ΣX	แทน	คะแนนรวมของกิจกรรมระหว่างการเรียนรู้
ΣF	แทน	คะแนนรวมของผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้
E1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ ซึ่งเป็นกิจกรรมระหว่างการเรียนรู้ คิดเป็นร้อยละ
E2	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ ซึ่งเป็นการวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้ คิดเป็นร้อยละ
A	แทน	คะแนนเต็มของกิจกรรมระหว่างการเรียนรู้
B	แทน	คะแนนเต็มของผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากคะแนนที่ผู้เรียนทำกิจกรรมระหว่างการเรียนรู้แต่ละบท เพื่อหาประสิทธิภาพของ E1
2. วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากคะแนนที่ผู้เรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้ครบทั้ง 10 บท เพื่อหาประสิทธิภาพของ E2
3. วิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของแบบเรียนตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาประสิทธิภาพแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากคะแนนที่ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมระหว่างการเรียนแต่ละบท เพื่อหาประสิทธิภาพของ E1 ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้

ตาราง 4 แสดงคะแนนจากการทำกิจกรรมระหว่างการเรียนแต่ละบทของแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

คนที่	บทที่ 1 คะแนน เต็ม 10	บทที่ 2 คะแนน เต็ม 15	บทที่ 3 คะแนน เต็ม 15	บทที่ 4 คะแนน เต็ม 10	บทที่ 5 คะแนน เต็ม 15	บทที่ 6 คะแนน เต็ม 10	บทที่ 7 คะแนน เต็ม 15	บทที่ 8 คะแนน เต็ม 20	บทที่ 9 คะแนน เต็ม 20	บทที่ 10 คะแนน เต็ม 20
1	6	15	15	9	12	9	13	11	16	15
2	7	9	12	9	8	9	14	17	18	19
3	7	12	15	10	12	9	13	19	18	20
4	5	12	15	8	13	9	10	12	16	18
5	8	12	14	10	13	9	8	16	18	16
6	9	12	15	10	14	9	14	16	20	20
7	9	11	14	10	13	6	15	16	19	17
8	10	12	15	10	12	9	14	18	16	10
9	9	11	15	8	13	9	13	16	16	14
10	7	11	15	10	13	6	14	11	16	20
11	9	12	15	10	14	10	15	18	19	17
12	10	12	15	10	13	6	13	16	12	17
13	7	12	11	10	8	8	12	16	16	18
14	9	15	12	10	12	7	15	18	19	20
15	8	9	15	9	12	9	14	13	19	20
16	6	12	9	9	11	9	10	18	15	17
17	9	15	14	10	11	9	15	14	19	19
18	9	11	15	10	8	8	15	19	18	20
19	8	12	15	10	13	8	10	17	19	20
20	8	15	15	10	12	9	12	16	17	19
21	10	12	15	10	15	10	15	18	19	20
22	9	11	14	10	10	9	10	19	19	20

ตาราง 4 (ต่อ)

23	10	15	15	10	13	10	15	20	18	18
24	9	12	15	10	11	7	13	19	20	20
25	9	15	15	10	15	10	14	18	19	20
ΣX	207	307	355	242	301	213	326	411	441	454
$\bar{X}$	8.28	12.28	14.20	9.68	12.04	8.52	13.04	16.44	17.64	18.16
E1	82.80	81.86	94.66	96.80	80.26	85.20	86.93	82.20	88.20	90.80
ค่าเฉลี่ยของ E1 รวม 10 บท เท่ากับ 86.97										

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยจากการทำกิจกรรมระหว่างการเรียนรู้แต่ละบทของแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศแต่ละบทคิดเป็นร้อยละ 80.26 - 96.80 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 86.97 ผ่านเกณฑ์ประสิทธิภาพของ E1 ที่กำหนดไว้ที่ 80 โดยมีประสิทธิภาพ ร้อยละตามลำดับต่อไปนี้

บทที่ 1 การทักทาย	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 82.80
บทที่ 2 การขอร้อง	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 81.86
บทที่ 3 การบอกเวลา	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 94.66
บทที่ 4 การนัดหมาย	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 96.80
บทที่ 5 การพูดโทรศัพท์	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 80.26
บทที่ 6 การถามทาง	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 85.20
บทที่ 7 การสั่งอาหาร	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 86.93
บทที่ 8 การเดินทาง	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 82.20
บทที่ 9 การซื้อของ	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 88.20
บทที่ 10 การท่องเที่ยว	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 90.80
ค่าเฉลี่ยของ E1 รวม 10 บท	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 86.97

ประสิทธิภาพข้างต้นแสดงว่าบทเรียนแต่ละบทรวม 10 บท ผ่านเกณฑ์ประสิทธิภาพของ E1 ที่กำหนดไว้ที่ 80

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากคะแนนที่ผู้เรียนทำแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้ทั้ง 10 บท เพื่อหาประสิทธิภาพของ E2

ตาราง 5 แสดงคะแนนจากการทำแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้ด้วยแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศทั้ง 10 บท

คนที่	คะแนนผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้
	คะแนนเต็ม 100
1	87
2	81
3	81
4	74
5	88
6	87
7	92
8	89
9	91
10	90
11	93
12	86
13	88
14	94
15	76
16	81
17	87
18	88
19	89
20	91
21	97
22	91
23	87
24	87
25	93
ΣF	2188
$\bar{X}$	87.52
E2	87.52

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียน ด้วยแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศทั้ง 10 บท คิดเป็นร้อยละ 87.52 เป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพของ E2 ที่กำหนดไว้ที่ 80 แสดงว่า แบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด ทำให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะ การสนทนาภาษาไทย และเพิ่มพูนความรู้ด้านคำศัพท์ที่ใช้สนทนาในชีวิตประจำวันให้แก่ผู้เรียน

3. ผลการวิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของแบบเรียนตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

ตาราง 6 แสดงค่าประสิทธิภาพของแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยใน ในฐานะภาษาต่างประเทศตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

บทที่	เรื่อง	E1	E2
1	การทักทาย	82.80	
2	การขอร้อง	81.86	
3	การบอกเวลา	94.66	
4	การนัดหมาย	96.80	
5	การพูดโทรศัพท์	80.26	
6	การถามทาง	85.20	
7	การสั่งอาหาร	86.93	
8	การเดินทาง	82.20	
9	การซื้อของ	88.20	
10	การท่องเที่ยว	90.80	
	คะแนนเฉลี่ยกิจกรรมระหว่างเรียน	86.97	
	คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์หลังการเรียน		87.52

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่า แบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทย ในฐานะภาษาต่างประเทศทั้ง 10 บท มีประสิทธิภาพผ่านเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด 80/80 โดยมี ประสิทธิภาพคะแนนเฉลี่ยกิจกรรมระหว่างเรียนทั้ง 10 บท คือ E1 เท่ากับ 86.97 และประสิทธิภาพ คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนครบทั้ง 10 บท คือ E2 เท่ากับ 87.52

จากประสิทธิภาพข้างต้น แสดงว่า แบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียน ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด สามารถนำไปใช้เป็นสื่อ การเรียนการสอนได้

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ และหาประสิทธิภาพของแบบเรียนที่สร้างขึ้นตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ซึ่งสามารถสรุป อภิปรายผล และมีข้อเสนอแนะในประเด็นที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
2. เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

ความสำคัญของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้จะได้แบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ และสามารถนำแบบเรียนนี้ไปใช้ได้จริง
2. เป็นแนวทางให้ครูผู้สอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศสร้างแบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศในระดับที่สูงขึ้น
3. เป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบเรียนภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวประเทศที่ใช้ภาษาอื่นๆ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ จำนวน 10 บทเรียน ได้แก่
 - 1.1 การทักทาย (Greeting)
 - 1.2 การขอร้อง (Request)
 - 1.3 การบอกเวลา (Telling time)
 - 1.4 การนัดหมาย (Appointment)
 - 1.5 การพูดโทรศัพท์ (Talking on Phone)
 - 1.6 การถามทาง (Asking for directions)
 - 1.7 การสั่งอาหาร (Ordering food)

- 1.8 การเดินทาง (Journey)
- 1.9 การซื้อสินค้า (Shopping)
- 1.10 การท่องเที่ยว (Tourism)
- 2. แบบบันทึกคะแนน
- 3. แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้

สรุป

จากการครั้งนี้ทำให้ได้แบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ จำนวน 10 บทเรียน โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับการสนทนาภาษาไทยที่จำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวันในสถานการณ์ต่างๆ รวมทั้งหมด จำนวน 63 หน้า ได้แก่ การทักทาย การขอร้อง การบอกเวลา การนัดหมาย การพูดโทรศัพท์ การถามทาง การสั่งอาหาร การเดินทาง การซื้อสินค้า และการท่องเที่ยว มีประสิทธิภาพ 86.97/87.52 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ 80/80 โดยประสิทธิภาพของ E1 อยู่ระหว่าง 80.26 - 96.80 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 86.97 และประสิทธิภาพของ E2 เท่ากับ 87.52 แสดงว่า แบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศมีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะนำไปใช้เป็นแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้น ซึ่งสามารถพัฒนาทักษะการสนทนาภาษาไทย เพิ่มพูนความรู้ด้านคำศัพท์ที่ใช้สนทนาในชีวิตประจำวัน และส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความชำนาญในการสนทนามากยิ่งขึ้น

อภิปรายผล

จากการวิจัยการสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาอภิปรายผล ดังนี้

1. จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ผลปรากฏว่า ประสิทธิภาพของ E1 เท่ากับ 86.97 และประสิทธิภาพของ E2 เท่ากับ 87.52 สรุปว่า แบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ประสิทธิภาพ 86.97/87.52 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ 80/80 แสดงว่า แบบเรียนมีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ ทั้งนี้เป็นเพราะการออกแบบและสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพเพียงพอ และกลุ่มตัวอย่างให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี เป็นผลให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ดำเนินไปได้อย่างราบรื่น จึงเป็นผลสืบเนื่องที่ทำให้แบบเรียนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ในสมมติฐานการวิจัย

2. แบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มีประสิทธิภาพ 86.97/87.52 โดยมีประสิทธิภาพของ E2 มากกว่าประสิทธิภาพของ E1 ทั้งนี้เพราะในการวัดผลคะแนนกิจกรรมระหว่างเรียน ผู้เรียนมีโอกาสฝึกสนทนาในเวลาอันจำกัด ผู้เรียนจะได้ฝึกออกเสียงคำศัพท์ และประโยคสนทนาเพียง 2 – 3 รอบ ต่อ 1 บทเรียน จึงทำให้ค่าเฉลี่ยของคะแนนกิจกรรมระหว่างเรียนน้อยกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียน ซึ่งผู้เรียนมีโอกาสได้ทบทวนประโยคสนทนาต่างๆ ทำให้มีทักษะการสนทนาที่ดีกว่าการวัดผลกิจกรรมระหว่างเรียน และที่สำคัญ ผู้เรียนได้รับข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) หลังการทำกิจกรรมระหว่างเรียนทุกคาบ และยังสามารถนำแบบเรียนไปฝึกฝนทักษะการสนทนาด้วยตนเองนอกห้องเรียนอย่างสม่ำเสมอ แบบเรียนประกอบด้วย 3 ภาษา ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และสัทอักษร จึงช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาในการสนทนา คำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง โครงสร้างประโยค และข้อมูลทางวัฒนธรรมได้เป็นอย่างดี ผู้เรียนสามารถอ่านและเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง เกิดความคล่องแคล่วในการสนทนามากยิ่งขึ้น ซึ่งต่างกับการทำกิจกรรมระหว่างเรียนที่ผู้เรียนยังไม่มี ความชัดเจนในการออกเสียงและความคล่องแคล่วในการพูด เป็นเหตุให้คะแนนเฉลี่ยกิจกรรมระหว่างเรียน (E1) มีค่าน้อยกว่าคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์หลังการเรียน (E2) สอดคล้องกับงานวิจัยของ ยุพา ชุ่มสนิท (2540) ที่สร้างหนังสือเรียนเชิงวรรณกรรมวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพของ E2 มากกว่าประสิทธิภาพของ E1 เท่ากับ 86.83/88.33

3. การวิจัยบรรลุลักษณะที่กำหนดไว้ กล่าวคือ แบบเรียนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน ด้วยเหตุผลหลายประการ ดังนี้

3.1 การสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ได้ดำเนินการตามกระบวนการและขั้นตอนการวิจัยอย่างถูกวิธี เริ่มจากการสำรวจเนื้อหาจากแบบเรียนสนทนาที่เกี่ยวข้อง ศึกษาเอกสารข้อมูล และงานวิจัย เพื่อเป็นข้อมูลปฐมภูมิในการสร้างแบบเรียน แล้วนำแบบเรียนเสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมและปรับปรุงแก้ไขอยู่หลายครั้งก่อนนำแบบเรียนเสนอผู้เชี่ยวชาญด้านแบบเรียนและการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ จำนวน 5 ท่าน เพื่อประเมินวัดคุณภาพของแบบเรียน และนำผลการประเมิน และข้อเสนอแนะมาสังเคราะห์ ปรับปรุงแก้ไขให้แบบเรียนมีความสมบูรณ์มากที่สุด ทำให้ผู้วิจัยมั่นใจว่า แบบเรียนมีประสิทธิภาพเพียงพอ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้จริง และการวิจัยจะสามารถบรรลุลักษณะที่กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับการอภิปรายของ วิบูลศรี กิ่งแก้ว (2552) ที่พัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่องลิลิตตะเลงพ่าย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเซนต์โยเซฟทิพวัล ที่กล่าวว่า ชุดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้เพราะชุดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นผ่านขั้นตอนการสร้างอย่างมีระบบ

3.2 แบบเรียนได้สร้างขึ้นโดยเน้นให้ผู้เรียนฝึกสนทนาเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม และออกแบบขึ้นมา เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง นอกเหนือจากการใช้เป็นสื่อประกอบการเรียนการสอน เพราะในแบบเรียนประกอบไปด้วยบทสนทนา คำศัพท์ หรือโครงสร้างประโยคที่มีตัวสัทอักษรกำกับเอาไว้ แม้ผู้เรียนจะไม่สามารถอ่านภาษาไทยได้ ก็สามารถเข้าใจได้เช่นกัน ทำให้

ผู้เรียนสามารถฝึกสนทนาเพิ่มเติมนอกห้องเรียน ไม่จำกัดอยู่แค่ภายในห้องเรียนอีกต่อไป ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการฝึกฝน ช่วยให้เกิดทักษะและความคล่องในการสนทนามากยิ่งขึ้น การสร้างแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างหนึ่งที่ผู้สอนควรจะนำไปใช้ในการเรียนการสอนดังที่ ร็อด เอลลิส (Rod Ellis. 2003: 75) กล่าวว่า แรงจูงใจทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สอง เนื่องจากเขาต้องการนำไปใช้ในสิ่งที่เขาต้องการ เช่น ใช้ในการสอบเข้าเรียนต่อ การท่องเที่ยวหรือการทำงาน ดังนั้น ในการสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างประเทศ ผู้สอนควรสนับสนุนและสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนนำการสนทนาไปใช้นอกห้องเรียนหรือในชีวิตประจำวันด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 แม้ว่าผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้แบบเรียนได้ด้วยตนเอง แต่ก็ยังไม่สามารถฝึกการออกเสียงภาษาไทยที่ถูกต้อง ชัดเจนได้ ดังนั้น ผู้สอนจึงควรออกเสียงตามอักขรวิธีภาษาไทยให้ถูกต้อง เช่น ตัว ร ล คำควบกล้ำ เพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีในการออกเสียงแก่ผู้เรียน

1.2 การเรียนการสอนภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยมีเวลาจำกัด เพราะแต่ละคาบเรียนจะมีเวลาเพียง 40 นาที ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะว่าควรมีเวลาอย่างน้อย 1 ชั่วโมงต่อการเรียน 1 บท

1.3 ครูผู้สอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศหรือผู้ที่สนใจในการสร้างแบบเรียนภาษาไทย สามารถที่จะใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบเรียนที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า และทดลองใช้ในครั้งนี้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

1.1 ในการสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับผู้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยควรศึกษาปัญหาและสอบถามความต้องการของผู้เรียน โดยสร้างแบบสอบถามขึ้นมาก่อน แล้วจึงสร้างแบบเรียนที่ตรงกับปัญหาและความต้องการของผู้เรียน

1.2 ควรอัดเสียงการสนทนาภาษาไทยลงในแผ่นซีดีรอม (CD-Rom) ควบคู่กับแบบเรียนจะทำให้ผู้เรียนสามารถใช้แบบเรียนในการฝึกการสนทนาหรือออกเสียงด้วยตนเองได้อย่างสมบูรณ์

1.3 ควรมีการสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่ใช้ภาษาอื่นๆ นอกจากภาษาอังกฤษ เช่น ภาษาจีน ญี่ปุ่น เกาหลี เวียดนาม ฯลฯ

1.4 ควรศึกษาและทดลองเรื่องนี้ในระดับที่สูงกว่าเบื้องต้นกับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ เพื่อนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาเปรียบเทียบกัน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2507). *ประวัติกระทรวงศึกษาธิการ 2435-2507*. พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา.
กองวิเทศสัมพันธ์. (2544). *การสัมมนาในระดับภูมิภาคว่าด้วยการเรียนการสอนภาษาไทยในบริบท
ไทยศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กาญจนา นาคสกุล. (2541). *ระบบเสียงภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: โครงการตำราคณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กานดา ณ กลาง. (2515). *วิธีสอนภาษาอังกฤษกับหลักจิตวิทยา*. กรุงเทพฯ: ศูนย์ภาษาอังกฤษของ
โครงการพัฒนามหาวิทยาลัย.
- โกชัย สาริกบุตร. (2520). *แนวการวิเคราะห์และประเมินผลแบบเรียน*. เชียงใหม่: วิทยาลัยครู
เชียงใหม่
- จงพัฒน์ แก้วมีชัย. (2536). *ผลของการใช้แบบฝึกสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (วิชาประถมศึกษา). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
เชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร
- จินตนา ไบกาซุ่ย. (2520). *การเขียนสื่อการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. (2527). *การทำหนังสือสำหรับเด็ก (บรรณ 441)*. กรุงเทพฯ: ศิลปาบรรณา-
การ.
- ชนิกา คำพุฒ. (2545). *การศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 4
สถาบันชนชาตินาน สาธารณรัฐประชาชนจีน*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาไทย).
เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ. (2520). *ระบบสื่อการสอน*. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชูศรี พันธุ์ทอง. (2546). *สถิติเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชาจิโกะ ซาไก. (2542). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาญี่ปุ่นที่เรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 4, 5
และ 6 โดยใช้วัฒนธรรมไทยเป็นสื่อการสอนในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.
(การสอนภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงเดือน แสงชัย. (2533). *การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: โอ เอส พริ้นติ้ง
เฮ้าส์.
- ทัศนีย์ ศุภเมธี. (2542). *การสอนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- ธनिया อานะสุข. (2541). *การจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาความพร้อมทางภาษาไทยตามแนวการสอน
แบบรับภาษาที่สองสำหรับนักเรียนชั้นอนุบาล ในอำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่*. การ
ค้นคว้าแบบอิสระ ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอน). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
เชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.

- ธวัช ปุณโณทก. (2542). *วิวัฒนาการหนังสือแบบเรียนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ธาดาศักดิ์ วชิรปรีชาพงษ์. (2514). *การวิเคราะห์หนังสือแบบเรียนวิทยาศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในแง่ของรูปแบบและวิธีการเสนอเนื้อหา*. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (บรรณารักษศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธิดิญา แสงมณี. (2546). *สภาพปัญหาและแนวทางในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ โรงเรียนนานาชาติเชียงใหม่. การค้นคว้าแบบอิสระ ศษ.ม. (การสอนภาษาไทย) เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.*
- นงลักษณ์ สินสืบผล. (2521). *การวิเคราะห์เนื้อหาและประเมินผลแบบเรียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชาวเขา*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- นวลจันทร์ รัตนกร และสุภัทรา จัตรเจิน. (2529). *การเลือกหนังสือ*. กรุงเทพฯ: ชวนพิมพ์.
- นพดล จันทรเพ็ญ. (2539). *การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: ดันอ้อ แกรมมี.
- นิตยา วิจาระนันท์. (2551). *การสร้างแบบเรียนเรื่องการทำบุญ สำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บักร ร้อยกรอง. (2541). *การใช้เกมเสริมการฝึกทักษะการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุบาลลำปาง. การศึกษาอิสระ ศษ.ม. (วิชาการประถมศึกษา) เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.*
- บันลือ พฤกษ์วัน. (2533). *อุปเทศการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษาแนวบูรณาการทางการสอน*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- บารุง โตรัตน์. (2524). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร พระราชวังสนามจันทร์.
- ประทีป จรัสรุ่งวิธร. (2514). *การวิเคราะห์หนังสือแบบเรียนวิทยาศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในแง่ของรูปแบบและวิธีการเสนอเนื้อหา*. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร.
- ประสงค์ ราชณสุข. (2532). *การศึกษาปัญหาและวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยเด็กชาวเขา. (รายงานการวิจัยทางการศึกษา)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประหยัด สายวิเชียร. (2524-2525, ตุลาคม-กันยายน). *ครูกับการเลือกใช้แบบเรียน. ศึกษาศาสตร์สาร*. 10(170-177).
- ปราณี วงศ์วุฒิ. (2536). *การสร้างชุดการสอนการสอนภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. การค้นคว้าแบบอิสระ ศษ.ม. (เทคโนโลยีทางการศึกษา)*. เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.

- ปรียา หิรัญประดิษฐ์. (2528). เอกสารการสอนชุดวิชา ภาษาเพื่อการสื่อสาร หน่วยที่ 14. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ผจงกาญจน์ ภูวิภาดาธรรม. (2532-2533, ตุลาคม-มีนาคม). ศึกษาศาสตรสาร. 15(1).
- ผะอบ โปษะกฤษณะ. (2519). การพูด การฟัง. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พรชูลี อาชาวำรุง. (2541). การเรียนรู้ภาษาที่สอง: ผลการวิจัยเอกสาร. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ.
- พัฒน์ น้อยแสงศรี. (2527). ไวยากรณ์อังกฤษแนวปริวรรตเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เพลินจิตร ภูดี. (2546). การศึกษาภาษาไทยตามแนวคิดทางภาษาศาสตร์สังคม เพื่อการสอนภาษา และวัฒนธรรมไทยสำหรับผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาไทย). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ยุพา ชุ่มสนิท. (2540). การสร้างหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมวิชาภาษาอังกฤษ ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รัฐจวน อินทรกำแหง. (2508). ห้องสมุดโรงเรียนประถมและบริการ. พระนคร: สำนักงานเลขาธิการ คณะกรรมการแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ.
- รัตน์เรขา ฤทธิศร. (2546). การใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง การสนทนาภาษาไทย สำหรับผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาไทย). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- วิบูลศรี กิ่งแก้ว. (2552). การพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง วิชาภาษาไทย เรื่องลิลิตตะเลงพ่าย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเซนต์โยเซฟทิพวัล. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศรีวิไล ดอกจันทร์. (ม.ป.ป.). การสนทนา (Conversation). (เอกสารประกอบคำสอน). เชียงใหม่: ม.ป.พ. อัดสำเนา.
- ศิริลักษณ์ สกุลวิทย์. (2541). แบบฝึกการออกเสียงและการเขียนคำที่สะกดด้วยแม่กด สำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. การค้นคว้าแบบอิสระ ศษ.ม. (วิชาประถมศึกษา) เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ อำเภอท่าปลา. (2552). วิธีสอนภาษาอังกฤษ สำหรับผู้เริ่มเรียน. สืบค้นเมื่อ 14 กรกฎาคม 2552, จาก http://www.neric-club.com/data.php?page=46&menu_id=76.
- สมปอง ศรีวิชัย. (2545). การพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยเบื้องต้น สำหรับนักศึกษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยพายัพ. การค้นคว้าแบบอิสระ ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอน). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- สมพงศ์ วิทย์ศักดิ์พันธุ์. (2545). คู่มือการสอนภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทไทยศึกษาสำหรับ ชาวต่างชาติ. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย.

- สมพร จารุณัฐ. (2534). การพัฒนาสื่อการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ.
- สมยศ เม่นแย้ม. (2543). ครูไทยสอนภาษาอังกฤษ: คู่มือครู. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ.
- สุชาติ หล่อกลาง. (2536). การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง-พูด และความสนใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ โดยใช้การดูกับการสอน. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุณีย์ อัดศาสตร์. (2526). ความเป็นมาของแบบเรียนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ และสังคมศาสตร์ วิทยาลัยครูธนบุรี.
- สุมาลี เรืองศิลปการ. (2536). ผลการใช้กิจกรรมพัฒนาภาษาที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กกำพร้าอายุ 3 ถึง 4 ปี ในสถานสงเคราะห์ของกรมประชาสงเคราะห์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2525). วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- สุวรรณ เกรียงไกรเพชร. (2523). เอกสารการสอนชุดวิชา ไทยศึกษา: การใช้ภาษา หน่วยที่ 14. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- หทัย ดันหยง. (2528). การเขียนหนังสือแบบเรียน. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2532). การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- อัจฉรา เสือยันต์. (2545). การพัฒนาแผนการสอนภาษาไทยโดยเน้นกิจกรรมฝึกสนทนาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนนานาชาติ. การค้นคว้าแบบอิสระ ศษ.ม. (ประถมศึกษา) เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- อัมพร พงษ์ธา. (2518). การวิเคราะห์แบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้เริ่มเรียนชาวต่างประเทศ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อารีย์ลักษณ์ พันธุ์เขียน. (2549). การสร้างแบบเรียนภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้หนีภัยจากการสู้รบชาวกระเหรี่ยงแดง. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาไทย). เชียงใหม่: บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- อุดม บัวเพียร. (2533). วาทวิทยา กลยุทธ์การพูดอย่างมีประสิทธิภาพ...ในทุกโอกาส. กรุงเทพฯ: เทลโปรโมชัน แอนด์ แอดเวอร์ไทซิง.
- เอกฉัท จารุเมธีชน. (2537). ภาษาไทยสำหรับครู. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- เอมอร ชิตตะโสภณ. (2536). แนวทางในการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. (เอกสารประกอบการสัมมนา). ไม่ปรากฏเลขหน้า.

- ฮานู ลี. (2520). การสร้างแบบเรียนการเขียนภาษาไทยสำหรับนักศึกษาเกาหลีในสถาบันศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- Allan Neilson, William; Knott, Thomas; & Carhart, Paul. (1955). *Webster's New International Dictionary*. Massachusetts: G. & C. Merriam Company.
- Association of Teachers of Social Studies in the City of New York. (1967). *HandboOK for Social Studies Teaching*. New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Douglass R., Harl, & Gruhn T., William. (1956). *The Modern Junior High School*. New York: Ronald Press Co.
- Ellis, Rod. (2003). *Second Language Acquisition*. Oxford: Oxford University Press.
- Finocchiaro, Mary. (1964). *English as a Second Language: from Theory to Practice*. New York: Regents.
- Shores, Louis. (1960). *Instructional Material: An Introduction for Teachers*. New York: Ronald Press Co.
- Somsonge Burusphat; Sujaritlak Deepadung; & Sukhuma-Vadee Khamhiram. (1999). *Elementary Thai for Foreigners*. Nakhon Pathom: Institute of Language and Culture for Rural Development, Mahidol University.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
บัญชีตาราง

บัญชีตาราง

ตารางแสดงผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศด้านรูปเล่ม

ตารางแสดงผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศด้านเนื้อหา

ตารางระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ตารางแสดงคะแนนจากการทำกิจกรรมระหว่างการเรียนรู้แต่ละบทของแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

ตารางแสดงคะแนนจากการทำแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้ด้วยแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศทั้ง 10 บท

ตารางแสดงค่าประสิทธิภาพของแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

ตารางแสดงผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยใน
ฐานะภาษาต่างประเทศด้านรูปเล่ม

รายการ (ด้านรูปเล่ม)	ระดับการประเมิน (จำนวน)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. คุณภาพของกระดาษ	2	3			
2. การออกแบบหน้าปก	1	3	1		
3. ขนาดรูปเล่ม	4	1			
4. ลักษณะตัวอักษรภาษาไทย	3	2			
5. ลักษณะตัวอักษรภาษาอังกฤษ	3	2			
6. ลักษณะตัวสัทอักษร	3	2			

ตารางแสดงผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยใน
ฐานะภาษาต่างประเทศด้านเนื้อหา

รายการ (ด้านเนื้อหา)	ระดับการประเมิน (จำนวน)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. เนื้อหาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์		5			
2. เนื้อหาถูกต้อง เหมาะสม	1	4			
3. เนื้อหา มีประโยชน์ต่อผู้เรียน	4	1			
4. เนื้อหา มีความน่าสนใจต่อผู้เรียน	4	1			
5. คำชี้แจงในเนื้อหาถูกต้อง ชัดเจน	1	2	2		
6. ระดับความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน	1	2	2		
7. แบบฝึกหัดสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	2	3			

ตารางระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล

สัปดาห์ที่	วันที่	รายการ	เวลา
1	1	ประชุมนิเทศและเรียนรู้สัปดาห์	40 นาที
	2	บทที่ 1 การทักทาย	40 นาที
	3	บทที่ 2 การขอร้อง	40 นาที
	4	บทที่ 3 การบอกเวลา	40 นาที
	5	บทที่ 4 การนัดหมาย	40 นาที
2	1	บทที่ 5 การพูดโทรศัพท์	40 นาที
	2	บทที่ 6 การถามทาง	40 นาที
	3	บทที่ 7 การสั่งอาหาร	40 นาที
	4	บทที่ 8 การเดินทาง	40 นาที
	5	บทที่ 9 การซื้อของ	40 นาที
3	1	บทที่ 10 การท่องเที่ยว	40 นาที
	2	ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้	40 นาที

ตารางแสดงคะแนนจากการทำแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้ด้วยแบบเรียนสนทนาภาษาไทย
เบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศทั้ง 10 บท

คนที่	คะแนนผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้
	คะแนนเต็ม 100
1	87
2	81
3	81
4	74
5	88
6	87
7	92
8	89
9	91
10	90
11	93
12	86
13	88
14	94
15	76
16	81
17	87
18	88
19	89
20	91
21	97
22	91
23	87
24	87
25	93
ΣF	2188
$\bar{X}$	87.52
E2	87.52

ตารางแสดงค่าประสิทธิภาพของแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยใน
ฐานะภาษาต่างประเทศตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

บทที่	เรื่อง	E1	E2
1	การทักทาย	82.80	
2	การขอร้อง	81.86	
3	การบอกเวลา	94.66	
4	การนัดหมาย	96.80	
5	การพูดโทรศัพท์	80.26	
6	การถามทาง	85.20	
7	การสั่งอาหาร	86.93	
8	การเดินทาง	82.20	
9	การซื้อของ	88.20	
10	การท่องเที่ยว	90.80	
	คะแนนเฉลี่ยกิจกรรมระหว่างเรียน	86.97	
	คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์หลังการเรียน		87.52

ภาคผนวก ข
หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

ที่ ศธ 0519.12/๑ 5๔๑

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑๔ สิงหาคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เนื่องด้วย นายวัชรพล วัฒนยศกร นิติระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การสร้างแบบเรียน
สนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ” โดยมี รองศาสตราจารย์อัครา
บุญทิพย์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์
พรทิพย์ แจ่มจัน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบเรียน เรื่อง การสนทนาภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้
นายวัชรพล วัฒนยศกร และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิติ โทรทัศน์ 089-9124-0478

ที่ ศธ 0519.12/๑๕๐๐

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๖๔ สิงหาคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เนื่องด้วย นายวัชรพล วิบูลยศรีน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การสร้างแบบเรียน
สนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ” โดยมี รองศาสตราจารย์อัครา
บุญทิพย์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ว่าทิต พุ่มอยู่
เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบเรียน เรื่อง การสนทนาภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้
นายวัชรพล วิบูลยศรีน และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089-9124-0478

ที่ ศธ 0519.12/๑๖๐๑

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๖๔ สิงหาคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

เนื่องด้วย นายวัชรพล วิบูลย์ศรี นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “การสร้างแบบเรียน
สนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ” โดยมี รองศาสตราจารย์อัครา
บุญทิพย์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ภาสพงศ์ ผิวก่อใช้
เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบเรียน เรื่อง การสนทนาภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้
นายวัชรพล วิบูลย์ศรี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089-9124-0478

ที่ ศธ 0519.12/ ๙๖๐๖

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑๔ สิงหาคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์ใหญ่โรงเรียนรัศมีนานาชาติ

เนื่องด้วย นายวัชรพล วิบูลยศรีน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การสร้างแบบเรียน
สนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ” โดยมี รองศาสตราจารย์อัครา
บุญทิพย์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ยอร์คินท์ จิตต์สม
และ อาจารย์ John William Robert Bailey เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบเรียน เรื่อง การสนทนาภาษาไทย
สำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้
นายวัชรพล วิบูลยศรีน และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ: สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิติ โทรศัพท 089-9124-0478

ที่ ศธ 0519.12/๑๖๐3

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๖๔ สิงหาคม 2552

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน หัวหน้าหมวดภาษาและวัฒนธรรมไทย โรงเรียนรัศมินานาชาติ

เนื่องด้วย นายวัชรพล วิบูลยศรีน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การสร้างแบบเรียน
สนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ” โดยมี รองศาสตราจารย์อัศรา
บุญทิพย์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอ
ใช้สถานที่ห้องเรียนไทยศึกษา เพื่อใช้แบบเรียน เรื่อง การสนทนาภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ
กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 จำนวน 3 ห้องเรียน ในระหว่างเดือนกันยายน - ตุลาคม 2552

จึงเรียนมาเพื่อขอกความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นายวัชรพล วิบูลยศรีน ได้เก็บข้อมูล
เพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089-9124-0478

ภาคผนวก ค
แผนการจัดการเรียนรู้
แบบบันทึกคะแนน
แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

เรื่อง การทักทาย

วิชา ภาษาไทย

จำนวน 40 นาที

1. สาระสำคัญ

การทักทายถือว่าเป็นอารยธรรมที่งดงามยิ่งของคนในสังคม และชาวต่างชาติควรเรียนรู้เป็นอันดับแรก เพราะว่าเป็นสิ่งที่ปฏิบัติสืบทอดกันมาช้านานของคนในสังคม โดยเฉพาะสังคมไทยที่มีคำกล่าวทักทาย พร้อมกับการประนมมือไหว้ที่เป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ อันแสดงออกถึงความเป็นผู้มีมารยาทและได้รับการศึกษาอย่างดี

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 จุดประสงค์ปลายทาง

เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสนทนาเกี่ยวกับการทักทายและแนะนำตนเองกับบุคคลอื่นได้อย่างเหมาะสม

2.2 จุดประสงค์นำทาง เพื่อผู้เรียน

- 1) สามารถอ่านและบอกคำที่ใช้ในการทักทาย
- 2) สามารถเลือกใช้คำหรือวลีที่เหมาะสมกับตนเองและสถานการณ์ในการทักทาย
- 3) สามารถทักทายและแนะนำตนเอง

3. เนื้อหาสาระ

- 3.1 บทสนทนา เรื่อง ยินดีที่ได้รู้จักครับ
- 3.2 คำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง
- 3.3 แบบทดสอบการสนทนา

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ผู้สอนให้นักเรียนดูรูปภาพแสดงการตกทาย และสอบถามนักเรียนเกี่ยวกับภาพดังกล่าว โดยให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น แล้วเชื่อมโยงเข้าสู่บทเรียน เรื่อง การตกทาย

ขั้นสอน

1. ให้ผู้เรียนฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์
2. อ่านบทสนทนา เรื่อง ยินดีที่ได้รู้จักครับ ให้นักเรียนฟัง 1 รอบ และอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับโครงสร้างประโยค
3. แบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นตัวละครชาย ชื่อ อภิชาติ และกลุ่มที่ 2 เป็นตัวละคร ชื่อ จุเลีย อ่านบทสนทนาโต้ตอบกัน 1 รอบ แล้วให้แต่ละกลุ่มสลับตัวละครกัน แล้วอ่านอีก 1 รอบ
4. ให้ผู้เรียนจับคู่กับเพื่อน กำหนดเวลาให้ผู้เรียน 5 นาที เพื่อฝึกซ้อมการตกทาย โดยใช้แบบทดสอบการสนทนา แล้วออกมาสนทนาหน้าชั้นเรียนจนครบทุกคู่
5. ขออาสาสมัครผู้เรียนออกมาสนทนากับผู้สอนที่ละคนจบครบ (หากไม่มีผู้เรียนอาสาสมัคร ให้ผู้สอนใช้ดุลยพินิจเลือกผู้เรียนที่มีความพร้อมมากที่สุดออกมาก่อน) พร้อมบันทึกคะแนนที่ได้รับ

ขั้นสรุป

1. ผู้เรียนช่วยกันอ่านบททวนคำศัพท์ และบทสนทนา เรื่อง ยินดีที่ได้รู้จักครับ
2. สรุปคะแนนและให้ข้อมูลป้อนกลับผู้เรียนแต่ละคน

5. สื่อการเรียนรู้การสอน

- 5.1 แบบเรียน เรื่อง สนทนาภาษาไทย
- 5.2 รูปภาพ
- 5.3 แบบบันทึกคะแนน

6. การวัดและการประเมินผล

- 6.1 การร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน
- 6.2 การบันทึกคะแนนในการสนทนา

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

เรื่อง การขอร้อง

วิชา ภาษาไทย

จำนวน 40 นาที

1. สาระสำคัญ

การขอร้องเป็นการแสดงความต้องการให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งกระทำตามที่ต้องการ หรือแสดงความต้องการของตนในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การขอร้องอย่างสุภาพเป็นสิ่งจำเป็นในสังคมไทย เพราะเป็นการแสดงออกถึงมารยาทอันงดงาม และการขอร้องอย่างสุภาพ จะช่วยให้ผู้ขอได้รับสิ่งที่ขอตามต้องการ

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 จุดประสงค์ปลายทาง

เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสนทนาเกี่ยวกับการขอร้องกับบุคคลอื่นได้อย่างเหมาะสม

2.2 จุดประสงค์นำทาง เพื่อผู้เรียน

- 1) สามารถอ่านและบอกคำที่ใช้ในการขอร้อง
- 2) สามารถเลือกใช้คำหรือวลีที่เหมาะสมกับตนในการขอร้อง
- 3) สามารถขอร้องได้อย่างสุภาพ

3. เนื้อหาสาระ

- 3.1 บทสนทนา เรื่อง กรุณาไปตลาดกับเรา
- 3.2 คำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง
- 3.3 แบบทดสอบการสนทนา

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ผู้สอนให้นักเรียนดูรูปภาพแสดงการขอร้อง และสอบถามนักเรียนเกี่ยวกับภาพดังกล่าว โดยให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น แล้วเชื่อมโยงเข้าสู่บทเรียน เรื่อง การขอร้อง

ขั้นสอน

1. ให้ผู้เรียนฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์
2. อ่านบทสนทนา เรื่อง กรุณาไปตลาดกับเรา ให้นักเรียนฟัง 1 รอบ และอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับโครงสร้างประโยค
3. แบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นตัวละคร ชื่อ แม่ทิว และกลุ่มที่ 2 เป็นตัวละคร ชื่อ อภิชาติ อ่านบทสนทนาโต้ตอบกัน 1 รอบ แล้วให้แต่ละกลุ่มสลับตัวละครกัน แล้วอ่านอีก 1 รอบ โดยผู้สอนเป็นตัวละคร ชื่อ จุเลีย
4. ให้ผู้เรียนจับกลุ่มกับเพื่อน (3 คน ต่อ 1 กลุ่ม) กำหนดเวลาให้ผู้เรียน 5 นาที เพื่อฝึกซ้อมการขอร้อง โดยใช้แบบทดสอบการสนทนา แล้วออกมาสนทนาหน้าชั้นเรียนจนครบทุกกลุ่ม
5. ขออาสาสมัครผู้เรียนออกมาสนทนากับผู้สอนที่ละคนจบครบ (หากไม่มีผู้เรียนอาสาสมัคร ให้ผู้สอนใช้ดุลยพินิจเลือกผู้เรียนที่มีความพร้อมมากที่สุดออกมาก่อน) พร้อมบันทึกคะแนนที่ได้รับ

ขั้นสรุป

1. ผู้เรียนช่วยกันอ่านบททวนคำศัพท์ และบทสนทนา เรื่อง กรุณาไปตลาดกับเรา
2. สรุปคะแนนและให้ข้อมูลป้อนกลับผู้เรียนแต่ละคน

5. สื่อการเรียนรู้การสอน

- 5.1 แบบเรียน เรื่อง สนทนาภาษาไทย
- 5.2 รูปภาพ
- 5.3 แบบบันทึกคะแนน

6. การวัดและการประเมินผล

- 6.1 การร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน
- 6.2 การบันทึกคะแนนในการสนทนา

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

เรื่อง การบอกเวลา

วิชา ภาษาไทย

จำนวน 40 นาที

1. สาระสำคัญ

การบอกเวลาของไทยนั้นมี 2 แบบ ได้แก่ การบอกเวลาโดยมีหน่วยเป็นนาฬิกา เริ่มตั้งแต่ 0 นาฬิกาเรื่อยไปจนถึง 24 นาฬิกา ตามหลักสากล และการบอกเวลาโดยมีหน่วยที่ไม่แน่นอน อาทิ โมง ทุ่ม ติ ซึ่งขึ้นอยู่กับว่าเป็นเวลาช่วงไหนของวัน ดังนั้น การศึกษาและเลือกใช้วิธีการบอกเวลาแบบต่างๆ จะช่วยเพิ่มความเข้าใจในการติดต่อสื่อสารกับคนไทยได้เป็นอย่างดี

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 จุดประสงค์ปลายทาง

เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสนทนาเกี่ยวกับการบอกเวลากับบุคคลอื่นได้อย่างเหมาะสม

2.2 จุดประสงค์นำทาง เพื่อผู้เรียน

- 1) สามารถอ่านและบอกคำที่ใช้ในการบอกเวลา
- 2) สามารถเลือกใช้คำหรือวลีที่เหมาะสมกับตนในการบอกเวลา
- 3) สามารถบอกเวลาได้อย่างเหมาะสม

3. เนื้อหาสาระ

- 3.1 บทสนทนา เรื่อง อีกลีบห่านาที่แปดโมง
- 3.2 คำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง
- 3.3 แบบทดสอบการสนทนา

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ผู้สอนให้นักเรียนดูรูปภาพแสดงการบอกเวลา และสอบถามนักเรียนเกี่ยวกับภาพดังกล่าว โดยให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น แล้วเชื่อมโยงเข้าสู่บทเรียน เรื่อง การบอกเวลา

ขั้นสอน

1. ให้ผู้เรียนฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์
2. อ่านบทสนทนา เรื่อง อีกลิปห่านาที่แปดโมง ให้นักเรียนฟัง 1 รอบ และอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับโครงสร้างประโยค
3. แบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นตัวละคร ชื่อ ขวัญ และกลุ่มที่ 2 เป็นตัวละคร ชื่อ จุเลีย อ่านบทสนทนาโต้ตอบกัน 1 รอบ แล้วให้แต่ละกลุ่มสลับตัวละครกัน แล้วอ่านอีก 1 รอบ
4. ให้ผู้เรียนจับคู่กับเพื่อน กำหนดเวลาให้ผู้เรียน 5 นาที เพื่อฝึกซ้อมการบอกเวลา โดยใช้แบบทดสอบการสนทนา แล้วออกมาสนทนาหน้าชั้นเรียนจนครบทุกคู่
5. ขออาสาสมัครผู้เรียนออกมาสนทนากับผู้สอนที่ละคนจบครบ (หากไม่มีผู้เรียนอาสาสมัคร ให้ผู้สอนใช้ดุลยพินิจเลือกผู้เรียนที่มีความพร้อมมากที่สุดออกมาก่อน) พร้อมบันทึกคะแนนที่ได้รับ

ขั้นสรุป

1. ผู้เรียนช่วยกันอ่านบททวนคำศัพท์ และบทสนทนา เรื่อง อีกลิปห่านาที่แปดโมง
2. สรุปคะแนนและให้ข้อมูลป้อนกลับผู้เรียนแต่ละคน

5. สื่อการเรียนรู้การสอน

- 5.1 แบบเรียน เรื่อง สนทนาภาษาไทย
- 5.2 รูปภาพ
- 5.3 แบบบันทึกคะแนน

6. การวัดและการประเมินผล

- 6.1 การร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน
- 6.2 การบันทึกคะแนนในการสนทนา

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

เรื่อง การนัดหมาย

วิชา ภาษาไทย

จำนวน 40 นาที

1. สาระสำคัญ

การนัดหมาย เป็นการกำหนดวัน เวลา และสถานที่ในการพบปะติดต่อกันระหว่างบุคคล ตั้งแต่สองคนขึ้นไป เพื่อสนทนาในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งร่วมกันอย่างมีจุดมุ่งหมาย การนัดหมายกับคนไทยเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนและมีความสำคัญ เพราะการใช้ถ้อยคำที่สุภาพเหมาะสม จะช่วยให้การนัดหมายดำเนินไปได้อย่างราบรื่น

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1.1 จุดประสงค์ปลายทาง

เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสนทนาเกี่ยวกับการนัดหมายกับบุคคลอื่นได้อย่างเหมาะสม

1.2 จุดประสงค์นำทาง เพื่อผู้เรียน

- 1) สามารถอ่านและบอกคำที่ใช้ในการนัดหมาย
- 2) สามารถเลือกใช้คำหรือวลีที่เหมาะสมกับตนในการนัดหมาย
- 3) สามารถนัดหมายได้อย่างเหมาะสม

3. เนื้อหาสาระ

1.1 บทสนทนา เรื่อง ผมชอบหนังรัก

1.2 คำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง

1.3 แบบทดสอบการสนทนา

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ผู้สอนให้นักเรียนดูรูปภาพแสดงการนัดหมาย และสอบถามนักเรียนเกี่ยวกับภาพดังกล่าว โดยให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น แล้วเชื่อมโยงเข้าสู่บทเรียน เรื่อง การนัดหมาย

ขั้นสอน

1. ให้ผู้เรียนฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์
2. อ่านบทสนทนา เรื่อง ผมชอบหนังรัก ให้นักเรียนฟัง 1 รอบ และอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับโครงสร้างประโยค
3. แบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นตัวละคร ชื่อ โทนี่ และกลุ่มที่ 2 เป็นตัวละคร ชื่อ ขวัญ อ่านบทสนทนาโต้ตอบกัน 1 รอบ แล้วให้แต่ละกลุ่มสลับตัวละครกัน แล้วอ่านอีก 1 รอบ
4. ให้ผู้เรียนจับคู่กับเพื่อน กำหนดเวลาให้ผู้เรียน 5 นาที เพื่อฝึกซ้อมการนัดหมาย โดยใช้แบบทดสอบการสนทนา แล้วออกมาสนทนาหน้าชั้นเรียนจนครบทุกคู่
5. ขออาสาสมัครผู้เรียนออกมาสนทนากับผู้สอนทีละคนจบครบ (หากไม่มีผู้เรียนอาสาสมัคร ให้ผู้สอนใช้ดุลยพินิจเลือกผู้เรียนที่มีความพร้อมมากที่สุดออกมาก่อน) พร้อมบันทึกคะแนนที่ได้รับ

ขั้นสรุป

1. ผู้เรียนช่วยกันอ่านบททวนคำศัพท์ และบทสนทนา เรื่อง ผมชอบหนังรัก
2. สรุปคะแนนและให้ข้อมูลป้อนกลับผู้เรียนแต่ละคน

5. สื่อการเรียนรู้การสอน

- 5.1 แบบเรียน เรื่อง สนทนาภาษาไทย
- 5.2 รูปภาพ
- 5.3 แบบบันทึกคะแนน

6. การวัดและการประเมินผล

- 1.1 การร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน
- 1.2 การบันทึกคะแนนในการสนทนา

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

เรื่อง การพูดโทรศัพท์

วิชา ภาษาไทย

จำนวน 40 นาที

1. สาระสำคัญ

การติดต่อสื่อสารทางโทรศัพท์นับเป็นวิธีการที่ สะดวก รวดเร็ว และประหยัด เป็นการสื่อสารที่นิยมกันมากที่สุด การพูดโทรศัพท์มีความสำคัญและมีบทบาทอย่างมากในการดำรงชีวิต ดังนั้นควรต้องระมัดระวังการใช้คำพูดในการติดต่อสื่อสาร โดยเฉพาะในสังคมไทยที่มีมารยาท ธรรมเนียมปฏิบัติที่ควรกระทำในขณะติดต่อสื่อสารกับคนไทย

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 จุดประสงค์ปลายทาง

เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสนทนาเกี่ยวกับการพูดโทรศัพท์กับบุคคลอื่นได้อย่างเหมาะสม

2.2 จุดประสงค์นำทาง เพื่อผู้เรียน

- 1) สามารถอ่านและบอกคำที่ใช้ในการพูดโทรศัพท์
- 2) สามารถเลือกใช้คำหรือวลีที่เหมาะสมกับตนในการพูดโทรศัพท์
- 3) สามารถพูดโทรศัพท์ได้อย่างเหมาะสม

3 เนื้อหาสาระ

- 3.1 บทสนทนา เรื่อง ใครกำลังพูดครับ
- 3.2 คำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง
- 3.3 แบบทดสอบการสนทนา

4 กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ผู้สอนให้นักเรียนดูรูปภาพแสดงการพูดโทรศัพท์ และสอบถามนักเรียนเกี่ยวกับภาพดังกล่าว โดยให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น แล้วเชื่อมโยงเข้าสู่บทเรียน เรื่อง การพูดโทรศัพท์

ขั้นสอน

1. ให้ผู้เรียนฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์
2. อ่านบทสนทนา เรื่อง ใครกำลังพูดครับ ให้นักเรียนฟัง 1 รอบ และอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับโครงสร้างประโยค
3. แบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นตัวละคร ชื่อ อภิชาติ และกลุ่มที่ 2 เป็นตัวละคร ชื่อ นาดาชา อ่านบทสนทนาโต้ตอบกัน 1 รอบ แล้วให้แต่ละกลุ่มสลับตัวละครกัน แล้วอ่านอีก 1 รอบ
4. ให้ผู้เรียนจับคู่กับเพื่อน กำหนดเวลาให้ผู้เรียน 5 นาที เพื่อฝึกซ้อมการพูดโทรศัพท์ โดยใช้แบบทดสอบการสนทนา แล้วออกมาสนทนาหน้าชั้นเรียนจนครบทุกคู่
5. ขออาสาสมัครผู้เรียนออกมาสนทนากับผู้สอนที่ละคนจบครบ (หากไม่มีผู้เรียนอาสาสมัคร ให้ผู้สอนใช้ดุลยพินิจเลือกผู้เรียนที่มีความพร้อมมากที่สุดออกมาก่อน) พร้อมบันทึกคะแนนที่ได้รับ

ขั้นสรุป

1. ผู้เรียนช่วยกันอ่านบทสนทนาคำศัพท์ และบทสนทนา เรื่อง ใครกำลังพูดครับ
2. สรุปคะแนนและให้ข้อมูลป้อนกลับผู้เรียนแต่ละคน

5 สื่อการเรียนรู้การสอน

- 5.1 แบบเรียน เรื่อง สนทนาภาษาไทย
- 5.2 รูปภาพ
- 5.3 แบบบันทึกคะแนน

6 การวัดและการประเมินผล

- 6.1 การร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน
- 6.2 การบันทึกคะแนนในการสนทนา

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6

เรื่อง การถามทาง

วิชา ภาษาไทย

จำนวน 40 นาที

1. สาระสำคัญ

การถามทางหรือสถานที่เป็นสิ่งจำเป็นต่อชาวต่างชาติ เพราะเขารู้จักเส้นทางมาดีเท่าคนไทย และอาจจะสับสนกับเส้นทางหรือหาทางไม่เจอได้บ่อยครั้ง เขาจึงรู้จักวิธีการถามด้วยการใช้วลีหรือสำนวนที่เหมาะสม

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 จุดประสงค์ปลายทาง

เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสนทนาเกี่ยวกับการถามทางกับบุคคลอื่นได้อย่างเหมาะสม

2.2 จุดประสงค์นำทาง เพื่อผู้เรียน

- 1) สามารถอ่านและบอกคำที่ใช้ในการถามทาง
- 2) สามารถเลือกใช้คำหรือวลีที่เหมาะสมกับตนในการถามทาง
- 3) สามารถถามทางได้อย่างเหมาะสม

3. เนื้อหาสาระ

- 3.1 บทสนทนา เรื่อง เลี้ยวขวาที่ไฟจราจร
- 3.2 คำศัพท์สำนวนที่เกี่ยวข้อง
- 3.3 แบบทดสอบการสนทนา

4 กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ผู้สอนให้นักเรียนดูรูปภาพแสดงการถามทาง และสอบถามนักเรียนเกี่ยวกับภาพดังกล่าว โดยให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น แล้วเชื่อมโยงเข้าสู่บทเรียน เรื่อง การถามทาง

ขั้นสอน

1. ให้ผู้เรียนฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์
2. อ่านบทสนทนา เรื่อง เลี้ยวขวาที่ไฟจราจร ให้นักเรียนฟัง 1 รอบ และอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับโครงสร้างประโยค
3. แบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นตัวละคร ชื่อ โทนี่ และกลุ่มที่ 2 เป็นตัวละคร ชื่อ อภิชาติ อ่านบทสนทนาโต้ตอบกัน 1 รอบ แล้วให้แต่ละกลุ่มสลับตัวละครกัน แล้วอ่านอีก 1 รอบ
4. ให้ผู้เรียนจับคู่กับเพื่อน กำหนดเวลาให้ผู้เรียน 5 นาที เพื่อฝึกซ้อมการถามทาง โดยใช้แบบทดสอบการสนทนา แล้วออกมาสนทนาหน้าชั้นเรียนจนครบทุกคู่
5. ขออาสาสมัครผู้เรียนออกมาสนทนากับผู้สอนทีละคนจบครบ (หากไม่มีผู้เรียนอาสาสมัคร ให้ผู้สอนใช้ดุลยพินิจเลือกผู้เรียนที่มีความพร้อมมากที่สุดออกมาก่อน) พร้อมบันทึกคะแนนที่ได้รับ

ขั้นสรุป

1. ผู้เรียนช่วยกันอ่านบททวนคำศัพท์ และบทสนทนา เรื่อง เลี้ยวขวาที่ไฟจราจร
2. สรุปคะแนนและให้ข้อมูลป้อนกลับผู้เรียนแต่ละคน

5 สื่อการเรียนรู้การสอน

- 5.1 แบบเรียน เรื่อง สนทนาภาษาไทย
- 5.2 รูปภาพ
- 5.3 แบบบันทึกคะแนน

6 การวัดและการประเมินผล

- 6.1 การร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน
- 6.2 การบันทึกคะแนนในการสนทนา

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7

เรื่อง การสั่งอาหาร

วิชา ภาษาไทย

จำนวน 40 นาที

1. สาระสำคัญ

การสั่งอาหารในสังคมไทยมักเป็นแบบเลือกสั่ง เป็นการสั่งอาหารที่ปรากฏอยู่ในรายการอาหาร โดยสามารถเลือกอาหารและเครื่องดื่มได้ตามความต้องการ ดังนั้น ชาวต่างชาติจึงควรศึกษาวิธีการใช้คำพูดในการสั่งอาหารอย่างถูกต้อง

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 จุดประสงค์ปลายทาง

เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสนทนาเกี่ยวกับการสั่งอาหารกับบุคคลอื่นได้อย่างเหมาะสม

2.2 จุดประสงค์นำทาง เพื่อผู้เรียน

- 1) สามารถอ่านและบอกคำที่ใช้ในการสั่งอาหาร
- 2) สามารถเลือกใช้คำหรือวลีที่เหมาะสมกับตนในการสั่งอาหาร
- 3) สามารถสั่งอาหารได้อย่างเหมาะสม

3. เนื้อหาสาระ

- 3.1 บทสนทนา เรื่อง ขอเมนูอาหารหน่อยครับ
- 3.2 คำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง
- 3.3 แบบทดสอบการสนทนา

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ผู้สอนให้นักเรียนดูรูปภาพแสดงการสั่งอาหาร และสอบถามนักเรียนเกี่ยวกับภาพดังกล่าว โดยให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น แล้วเชื่อมโยงเข้าสู่บทเรียน เรื่อง การสั่งอาหาร

ขั้นสอน

1. ให้ผู้เรียนฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์
2. อ่านบทสนทนา เรื่อง ขอเมนูอาหารหน่อยครับ ให้นักเรียนฟัง 1 รอบ และอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับโครงสร้างประโยค
3. แบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นตัวละคร ชื่อ บ๊วย และกลุ่มที่ 2 เป็นตัวละคร ชื่อ แมทธิว อ่านบทสนทนาโต้ตอบกัน 1 รอบ แล้วให้แต่ละกลุ่มสลับตัวละครกัน แล้วอ่านอีก 1 รอบ
4. ให้ผู้เรียนจับคู่กับเพื่อน กำหนดเวลาให้ผู้เรียน 5 นาที เพื่อฝึกซ้อมการสั่งอาหาร โดยใช้แบบทดสอบการสนทนา แล้วออกมาสนทนาหน้าชั้นเรียนจนครบทุกคู่
5. ขออาสาสมัครผู้เรียนออกมาสนทนากับผู้สอนทีละคนจบครบ (หากไม่มีผู้เรียนอาสาสมัคร ให้ผู้สอนใช้ดุลยพินิจเลือกผู้เรียนที่มีความพร้อมมากที่สุดออกมาก่อน) พร้อมบันทึกคะแนนที่ได้รับ

ขั้นสรุป

1. ผู้เรียนช่วยกันอ่านบททวนคำศัพท์ และบทสนทนา เรื่อง ขอเมนูอาหารหน่อยครับ
2. สรุปคะแนนและให้ข้อมูลป้อนกลับผู้เรียนแต่ละคน

5. สื่อการเรียนรู้การสอน

- 5.1 แบบเรียน เรื่อง สนทนาภาษาไทย
- 5.2 รูปภาพ
- 5.3 แบบบันทึกการสนทนา

6. การวัดและการประเมินผล

- 6.1 การร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน
- 6.2 การบันทึกคะแนนในการสนทนา

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8

เรื่อง การเดินทาง

วิชา ภาษาไทย

จำนวน 40 นาที

1. สาระสำคัญ

การเดินทางในประเทศไทย โดยเฉพาะเขตกรุงเทพมหานคร โดยส่วนมากจะนิยมใช้การขนส่งสาธารณะ อาทิ รถโดยสารประจำทางและไม่ประจำทาง รถแท็กซี่ รถตุ๊กตุ๊ก ฯลฯ แม้ว่าวิธีการเดินทางจะแตกต่างกัน แต่การใช้บริการค่อนข้างคล้ายคลึงกัน ดังนั้น ชาวต่างชาติควรเรียนรู้วิธีใช้บริการขนส่งสาธารณะของไทยและวิธีการสอบถามค่าโดยสาร

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 จุดประสงค์ปลายทาง

เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสนทนาเกี่ยวกับการเดินทางกับบุคคลอื่นได้อย่างเหมาะสม

2.2 จุดประสงค์นำทาง เพื่อผู้เรียน

- 1) สามารถอ่านและบอกคำที่ใช้ในการเดินทาง
- 2) สามารถเลือกใช้คำหรือวลีที่เหมาะสมกับตนในการเดินทาง

3. เนื้อหาสาระ

- 3.1 บทสนทนา เรื่อง ลงที่ไหนดีคะ
- 3.2 คำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง
- 3.3 แบบทดสอบการสนทนา

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ผู้สอนให้นักเรียนดูรูปภาพแสดงการเดินทาง และสอบถามนักเรียนเกี่ยวกับภาพดังกล่าว โดยให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น แล้วเชื่อมโยงเข้าสู่บทเรียน เรื่อง การเดินทาง

ขั้นสอน

1. ให้ผู้เรียนฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์
2. อ่านบทสนทนา เรื่อง ลงที่ไหนดีคะ ให้นักเรียนฟัง 1 รอบ และอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับโครงสร้างประโยค
3. แบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นตัวละคร ชื่อ นาดาชา และกลุ่มที่ 2 เป็นตัวละคร ชื่อ พนักงานเก็บสตางค์ อ่านบทสนทนาโต้ตอบกัน 1 รอบ แล้วให้แต่ละกลุ่มสลับตัวละครกัน แล้วอ่านอีก 1 รอบ โดยผู้สอนเป็นตัวละคร ชื่อ อภิชาติ
4. ให้ผู้เรียนจับกลุ่มกับเพื่อน (3 คน ต่อ 1 กลุ่ม) กำหนดเวลาให้ผู้เรียน 5 นาที เพื่อฝึกซ้อม โดยใช้แบบทดสอบการสนทนา แล้วออกมาสนทนาหน้าชั้นเรียนจนครบทุกกลุ่ม
5. ขออาสาสมัครผู้เรียนออกมาสนทนากับผู้สอนทีละคนจบครบ (หากไม่มีผู้เรียนอาสาสมัคร ให้ผู้สอนใช้ดุลยพินิจเลือกผู้เรียนที่มีความพร้อมมากที่สุดออกมาก่อน) พร้อมบันทึกคะแนนที่ได้รับ

ขั้นสรุป

1. ผู้เรียนช่วยกันอ่านบททวนคำศัพท์ และบทสนทนา เรื่อง ลงที่ไหนดีคะ
2. สรุปคะแนนและให้ข้อมูลป้อนกลับผู้เรียนแต่ละคน

5. สื่อการเรียนรู้การสอน

- 5.1 แบบเรียน เรื่อง สนทนาภาษาไทย
- 5.2 รูปภาพ
- 5.3 แบบบันทึกคะแนน

6. การวัดและการประเมินผล

- 6.1 การร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน
- 6.2 การบันทึกคะแนนในการสนทนา

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9

เรื่อง การซื้อของ

วิชา ภาษาไทย

จำนวน 40 นาที

1. สาระสำคัญ

การซื้อของ เป็นการตัดสินใจและการกระทำของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการซื้อหรือใช้สินค้าและบริการ เพื่อตอบสนองความต้องการและความพึงพอใจ นับว่าเป็นสิ่งที่ปฏิเสธไม่ได้ในการดำรงชีวิตของทุกคน และในสังคมไทย ราคาดินค้าสำหรับชาวต่างชาตินับว่ามีราคาสูงพอสมควร เขาจึงควรศึกษาวิธีการซื้อของทั่วไปและการต่อรองราคาอย่างเหมาะสม

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 จุดประสงค์ปลายทาง

เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสนทนาเกี่ยวกับการซื้อของกับบุคคลอื่นได้อย่างเหมาะสม

2.2 จุดประสงค์นำทาง เพื่อผู้เรียน

- 1) สามารถอ่านและบอกคำที่ใช้ในการซื้อของ
- 2) สามารถเลือกใช้คำหรือวลีที่เหมาะสมกับตนในการซื้อของ
- 3) สามารถซื้อของได้อย่างเหมาะสม

3. เนื้อหาสาระ

- 3.1 บทสนทนา เรื่อง เอาสองกิโลครับ
- 3.2 คำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง
- 3.3 แบบทดสอบการสนทนา

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ผู้สอนให้นักเรียนดูรูปภาพแสดงการซื้อของ และสอบถามนักเรียนเกี่ยวกับภาพดังกล่าว โดยให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น แล้วเชื่อมโยงเข้าสู่บทเรียน เรื่อง การซื้อของ

ขั้นสอน

1. ให้ผู้เรียนฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์
2. อ่านบทสนทนา เรื่อง เอาสองกิโลครับ ให้นักเรียนฟัง 1 รอบ และอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับโครงสร้างประโยค
3. แบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นตัวละคร ชื่อ โทนี่ และกลุ่มที่ 2 เป็นตัวละคร ชื่อ แม่ค้า อ่านบทสนทนาโต้ตอบกัน 1 รอบ แล้วให้แต่ละกลุ่มสลับตัวละครกัน แล้วอ่านอีก 1 รอบ
4. ให้ผู้เรียนจับคู่กับเพื่อน กำหนดเวลาให้ผู้เรียน 5 นาที เพื่อฝึกซ้อม โดยใช้แบบทดสอบการสนทนา แล้วออกมาสนทนาหน้าชั้นเรียนจนครบทุกคู่
5. ขออาสาสมัครผู้เรียนออกมาสนทนากับผู้สอนทีละคนจบครบ (หากไม่มีผู้เรียนอาสาสมัคร ให้ผู้สอนใช้ดุลยพินิจเลือกผู้เรียนที่มีความพร้อมมากที่สุดออกมาก่อน) พร้อมบันทึกคะแนนที่ได้รับ

ขั้นสรุป

1. ผู้เรียนช่วยกันอ่านบททวนคำศัพท์ และบทสนทนา เรื่อง เอาสองกิโลครับ
2. สรุปคะแนนและให้ข้อมูลป้อนกลับผู้เรียนแต่ละคน

5. สื่อการเรียนรู้การสอน

- 5.1 แบบเรียน เรื่อง สนทนาภาษาไทย
- 5.2 รูปภาพ
- 5.3 แบบบันทึกคะแนน

6. การวัดและการประเมินผล

- 6.1 การร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน
- 6.2 การบันทึกคะแนนในการสนทนา

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10

เรื่อง การท่องเที่ยว

วิชา ภาษาไทย

จำนวน 40 นาที

1. สาระสำคัญ

การท่องเที่ยวเป็นการเดินทางเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ หรือเพื่อความสนุกสนานตื่นเต้น หาความรู้ ประสบการณ์ต่างๆ ชาวต่างชาติส่วนมากที่เดินทางมายังประเทศไทยส่วนใหญ่มักจะชอบท่องเที่ยวไปยังสถานที่ต่างๆ การเรียนรู้เกี่ยวกับการเดินทางท่องเที่ยว จะช่วยให้เขาสามารถบอกเล่าความประทับใจในสถานที่แต่ละแห่งได้

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 จุดประสงค์ปลายทาง

เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสนทนาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวกับบุคคลอื่นได้อย่างเหมาะสม

2.2 จุดประสงค์นำทาง เพื่อผู้เรียน

- 1) สามารถอ่านและบอกคำที่ใช้ในการท่องเที่ยว
- 2) สามารถเลือกใช้คำหรือวลีที่เหมาะสมกับตนในการท่องเที่ยว

3. เนื้อหาสาระ

- 3.1 บทสนทนา เรื่อง อากาศดีไหมคะ
- 3.2 คำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง
- 3.3 แบบทดสอบการสนทนา

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ผู้สอนให้นักเรียนดูรูปภาพแสดงการท้องเที่ยว และสอบถามนักเรียนเกี่ยวกับภาพดังกล่าว โดยให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น แล้วเชื่อมโยงเข้าสู่บทเรียน เรื่อง การท้องเที่ยว

ขั้นสอน

1. ให้ผู้เรียนฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์
2. อ่านบทสนทนา เรื่อง อากาศดีไหมคะ ให้นักเรียนฟัง 1 รอบ และอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับโครงสร้างประโยค
3. แบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นตัวละคร ชื่อ จูเลีย และกลุ่มที่ 2 เป็นตัวละคร ชื่อ โทนี อ่านบทสนทนาโต้ตอบกัน 1 รอบ แล้วให้แต่ละกลุ่มสลับตัวละครกัน แล้วอ่านอีก 1 รอบ
4. ให้ผู้เรียนจับคู่กับเพื่อน กำหนดเวลาให้ผู้เรียน 5 นาที เพื่อฝึกซ้อม โดยใช้แบบทดสอบการสนทนา แล้วออกมาสนทนาหน้าชั้นเรียนจนครบทุกคู่
5. ขออาสาสมัครผู้เรียนออกมาสนทนากับผู้สอนทีละคนจบครบ (หากไม่มีผู้เรียนอาสาสมัคร ให้ผู้สอนใช้ดุลยพินิจเลือกผู้เรียนที่มีความพร้อมมากที่สุดออกมาก่อน) พร้อมบันทึกคะแนนที่ได้รับ

ขั้นสรุป

1. ผู้เรียนช่วยกันอ่านบททวนคำศัพท์ และบทสนทนา เรื่อง อากาศดีไหมคะ
2. สรุปคะแนนและให้ข้อมูลป้อนกลับผู้เรียนแต่ละคน

5. สื่อการเรียนรู้การสอน

- 5.1 แบบเรียน เรื่อง สนทนาภาษาไทย
- 5.2 รูปภาพ
- 5.3 แบบบันทึกคะแนน

6. การวัดและการประเมินผล

- 6.1 การร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน
- 6.2 การบันทึกคะแนนในการสนทนา

แบบบันทึกคะแนน

หัวข้อ	ข้อ	ประโยคที่ใช้สนทนา	เกณฑ์การประเมิน				
			ความเข้าใจ ความหมาย (1)	ความถูกต้อง ตามระเบียบ ภาษา (1)	ความชัดเจนใน การออกเสียง (1)	ความคล่องแคล่ว ในการพูด (1)	ความสมบูรณ์ ของคำตอบ (1)
การทักทาย (Greeting)	1	T: สวัสดีครับ ผมชื่อ... มาจาก... ยินดีที่ได้รู้จักครับ S: (สวัสดีครับ/ค่ะ ผม/ดิฉันชื่อ..... มาจาก..... (ประเทศ)..... ยินดีที่ได้รู้จัก เช่นกันครับ/ค่ะ)					
	2	T: เป็นอย่างไรบ้างครับ S: (สบายดีครับ/ค่ะ ขอขอบคุณ แล้วคุณล่ะครับ/ค่ะ) T: สบายดีครับ ขอขอบคุณ					
การขอร้อง (Request)	3	T: คุณ....ครับ ช่วยพาผมไปตลาดได้ไหมครับ S: (ได้สิครับ/ค่ะ) T: ผมว่าคุณน่าจะชวนคุณ A ไปด้วยนะครับ					
	4	S: (คุณ A ครับ/ค่ะ กรุณาไปตลาดกับเราได้ไหมครับ/ค่ะ) A: ตกลงครับ แล้วจะพากันเมื่อไรล่ะ					
	5	S: (วัน..... หน้า) A: ได้ครับ					
การบอกเวลา (Telling Time)	6	T: คุณ..... จะไปไหน S: (จะไป....(สถานที่/คำกริยา)....)					
	7	T: ตอนนี้อยู่กี่โมงแล้วครับ S: (....(เวลา).....)					

	8	T: แล้วคุณจะไป.....กี่โมง S: (....(เวลา).....)					
การนัดหมาย (Appointment)	9	T: คุณชอบหนัง..... ไหมครับ S: (ชอบครับ/ค่ะ) / (ไม่ชอบครับ/ค่ะ)					
	10	T: ผมมีตัวหนังเรื่อง.....ในวันจันทร์คุณอยากไปดูกับผมไหม ครับ S: (ไปครับ/ค่ะ) / (ไม่ไปครับ/ค่ะ)					
การพูดโทรศัพท์ (Talking on Phone)	11	T: สวัสดีครับ บ้านของ.... ไหมครับ S: (สวัสดีครับ/ค่ะ ใช่ครับ/ค่ะ แต่ตอนนี้เขาไม่อยู่ไม่ ทราบว่ามีใครกำลังพูดครับ/ค่ะ)					
	12	T:ครับ ขอฝากข้อความได้ไหมครับ S: (ได้ครับ/ค่ะ ข้อความว่าอะไรครับ/ค่ะ)					
	13	T: ขอนัดพบในวัน..... ตอน.... S: (ครับ/ค่ะ ผม/ดิฉันจะให้ข้อความของคุณกับ....(ชื่อ).... ครับ/ค่ะ)					
การถามทาง (Asking for directions)	14	T: มีอะไรให้ช่วยไหม จะไปที่ไหนครับ S: (ผม/ดิฉันจะไป....(สถานที่).... ผม/ดิฉันฉันควรจะไป ทางไหนดีครับ/ค่ะ)					
	15	T: ...อยู่ใกล้กับ... S: (ขอบคุณมากครับ/ค่ะ)					

การสั่งอาหาร (Ordering food)	16	T: เชิญโต๊ะนี้ครับ จะสั่งอาหารอะไรดีครับ S: (ขอ....(อาหาร)....)					
	17	T: จะสั่งเครื่องดื่มอะไรดีครับ S: (....(เครื่องดื่ม)....)					
	18	T: อาหารที่สั่ง คือ... รอสืบนาที่นะครับ S: (ขอบคุณครับ/ค่ะ) / (เก็บเงินด้วยครับ/ค่ะ) T: ทั้งหมด... บาทครับ					
การเดินทาง (Journey)	19	T: จะขึ้นรถเมลไปไหนหรือครับ S: (ไป....(สถานที่).... ครับ/ค่ะ)					
	20	T: รถปรับอากาศสาย.. รถธรรมดาสาย... ครับ นั้นไง รถเมล สาย... มาแล้ว ขึ้นได้เลยครับ S: (ขอบคุณครับ/ค่ะ)					
	21	T: ลงที่ไหนครับ S: (....(สถานที่)....ครับ/ค่ะ เท่าไรครับ/ค่ะ)					
	22	T: ...ครับ ถึง... แล้วครับ S: (ขอลงครับ/ค่ะ ขอขอบคุณ)					
การซื้อของ (Shopping)	23	T: จะซื้อส้มกี่กิโลครับ S: (กิโลละเท่าไรครับ/ค่ะ) / (...(จำนวน)...กิโลครับ/ค่ะ)					
	24	T: กิโลละ... บาท S: (กิโลละ....(ราคา).... บาทได้ไหม) / (ขอซื้อส้ม... (จำนวน)...กิโล)					

	25	T: ถ้าซื้อ.. กิโล ...บาท จะรับกี่กิโล S: (เอา....(จำนวน)....กิโล)					
	26	T: ได้รับ นี่รับส้ม.... กิโล S: (นี่รับเงิน ขอขอบคุณครับ/ค่ะ)					
การท่องเที่ยว (Tourism)	27	T: ไปเที่ยว... เป็นอย่างไรบ้าง S: (...ความรู้สึก...)					
	28	T: คุณไปอยู่นานแค่ไหน S: (...จำนวนวัน, สัปดาห์, เดือน...)					
	29	T: ก็ไม่นานนะ แล้วอากาศเป็นอย่างไร S: (...ภูมิอากาศ....)					
	30	T: คุณชอบที่ไหนมากที่สุด S: (ชอบ....(สถานที่).... มากที่สุด)					

หมายเหตุ

- รวมทั้งหมด 30 ข้อ
- T หมายถึง ผู้สอน หรือผู้สัมภาษณ์
- S หมายถึง ผู้เรียน หรือผู้ให้สัมภาษณ์
- การให้คะแนน ในกรณีที่ผู้ให้สัมภาษณ์ไม่ได้ตอบตามแนวทางที่ตั้งไว้ แต่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ในการสนทนา สามารถให้คะแนนได้

แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้

หัวข้อ	ข้อ	ประโยคที่ใช้สนทนา	เกณฑ์การประเมิน				
			ความเข้าใจ ความหมาย (1)	ความถูกต้อง ตามระเบียบ ภาษา (1)	ความชัดเจนใน การออกเสียง (1)	ความคล่องแคล่ว ในการพูด (1)	ความสมบูรณ์ ของคำตอบ (1)
การทักทาย (Greeting)	1	T: สวัสดีครับ ผมชื่อ... มาจาก... ยินดีที่ได้รู้จักครับ S: (สวัสดีครับ/ค่ะ ผม/ดิฉันชื่อ..... มาจาก..... (ประเทศ)..... ยินดีที่ได้รู้จัก เช่นกันครับ/ค่ะ)					
	2	T: เป็นอย่างไรบ้างครับ S: (สบายดีครับ/ค่ะ ขอขอบคุณ แล้วคุณล่ะครับ/ค่ะ) T: สบายดีครับ ขอขอบคุณ					
การขอร้อง (Request)	3	T: คุณ.... ครับ ช่วยพาผมไปโรงเรียน... ได้ไหมครับ S: (ได้สิครับ/ค่ะ แล้วจะไปกันเมื่อไรล่ะ)					
	4	T: วันอาทิตย์หน้า คุณ...ว่างไหมครับ S: (ว่างครับ/ค่ะ)					
การบอกเวลา (Telling time)	5	T: ตอนนี้กี่โมงแล้วครับ S: (....(เวลา).....)					
	6	T: คุณจะว่างตอนกี่โมง S: (....(เวลา)....)					
การนัดหมาย (Appointment)		T: ผมมีตัวหนังสือ.... ในวันจันทร์หน้า คุณอยากไปดูกับ ผมไหมครับ					

	7	S: (ได้รับ/ค่ะ แล้วจะไปกันตอนไหนครับ/ค่ะ) / (ผม/ดิฉัน ออกมาวันจันทร์หน้าไม่ได้)					
	8	T: เราไปกันตอน....(เวลา)....นะครับ / แล้ววัน.....เป็นอย่างไร S: (ได้เลยครับ/ค่ะ)					
การพูดโทรศัพท์ (Talking on Phone)	9	T: สวัสดีครับ บ้านของ....(ชื่อ).... ใช่มั้ยครับ S: (สวัสดีครับ/ค่ะ ใช่มั้ย/ค่ะ แต่ตอนนี้เขาไม่อยู่ ไม่ทราบว่ามีใครกำลังพูดครับ/ค่ะ)					
	10	T: ...ครับ ขอฝากข้อความได้ไหมครับ S: (ได้รับ/ค่ะ)					
การถามทาง (Asking for directions)	11	T: มีอะไรให้ช่วยไหม จะไปที่ไหนครับ S: (ผม/ดิฉันจะไป....(สถานที่).... ผม/ดิฉันน่าจะจะไปทางไหนดีครับ/ค่ะ)					
	12	T: ...อยู่ใกล้กับ... S: (ขอบคุณครับ/ค่ะ)					
การสั่งอาหาร (Ordering food)	13	T: เชิญโต๊ะนี้ครับ จะสั่งอาหารและเครื่องดื่มอะไรดีครับ S: (ขอ....(อาหาร)..... กับ....(เครื่องดื่ม)....)					
	14	T: อาหารที่สั่ง คือ... รอสิบนาทีนะครับ S: (ขอบคุณครับ/ค่ะ) / (เก็บเงินด้วยครับ/ค่ะ)					
การเดินทาง (Journey)	15	T: ลงที่ไหนครับ S: (....(สถานที่)....ครับ/ค่ะ เท่าไรครับ/ค่ะ)					

	16	T: ...ครับ ถึง... แล้วครับ S: (ขอลงครับ/ค่ะ ขอขอบคุณ)					
การซื้อของ (Shopping)	17	T: จะซื้อเงาะกี่กิโลครับ S: (กิโลละเท่าไรครับ/คะ) / (...(จำนวน)...กิโลครับ/คะ)					
	18	T: กิโลละ 50 บาทครับ S: (กิโลละ....(ราคา).... บาทได้ไหม) / (ขอซื้อ...(ผลไม้)... (จำนวน)...กิโล) T: ได้ครับ					
การท่องเที่ยว (Tourism)	19	T: คุณไปพักที่ภูเก็ตมานานแค่ไหน S: (...(จำนวนวัน, สัปดาห์, เดือน)...))					
	20	T: แล้วอากาศเป็นอย่างไร คุณชอบที่ไหนมากที่สุด S: (...(ภูมิอากาศ).... ผม/ดิฉันชอบ....(สถานที่).... มาก ที่สุด					

หมายเหตุ

- รวมทั้งหมด 20 ข้อ
- T หมายถึง ผู้สอน หรือผู้สัมภาษณ์
- S หมายถึง ผู้เรียน หรือผู้ให้สัมภาษณ์
- การให้คะแนน ในกรณีที่ผู้ให้สัมภาษณ์ได้ตอบตามแนวทางที่ตั้งไว้ แต่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ในการสนทนา สามารถให้คะแนนได้

ภาคผนวก ง

แบบเรียนสหราชอาณาจักรเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

สนทนาภาษาไทย

THAI FOR COMMUNICATION

Watcharapol Wiboolyasarin (B.A., B.Ed., M.A.)

SRINAKHARINWIROT
UNIVERSITY

Acknowledgement

This textbook is acquired the highly generosity from a master's project adviser, *Associate Professor Akkara Buntip* who reads the draft carefully and provides me very valued guidance.

I wish to express my gratefulness to the kindness following people have shown:

Assistant Professor Porntip Khangkhan, Ph.D. accepts to be a textbook expert with fully satisfaction and invests time to examine and edit my entire textbook.

Mr. Watit Pumyoo helps in correcting the phonetics alphabets and spelling and devotes time to thoroughly delineate me how to construct a good textbook. He also copyreads this whole book and eventually it has been completed.

Mr. Passapong Pewporchai gives me a lot of telephone call to advise and recommend my textbook with great patience. I am deeply indebted to him who provides good information used in this textbook.

Ms. Orapin Jitsom, my genial head of Thai department in Rasami International School, always allows me to meet the adviser and experts during working hours. In addition, she is one of the experts proofing Thai conversation.

Mr. John William Robert Bailey, my sincere colleague in Rasami International School, always brings in good aspects in constructing this textbook. Furthermore, he is one of the experts proofing English writing.

Above all, I desire to prostrate at *my parents'* laps. They both are my world and grant me awesome opportunities to continue my education.

And of course, this textbook will not be completed and accurate without these people. Thus, I repeatedly wish to say to them **'Thank you so much indeed'**.

Preface

This textbook aims to develop listening and speaking skills of the foreign learners to reach and support them to be more skilled and understand in elementary Thai conversation. In addition, the learners learn to recognize and produce sounds of the language from international phonetics alphabets. Also, Thai and English examples are provided in order to let the learners remember interesting words and sentences.

This textbook is used as a teaching material for the elementary Thai conversation offered to non Thai-speaking learners. It is also designed as a drill workbook covering Conversation, Vocabulary, Checking Information, and Grammatical Structure. Also, some lessons may contain Word Power, Speaking, Reading, Writing, or Cultural Information.

Watcharapol Wiboolyasarin
November 2009

Table of Contents

	Page
International Phonetic Alphabet	5
Lesson 1 ยินดีที่ได้รู้จัก [jin-di: thí: dâ:j rú:-càk]	10
Lesson 2 กรุณาไปตลาดกับเรา [ka-rú-na: paj ta-là:t kàp raw]	15
Lesson 3 อีกสิบห้านาทีแปดโมง [ʔi:k sìp-hâ: na:-thi: pè:t-mo:ŋ]	21
Lesson 4 ผมชอบหนังรัก [phǒm chō:p nǎŋ rák]	27
Lesson 5 ใครกำลังพูดครับ [khraj kam-laŋ phû:t kh ráp]	32
Lesson 6 เลี้ยวขวาที่ไฟจราจร [líaw khwǎ: thí: faj-ca-ra:-cō:n]	38
Lesson 7 ขอเมนูอาหารหน่อยครับ [khǒ: me:-nu:-ʔa:-hǎ:n nò:j kh ráp]	42
Lesson 8 ลงที่ไหนคะ [loŋ thí: nǎj khá]	48
Lesson 9 เอาสองกิโลครับ [ʔaw sǒ:ŋ ki-lo: kh ráp]	53
Lesson 10 อากาศดีไหมคะ [ʔa:-kà:t di: máj khá]	59

International Phonetic Alphabets

CONSONANTS

IPA	Single Consonants	Example		
k	ก	[kin]	กิน	Eat
kh	ข, ค, ฃ	[khon]	คน	Person
ŋ	ง	[ŋʰn]	เงิน	Money
c	จ	[càp]	จับ	Catch
ch	ฉ, ช, ฅ	[chûaj]	ช่วย	Help
d	ด, ฎ	[dèk]	เด็ก	Child
t	ต, ฏ	[tè:]	แต่	But
th	ถ, ท, ฑ, ฐ, ฑ, ฒ	[tha:ŋ]	ทาง	Direction
n	น, ณ	[na:n]	นาน	Long
b	บ	[bâ:n]	บ้าน	Home
p	ป	[paj]	ไป	Go
ph	ผ, พ, ภ	[phû:t]	พูด	Speak
f	ฝ, ฟ	[fõn]	ฝน	Rain
m	ม	[ma:]	มา	Come
j	ญ, ย	[já:j]	ย้าย	Move
r	ร, (ฤ)	[ra:w]	ราว	Around
l	ล, ฬ	[lê:k]	เลิก	Finish
w	ว	[wâ:ŋ]	ว่าง	Free

s	ซ, ศ, ษ, ส	[sàŋ]	สั่ง	Order
h	ห, ฮ	[hà:t]	หาด	Beach
ʔ	อ	[ʔaw]	เอา	Take

IPA	Consonant Clusters	Example		
kr	กร, (กฤ)	[kra:m]	กราม	Molar
kl	กล	[klàp]	กลับ	Turn Back
kw	กว	[kwà:t]	กวาด	Sweep
chr	จร, คร	[khrùŋ]	ครึ่ง	Half
khl	ขล, คล	[khlùj]	ขลุ่ย	Flute
khw	ขว, คว	[khwǎ:]	ขวา	Right
tr	ตร, (ตฤ)	[truat]	ตรวจ	Check
pr	ปร, (ปฤ)	[pràp]	ปรับ	Adjust
pl	ปล	[plian]	เปลี่ยน	Change
phl	ผล, พล	[phlɔ:j]	พลอย	Jewel
phr	พร, (พฤ)	[phra:ŋ]	พราง	Disguise
*dr	ดร	LOAN WORD		
*thr	ทร, (ทฤ)	LOAN WORD		
*br	бр	LOAN WORD		
*bl	บล	LOAN WORD		
*fr	ฟร	LOAN WORD		
*fl	ฟล	LOAN WORD		

IPA	Final Consonants	Example	
k	ก, ข, ค, ฅ	[bò:k]	บอก Tell
t	จ, ฌ, ฌ, ฎ, ฏ, ฐ, ฑ, ฒ, ติ, ติ, ถ, ฑ, ฒ, ษ, ฌ, ฌ, ฌ	[bà:t]	บาท Baht
p	บ, ป, พ, ฝ	[sìp]	สิบ Ten
ŋ	ง	[loŋ]	ลง Get off
n	ญ, ณ, น, ฌ, ฌ, ฌ	[ŋa:n]	งาน Work
m	ม, ำ	[ná:m]	น้ำ Water
j	ย, ใ, ใ	[khǎ:j]	ขาย Sell
w	ว, ะ - ำ	[raw]	เรา We

VOWELS

IPA	Vowels	Example
a	อะ, อา	[krà-thá] กระทะ Pan
a:	อา	[ya:] ยา Medicine
i	อิ	[kít] คิด Think
i:	ดี	[di:] ดี Good
u	อุ	[khûn] ขึ้น Get on
u:	ซื้อ	[su:] ซื้อ Buy
u	คุณ	[khun] คุณ You
u:	อยู่	[jù:] อยู่ Be, Stay
e	เอ - เอะ, เอ็น	[cèt] เจ็ด Seven
e:	เ	[we:-la:] เวลา Time
ε	แ - ะ	[lɛ́] และ And
ε:	แ	[lɛ́:w] แล้ว Then
o	โ - ะ	[tó] โต๊ะ Table
o:	โ	[krò:t] โกรธ Angry
ɔ	เ - าะ	[kò] เกาะ Island, Hold
ɔ:	-อ	[chô:p] ชอบ Like
ɤ	เ - อะ	[jɤ́] เยอะ Much, Many
ɤ:	เ - อ, เ - ี	[dɤ:n] เดิน Walk

IPA	Diphthongs	Example	
ia	เ - ย	[rian]	เรียน Study
ua	เ - อ	[mũa]	เมื่อ When
ua	- ว, -ว	[sũa]	สวน Park

TONES

Description	Symbol	Example	
Mid	Unmarked	[pa:]	ปา Throw
Low	`	[pà:]	ป่า Forest
Falling	^	[pâ:]	ป้า Aunt
High	´	[pá:]	พ่อ Father
Rising	ˇ	[pǎ:]	พ่อ Father

1

ยินดีที่ได้รู้จักครับ

1

บทสนทนา

bòt sǎn-tha-na:

Conversation

การทักทาย

ka:n thák-tha:j

Greeting

อภิชาติ : สวัสดีครับ
 ?à-phí-châ:t : sa-wàt-di: khráp.
 Apichart : Hello.

จูเลีย : สวัสดีค่ะ
 cu:-lia : sa-wàt-di: khâ.
 Julia : Hello.

อภิชาติ : ผมชื่ออภิชาติ ผมเป็นคนไทย ยินดีที่ได้รู้จัก
 ครับ
 ?à-phí-châ:t : phǎm chûi: ?à-phí-châ:t, phǎm pen khon-thaj,
 jin-di: thî: dâ:j rú:-càk khráp.
 Apichart : My name is Apichart. I am Thai. It's nice to
 meet you.

จูเลีย : ดิฉันชื่อจูเลีย มาจากอเมริกา ยินดีที่ได้รู้จัก
 เช่นกันค่ะ
 cu:-lia : di-chán chûi: cu:-lia, ma: cà:k ?a-me:-rí-ka:..
 jin-di: thî: dâ:j rú:-càk chên-kan khâ.
 Julia : My name is Julia. I come from America. It's
 nice to meet you too.

อภิชาติ : เป็นอย่างไรบ้างครับ

ไà-phí-châ:t : pen jaŋ-ŋaj bâ:ŋ khráp.
Apichart : How are you?

จูเลีย : สบายดีค่ะ แล้วคุณล่ะคะ

cu:-lia : sa-ba:j-di: khâ, lé:w khun la khâ.
Julia : Fine, and you?

อภิชาติ : สบายดีครับ ขอขอบคุณ

ไà-phí-châ:t : sa-ba:j-di: khráp, khò:p-khun.
Apichart : Fine, thanks.

จูเลีย : ดิฉันไปก่อนนะคะ สวัสดีค่ะ

cu:-lia : di-chán paj kò:n na khâ, sa-wàt-di: khâ.
Julia : I have to go now. Goodbye.

อภิชาติ : สวัสดีครับ

ไà-phí-châ:t : sa-wàt-di: khráp.
Apichart : Goodbye.

2 VOCABULARY

การทักทาย	ka:n thák-tha:j	Greeting
ทักทาย	thák-tha:j	Greet
สวัสดีครับ (ผู้ชาย) / สวัสดีค่ะ (ผู้หญิง)	sa-wàt-di: khráp (male) / sa-wàt-di: khâ (female)	Hello, Goodbye
ผมชื่อ... (ผู้ชาย) / ดิฉันชื่อ... (ผู้หญิง)	phôm chuî:... (male) / di-chán chuî:... (female)	My name is...
ผมเป็น... (ผู้ชาย) / ดิฉันเป็น... (ผู้หญิง)	phôm pen... (male) / di-chán pen... (female)	I am...
คนไทย	khon-thaj	Thai
มาจาก...	ma: cà:k...	Come from...
ยินดีที่ได้รู้จัก	jin-di: thî: dâ:j rú:-càk	Nice to meet you
เช่นกัน	chên-kan	Too, also
อย่างไร	jàŋ-ŋaj	How
สบายดี	sa-ba:j-di:	Fine
ขอบคุณ	khò:p-khun	Thanks
ไป	paj	Go

3 CHECKING INFORMATION

Pair Work Make a list of names and nickname for your partner/buddy. Introduce yourself with your full name. Use the expressions below.

- A: สวัสดีครับ ผมชื่อ..... มาจาก..... ยินดีที่ได้รู้จักครับ
 sa-wàt-di: khráp. phǒm chûi:....., ma: cà:k....., jin-di: thî: dâ:j rú:-càk khráp.
- B: สวัสดีค่ะ ดิฉันชื่อ..... มาจาก..... ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันค่ะ
 sa-wàt-di: khâ. di-chán chûi:....., ma: cà:k....., jin-di: thî: dâ:j rú:-càk chên-kan khâ.
- A: เป็นอย่างไรบ้างครับ
 pen jaŋ-ŋaj bâ:ŋ khráp.
- B: สบายดีค่ะ ขอบคุณ แล้วคุณล่ะคะ
 sa-ba:j-di: khâ, khò:p-khun, lé:w khun la khá.
- A: สบายดีเช่นกันครับ ขอบคุณ
 sa-ba:j-di: chên-kan khráp, khò:p-khun.

4 GRAMMATICAL STRUCTURE

Subject	Verb	Complement	Final Particle
ผม phǒm I (male)	ชื่อ chûi: name	อภิชาติ ʔà-phí-châ:t Apichart	ครับ khráp -
ดิฉัน di-chán I (female)	เป็น pen am	คนอเมริกา khon ʔa-me:-rí-ka: American	ค่ะ khâ -

5 CULTURAL INFORMATION

Greeting

sa-wàt-di: is a formal way of greeting which can be used at any time of the day, as well as when taking leave. Thais use **sa-wàt-di:** when meeting somebody for the first time and is usually accompanied by **wâ:j**, a gesture of respect made by placing the palms of the hands together in a prayer-like attitude. Different levels of respect are shown by levels in the lowering of the head, i.e., the further the hand comes down to meet the thumbs, the more respect is shown. Generally a younger person **wâ:j** an older, who returns it. In addition, **sa-wàt-di: khráp/khâ** is appropriate for the older, strangers or casual acquaintances.

di-chán is a polite form of first personal pronoun used by a female speaker. **chán** or **chăn** can be used as a first personal pronoun by either male or female speaker. It may be used both in an informal occasion and a formal occasion such as among intimate friends. It is also used in speaking with people of lower status such as maids.

nữ: is a polite form of first personal pronoun used by a young female speaker. It can be used especially by a girl or else a woman in an informal occasion.

kra-phǒm is a very polite form of first personal pronoun and only used in a formal occasion. **phǒm** is a polite form used by a male speaker. It may be used both in an informal occasion and a formal occasion.

khá is used by a female speaker at the end of questions or after the word **ná** to show politeness.

khâ is used by a female speaker at the end of statements to show politeness.

khráp is used by a male speaker at the end of statements to show politeness.

2

กรุณาไปตลาดกับเรา

1

บทสนทนา

bòt sǎn-tha-na:

Conversation

การขอร้อง

ka:n khǎ:-rǎ:ŋ

Request

จูเลีย : คุณแมทธิวคะ ช่วยพาฉันไปตลาดได้ไหม

คะ

cu:-lia : khun mé:t-thiw khá, chûaj pha: di-chán paj ta-là:t dâ:j máj khá.

Julia : Matthew, would you please take me to the market?

แมทธิว : ได้ครับ เราน่าจะชวนคุณอภิชาติไปด้วยนะ

mé:t-thiw : dâ:j khráp, raw nâ: ca chuan khun ?à-phí-châ:t paj dūaj ná.

Matthew : OK, we should ask Apichart to go with us.

แมทธิว : คุณอภิชาติ กรุณาไปตลาดกับเราหน่อยได้ไหมครับ

mé:t-thiw : khun ?à-phí-châ:t, ka-rú-na: paj ta-là:t kàp raw nò:j dâ:j máj khráp.

Matthew : Apichart, could you please go to the market with us?

อภิชาติ : ได้ครับ พวกคุณจะไปกันเมื่อไร
 ʔà-phí-châ:t : dâ:j khráp, phûak khun ca paj kan mũa-ràj.
 Apichart : OK. When will you go?

แมทธิว : วันศุกร์หน้าคุณอภิชาติว่างไหมครับ
 mé:t-thiw : wan-sùk nâ: khun ʔà-phí-châ:t wâ:ŋ máj
 khráp.
 Matthew : Are you free next Friday?

อภิชาติ : ว่างครับ
 ʔà-phí-châ:t : wâ:ŋ khráp.
 Apichart : Yes, I am free.

แมทธิว : เราไปวันศุกร์หน้ากันนะครับ
 mé:t-thiw : raw paj wan-sùk nâ: kan ná khráp.
 Matthew : Let's go next Friday, shall we?

จูเลีย : ได้ค่ะ ขอบคุณมาก
 cu:-lia : dâ:j khâ, khò:p-khun mâ:k.
 Julia : OK. Thank you so much.

2 VOCABULARY

ขอร้อง / การขอร้อง	khǎ:-ró:ŋ / ka:n khǎ:-ró:ŋ	Request
ช่วยพา...ไป...	chûaj pha: ... paj...	Please take ...(person)... to...
ตลาด	ta-là:t	Market
เราน่าจะ...	raw nâ: ca	We should...
ชวน...ไปด้วย	chuan ... paj dûaj	Ask ...(person)... to go with
กรุณา...ได้ไหม	ka-rú-na: ... dâ:j máj	Would you please...
ว่าง	wâ:ŋ	Free
หน้า	nâ:	Next
วันศุกร์	wan-sùk	Friday

3 CHECKING INFORMATION

Group Work Add these conversations to your own information, then practice with a partner.

- A: คุณ.....ครับ ช่วยพาผมไป.....ได้ไหมครับ
 khun khráp, chûaj pha: phǒm paj dâ:j máj khráp.
- B: ได้ค่ะ เราน่าจะชวนคุณ.....ไปด้วยนะคะ
 dâ:j khâ, raw nâ: ca chuan khun paj dûaj ná khâ.
- A: คุณ..... กรุณาไป.....กับเราได้ไหมครับ
 khun, ka-rú-na: paj kàp raw dâ:j máj khráp.
- C: แล้วจะไปกันเมื่อไร
 lé:w ca paj kan muâa-ràj.
- B: วัน..... หน้า คุณ.....ว่างไหมครับ
 wan nâ: khun wâ:ŋ máj khráp.
- C: ว่างครับ
 wâ:ŋ khráp.

- A: เราไปกันวัน.....หน้าจะกะ
raw paj kan wan nâ: ná khá.
- B: ครับ
khráp.

4 READING

Days of the week.

วัน	[wan]	Day
วันอาทิตย์	[wan-ʔa:-thít]	Sunday
วันจันทร์	[wan-can]	Monday
วันอังคาร	[wan-ʔaŋ-kha:n]	Tuesday
วันพุธ	[wan-phût]	Wednesday
วันพฤหัสบดี	[wan-pha-ruí-hàt-sa-bɔ:-di:]	Thursday
วันศุกร์	[wan-sùk]	Friday
วันเสาร์	[wan-săw]	Saturday

Some places in daily life.

ตลาด	[tà-là:t]	Market
บ้าน	[bâ:n]	Home / House
ร้านอาหาร	[rá:n-ʔa:-hă:n]	Restaurant
โรงพยาบาล, โรงบาล	[ro:ŋ-pha-ya:-ba:n], [ro:ŋ-ba:n]	Hospital
โรงภาพยนตร์, โรงหนัง	[ro:ŋ-phâ:p-pha-jon], [ro:ŋ-năŋ]	Cinema
โรงเรียน	[ro:ŋ-rian]	School

โรงแรม	[ro:ŋ-rɛ:m]	Hotel
วัด	[wát]	Temple
สถานีตำรวจ, โรงพัก	[sa-thǎ:-ni:-tam-rùat], [ro:ŋ-phák]	Police Station
สวนสัตว์	[sǔan-sàt]	Zoo
สวนสาธารณะ	[sǔan-sǎ:-tha:-rá-ná]	Park
ห้างสรรพสินค้า, ห้าง	[hâ:ŋ-sàp-pha-sǐn-khá:], [hâ:ŋ]	Department Store

5 GRAMMATICAL STRUCTURE

Request Marker	Verb	Object	Verb	Place	Accompanying Subject	Req Mk	Post Verb	Question Particle	FP
ช่วย chûaj please	พา pha: take	ฉัน di-chán me	ไป paj to	ตลาด ta-là:t market			ได้ dâ:j -	ไหม máj -	คะ khá -
กรุณา ka-rú-na: please	ไป paj go			ตลาด tà-là:t market	กับเรา kàp raw with us	หน่อย nò:j -	ได้ dâ:j -	ไหม máj -	ครับ khráp -
	ชวน chuan ask	อภิชาติ ?à-phí-châ:t Apichart	ไป paj to go			ด้วย dûaj with us			

6 CULTURAL INFORMATION

Thank you

Generally speaking, thank you is as common in Thai culture as in western. Thais ordinarily thank people simply for doing their jobs; for example, servants, taxi drivers, waiters, and etc.

There are 3 levels of expression for thanks:

khò:p-caj for intimate friends, children, servants, and lower status people.

khò:p-khun between equals and generally situations.

khò:p-phrá-khun for very important or higher status people, and special situations.

wâ:j is used for thanking a superior.

raw is a first personal pronoun which is used to include both the speaker and the listener. This pronoun can also be used to refer to the speaker only, either male or female in an informal occasion such as among intimate friends.

khun is a polite form of second personal pronoun. It is used to refer to either a male or female listener. This pronoun can also be used before a name as a title of respect or politeness.

3

อีกสิบห้านาทีแปดโมง

1

บทสนทนา

bòt sǎn-tha-na:

Conversation

การบอกเวลา

ka:n-bò:k we:-la:

Telling time

ขวัญ

:

คุณจูเลียจะไปไหนคะ

khwǎn

:

khun cu:-lia ca paj nǎj khá.

Kwan

:

Where are you going, Julia?

จูเลีย

:

จะไปเรียนภาษาไทยค่ะ

cu:-lia

:

ca paj rian pha:-sǎ: thaj khá.

Julia

:

I'm going to study Thai language.

ขวัญ

:

เรียนกี่โมงคะ

khwǎn

:

rian kì: mo:ŋ khá.

Kwan

:

What time is your class?

จูเลีย

:

แปดโมงเช้าค่ะ ตอนนี่ก็โมงแล้วคะ

cu:-lia

:

pè:t-mo:ŋ-chá:w khá, tɔ:n-ní: kì: mo:ŋ lé:w khá.

Julia

:

Eight o'clock in the morning. What time is it now?

ขวัญ

:

อีกสิบห้านาทีแปดโมง

khwǎn

:

ì:k sìp-hâ: na:-thi: pè:t-mo:ŋ.

Kwan

:

Quarter to eight.

จูเลีย : ขอบคุณค่ะ คุณไปทำงานกี่โมงคะ
 cu:-lia : khò:p-khun khâ, khun paj tham-ŋa:n kì:
 mo:ŋ khá.
 Julia : Thank you. What time do you go to work?

ขวัญ : ราวๆ เก้าโมงเช้าค่ะ คุณเลิกเรียนกี่โมงคะ
 khwăn : ra:w-ra:w kê:w-mo:ŋ-chá:w khâ, khun lî:k
 rian kì: mo:ŋ khá.
 Khwan : around nine o'clock in the morning. What
 time do you finish class?

จูเลีย : สิบโมงครึ่งค่ะ แล้วคุณล่ะคะ เลิกงานกี่
 โมง
 cu:-lia : sîp-mo:ŋ-khrûŋ khâ, lé:w khun la khá. lî:k
 ŋa:n kì: mo:ŋ.
 Julia : At half past ten. How about you? What time
 do you finish your work?

ขวัญ : สี่โมงเย็นค่ะ
 khwăn : sì:-mo:ŋ-jen khâ.
 Khwan : Four o'clock in the evening.

2 VOCABULARY

การบอก	ka:n-bò:k	Telling
เวลา	we:-la:	Time
ฉันจะไป...	chán ca paj...	I'm going to...
เรียน	rian	Study
ภาษาไทย	pha:-sǎ: thaj	Thai language
กี่โมง	kì: mo:ŋ	What time...?
แปดโมงเช้า	pè:t-mo:ŋ-chá:w	Eight o'clock in the morning
สิบห้านาที	sìp-hâ: na:-thi:	Quarter/15 minutes
ไปทำงาน	paj tham-ŋa:n	Go to work
ราวๆ (ราว ราว)	ra:w ra:w	Around
เลิกเรียน	lî:k rian	Finish class
ตอนเย็น / เย็น	tɔ:n-jen / jen	In the evening

3 CHECKING INFORMATION

Pair Work Add these conversations to your own information, then practice with a partner.

- A: คุณ..... จะไปไหน
khun..... ca paj nǎj.
- B: จะไป..... ตอนนี้กี่โมงแล้ว
ca paj....., tɔ:n-ní: kì: mo:ŋ lé:w.
- A: แล้วคุณไป..... กี่โมง
....., lé:w khun paj..... kì: mo:ŋ.
- B:
.....

A: คุณจะว่างตอนกี่โมง
khun ca wâ:ŋ tɔ:n kî: mo:ŋ.

B: แล้วคุณล่ะ
....., lɛ:w khun la.

A:
.....

4 READING

TIME

ตีหนึ่ง	[ti:-nuŋŋ]	1 a.m.
ตีสอง	[ti:-sɔ̌:ŋ]	2 a.m.
ตีสาม	[ti:-sǎ:m]	3 a.m.
ตีสี่	[ti:-sì:]	4 a.m.
ตีห้า	[ti:-hâ:]	5 a.m.
หกโมงเช้า	[hòk-mo:ŋ-chá:w]	6 a.m.
เจ็ดโมงเช้า	[cèt-mo:ŋ-chá:w]	7 a.m.
แปดโมงเช้า	[pè:t-mo:ŋ-chá:w]	8 a.m.
เก้าโมงเช้า	[kâ:w-mo:ŋ-chá:w]	9 a.m.
สิบโมง	[sìp-mo:ŋ]	10 a.m.
สิบเอ็ดโมง	[sìp-?èt-mo:ŋ]	11 a.m.
เที่ยงวัน / เที่ยง	[thîaŋ-wan] / [thîaŋ]	12 p.m. / noon
บ่ายโมง	[bà:j-mo:ŋ]	1 p.m.
บ่ายสองโมง	[bà:j-sɔ̌:ŋ-mo:ŋ]	2 p.m.
บ่ายสามโมง	[bà:j-sǎ:m-mo:ŋ]	3 p.m.
สี่โมงเย็น	[sì:-mo:ŋ-jen]	4 p.m.
ห้าโมงเย็น	[hâ:-mo:ŋ-jen]	5 p.m.
หกโมงเย็น	[hòk-mo:ŋ-jen]	6 p.m.
หนึ่งทุ่ม	[nuŋŋ-thûm]	7 p.m.

สองทุ่ม	[sǎ:ŋ-thûm]	8 p.m.
สามทุ่ม	[sǎ:m-thûm]	9 p.m.
สี่ทุ่ม	[sì:-thûm]	10 p.m.
ห้าทุ่ม	[hâ:-thûm]	11 p.m.
เที่ยงคืน / สองยาม	[thîaŋ-khu:n] / [sǎ:ŋ-ja:m]	12 a.m. / midnight
นาที	[na:-thi:]	Minute

5 GRAMMATICAL STRUCTURE

Subject	Verb	Verb	Question Particle	Final Particle
คุณ khun you	จะ ca will	ไป paj go	ไหน nǎj where	คะ khá -
คุณ khun you	ไป paj go	ทำงาน tham-ŋa:n work	กี่โมง kì: mo:ŋ what time	คะ khá -
คุณ khun you	เลิก lî:k finish	เรียน rian study	กี่โมง kì: mo:ŋ what time	ครับ khráp -
คุณ khun you		เรียน rian study	กี่โมง kì: mo:ŋ what time	ครับ khráp -

6

CULTURAL INFORMATION

*Time

Thais divide the day into equal portions of six hours, not divide it into two portions of twelve hours as the international system. As a result, we count from one o'clock in the morning until six o'clock in the morning, using the number one, two, three, four, five, six as follows: **ti:-nùṇ, ti:-sǎṇ, ti:-sǎ:m, ti:-sì:, ti:-hâ:, hòk-mo:ṇ-chá:w** and so on. For noon or midday, we use a special word **thiṇ-wan** abbreviated to **thiṇ**.

In the afternoon, the same process is repeated, the numbers used in Thai system correspond with the English form 1 p.m. to 6 p.m. are **bà:j-(nùṇ)-mo:ṇ, bà:j-sǎṇ-mo:ṇ, bà:j-sǎ:m-mo:ṇ, sì:-mo:ṇ-jen, hâ:-mo:ṇ-jen, hòk-mo:ṇ-jen**.

Thai reverts to one again for 7 p.m. as **nùṇ-thûm**, to two for 8 p.m. as **sǎṇ-thûm** and so on. We also use special words for midnight: **thiṇ-khu:n** which is also called **sǎṇ-ja:m**.

As a result of a different system, Thais always have the confusion in telling a time when they speak English to English speakers. We will often suggest meeting or appointment at three o'clock in the morning when we really mean 9 a.m.

The question word **kì: mo:ṇ** "what time" may be subtitled by the question word **tɔ:n-nǎj** "what time" or **mũa-ràj** "when".

*

Please read the complete Thai culture book for more details.

4

ผมชอบหนังรัก

1

บทสนทนา

bòt sǎn-tha-na:
Conversation

การนัดหมาย

ka:n nát-mǎ:j
Appointment

- โทนี่ : คุณขวัญชอบหนังตลกไหมครับ
 tho:-nî: : khun khwǎn chî:p nǎng ta-lòk mǎj khráp.
 Tony : Do you like comedy films?
- ขวัญ : ไม่ชอบค่ะ คุณละ
 khwǎn : mǎj chî:p khâ, khun la.
 Khwan : No, I don't like them. Do you?
- โทนี่ : ผมก็ไม่ชอบครับ ผมชอบหนังรัก
 tho:-nî: : phǒm kî: mǎj chî:p khráp, phǒm chî:p nǎng rák.
 Tony : Me, either. I love romantic films.
- ขวัญ : เอ่อ ฉันมีตั๋วหนังเรื่อง ความจำสั้น แต่รักฉัน
 ยาว คืนวันอาทิตย์ คุณโทนี่อยากไปดูกับ
 ฉันไหมคะ
 khwǎn : ใจ้:, chán mi: túa nǎng ruǎn khwa:m-cam-sân-tè:-rák-chán-ja:w khw:n wan-?a:-thít, khun tho:-nî: jà:k paj du: kàp chán mǎj khá.
 Khwan : Well, I have ticket to *Best in Time* on Sunday night. Would you like to go with me?

โทนี่ : ผมก็อยากไปนะครับ แต่ผมออกมาวัน
อาทิตย์ไม่ได้

tho:-nî: : phǒm kô: jà:k paj na khráp, tè: phǒm ʔà:k
ma: wan-ʔa:-thít mǎj dâ:j.

Tony : I'd love to but I cannot come on Sunday.

ขวัญ : แล้วคืนวันเสาร์เป็นอย่างไรคะ

khwǎn : lé:w khu:n wan-sǎw pen jaŋ-ŋaj khá.

Khwan : How about Saturday night?

โทนี่ : เย็นนี้ดีกว่าครับ

tho:-nî: : jen ní: di: kwà: khráp.

Tony : This evening would be better.

ขวัญ : วันนี้ฉันไม่ไปไหนค่ะ

khwǎn : wan-ní: chán mǎj paj nǎj khâ.

Khwan : I am not going anywhere today.

โทนี่ : ผมว่าเปลี่ยนเป็นวันหลังดีกว่า อาจจะ
สะดวกกว่านี้

tho:-nî: : phǒm wâ: plian pen wan lǎŋ di: kwà:, ʔà:t-ca
sa-dùak kwà: ní:.

Tony : I suggest that we deal with this later. It'll
probably be more convenient.

ขวัญ : ฉันก็คิดอย่างนั้นค่ะ

khwǎn : chán kô: khít jà:ŋ ɲán khâ.

Khwan : I think so.

2 VOCABULARY

การนัดหมาย	ka:n nát-mǎ:j	Appointment
นัดหมาย	nát-mǎ:j	Appoint
คุณชอบ..... ไหม	khun chō:p..... máj	Do you like.....?
หนังตลก	nǎŋ ta-lòk	Comedy film
ผมชอบ	phǒm chō:p	I like
หนังรัก	nǎŋ rák	Romantic film
ฉันมีตั๋วหนังเรื่อง.....	chán mi: tǔa nǎŋ ruāŋ.....	I have tickets to.....
ในคืนวันอาทิตย์	naj khu:n wan-?a:-thít	On Sunday night
ผมว่า.....	phǒm wā:.....	I suggest.....

3 CHECKING INFORMATION

Pair Work Add these conversations to your own information, then practice with a partner.

- A: คุณชอบหนัง..... ไหมคะ
khun chō:p nǎŋ..... máj khá.
- B: ไม่ชอบครับ คุณล่ะ
mâj chō:p khráp, khun la.
- A: ฉันชอบหนัง.....
chán chō:p nǎŋ.....
- B: ผมมีตั๋วหนังเรื่อง..... วัน..... คุณอยากไปดูกับผมไหมครับ
phǒm mi: tǔa nǎŋ ruāŋ..... wan....., khun jà:k paj du: kàp phǒm máj khráp.
- A: ฉันออกมาวัน.....ไม่ได้
chán ?à:k ma: wan..... mâj dâ:j.
- B: แล้ววัน.....เป็นอย่างไรครับ
lé:w wan..... pen jaŋ-ŋaj khráp.

- A: วัน.....ดีกว่าค่ะ
wan..... di: kwà: khâ.
- B: ได้ครับ
dâ:j khráp.

4

READING

Film Genres.

หนังบู๊	[nǎŋ bú:]	Action Film
หนังผจญภัย	[nǎŋ pha-con-phaj]	Adventure Film
หนังการ์ตูน	[nǎŋ kaa-tu:n]	Animation Film
หนังตลก	[nǎŋ ta-lòk]	Comedy Film
หนังชีวิต	[nǎŋ chi:-wít]	Drama Film
หนังเทพนิยาย	[nǎŋ thê:p-ní-ja:j]	Fantasy Film
หนังประวัติศาสตร์	[nǎŋ pra-wàt-ti-sà:t]	History Film
หนังสยองขวัญ	[nǎŋ sa-jǔ:ŋ-khwǎn]	Horror Film
หนังรัก	[nǎŋ rák]	Romantic Film
หนังวิทยาศาสตร์	[nǎŋ wít-tha-ja:-sà:t]	Sci-Fi Film
หนังระทึกขวัญ	[nǎŋ ra-thúik-khwǎn]	Thriller Film

5 WRITING

Write about movie's name on each handbill into the line below.

6 GRAMMATICAL STRUCTURE

Subject	Verb	Object	Question Particle	Final Particle
คุณ khun you	ชอบ chô:p like	หนังรัก năṅ rák romantic film	ไหม máj -	ครับ khráp -

5

ใครกำลังพูดครับ

1

บทสนทนา

bòt sǎn-tha-na:

Conversation

การพูดโทรศัพท์

ka:n phû:t tho:-ra-sàp

Talking on phone

นาตาชา : สวัสดีค่ะ
 na:-ta:-cha: : sa-wàt-di: khâ.
 Natacha : Good Morning.

อภิชาติ : สวัสดีครับ บ้านของเจมส์ใช่ไหมครับ
 ʔà-phí-châ:t : sa-wàt-di: khráp, bâ:n khǎ:ŋ ce:m châj máj
 khráp.
 Apichart : Good Morning. Is that James's house?

นาตาชา : ใช่ค่ะ แต่ตอนนี้เขาไม่อยู่
 na:-ta:-cha: : châj khâ, tè: tɔ:n-ní: kháw mâj jù:.
 Natacha : Yes, it is. But he's not in at the moment.

อภิชาติ : ไม่ทราบว่าใครกำลังพูดครับ
 ʔà-phí-châ:t : mâj sâ:p wâ: khraj kam-lan phû:t khráp.
 Apichart : May I know who is speaking, please?

นาตาชา : ดิฉันได้ยินคุณพูดไม่ค่อยชัด กรุณาพูด
อีกครั้งได้ไหมคะ

na:-ta:-cha: : di-chán dâ:j jin khun phû:t mâj khôj chát, ka-
rú-na: phû:t ?i:k-khráp dâ:j máj khá.

Natacha : I cannot hear you clearly. Could you repeat
that, please?

อภิชาติ : เอ่อ ใครกำลังพูดครับ

?à-phí-châ:t : ?i:, khraj kam-laŋ phû:t khráp.

Apichart : Well, who is speaking, please?

นาตาชา : อ้อ ดิฉันชื่อนาตาชา เป็นน้องสาวของเขาค่ะ

na:-ta:-cha: : ?i:, di-chán chuî: na:-ta:-cha:, pen nó:ŋ-sǎ:w
khǎ:ŋ kháw khâ.

Natacha : Aha, I'm Natacha, his sister.

อภิชาติ : อภิชาติกำลังพูดครับ ผมขอฝากข้อความ
ได้ไหมครับ

?à-phí-châ:t : ?à-phí-châ:t kam-laŋ phû:t khráp, phǎm
khǎ: fà:k khô:-khwa:m dâ:j máj khráp.

Apichart : This is Apichart speaking. Could I leave him a
message?

นาตาชา : ได้ค่ะ ขอดิฉันไปเอากระดาษมาเขียนก่อน
นะคะ ได้แล้วค่ะ ข้อความอะไรคะ

na:-ta:-cha: : dâ:j khâ, khǎ: di-chán paj ?aw kra-dà:t ma:
khǎn kò:n na khá, dâ:j lé:w khâ, khô:-
khwa:m ?a-raj khá.

Natacha : Sure, let me get the paper to write on. OK,
what's your message?

อภิชาติ : ฝากบอกเขาว่าจูเลียxonนัดเจอพวกเรา วัน
พรุ่งนี้ ตอน 10 โมงครึ่ง

ฟà-phí-châ:t : fà:k bò:k kháw wâ: cu:-lia khǎ: nát cɤ:
phûak raw wan phrûŋ ní: tɔ:n sîp mo:ŋ
khrûŋ.

Apichart : Please tell him Julia has made an
appointment to see us at ten thirty
tomorrow

นาตาชา : ค่ะ ดิฉันจะบอกเขา เมื่อเขากลับถึงบ้าน
นะคะ

na:-ta:-cha: : khâ, di-chán ca bò:k kháw muîa kháw klàp
thûŋ bâ:n na khá.

Natacha : OK, I will tell him when he comes back
home.

อภิชาติ : ขอบคุณมากครับ สวัสดีครับ

ฟà-phí-châ:t : khò:p-khun mâ:k khráp, sa-wàt-di: khráp.

Apichart : Thank you very much, and goodbye.

นาตาชา : ไม่เป็นไรค่ะ สวัสดี

na:-ta:-cha: : mâj pen raj khâ, sa-wàt-di:.

Natacha : You're welcome. Goodbye.

2 VOCABULARY

การพูดโทรศัพท์	ka:n phû:t tho:-ra-sàp	Talking on phone
โทรศัพท์	tho:-ra-sàp	Telephone
บ้านของ...	bâ:n khǎ:ŋ...	...’s house
ไม่ทราบว่า	mâj sâ:p wâ:	May I know...
ใครกำลังพูด	khraj kam-laŋ phû:t	Who is speaking?
ฉันไม่ได้	chán mâj dâ:j...	I cannot...
ได้ค่ะ / ได้ครับ	dâ:j khâ / dâ:j khráp	OK
...ขอฝากข้อความ	... khǎ: fà:k khô:-khwa:m	...leave message
บอกเขาว่า...	bò:k kháw wâ:...	Please tell him/her...
นัดเจอ	nát cɤ:	Make an appointment
ตอนสิบโมงครึ่ง	to:n sîp-mo:ŋ khruŋ	At ten thirty
กลับมาถึงบ้าน	klàp ma: thuŋg bâ:n	Come back home
ไม่เป็นไร	mâj pen raj	You’re welcome

3 CHECKING INFORMATION

Pair Work Add these conversations to your own information, then practice with a partner.

A: สวัสดีค่ะ บ้านของ..... ใช่มั้ยคะ

sa-wàt-di: khâ, bâ:n khǎ:ŋ chây máj khá.

B: สวัสดีครับ ใจครับ แต่ตอนนี้เขาไม่อยู่ ไม่ทราบว่าใครกำลังพูดครับ

sa-wàt-di: khráp, chây khráp, tè: to:n-ní: kháw mâj jù:, mâj sâ:p wâ: khraj kam-laŋ phû:t khráp.

- A:ค่ะ ขอฝากข้อความได้ไหมคะ
 khâ, khǎ: fà:k khǎ:-khwa:m dâ:j máj khá.
- B: ได้ครับ ข้อความอะไรครับ
 dâ:j khráp, khǎ:-khwa:m ʔa-raj khráp.
- A: ขอนัดเจอ วัน..... ตอน.....
 khǎ: nát cʰ: wan..... tɔ:n.....
- B: ครับ ผมจะบอก..... ครับ สวัสดีครับ
 khráp, phǒm ca bò:k..... khráp, sa-wát-di: khráp.

4

WRITING

Take a message

Read telephone call to Ms. Natacha and Mr. Apichart above, and write down a message.

ถึง: _____

วันที่: _____ เวลา: _____

ตอนที่คุณไม่อยู่

จาก: _____

เบอร์โทรศัพท์: _____ ต่อ: _____

ข้อความ: _____

บันทึกโดย: _____

5 GRAMMATICAL STRUCTURE

Request Marker	Verb	Object	Verb	Question Particle	Final Particle
ขอ khǎ: -	ฝาก fà:k leave	ข้อความ khô:-khwa:m message	ได้ dâ:j able	ไหม máj -	คะ khá -
ขอ khǎ: -	นัด nát make an appointment		เจอ cɯ: see, meet		
	บอก bò:k tell	เขา kháw him	ว่า wâ: that		

6

เลี้ยวขวาที่ไฟจราจร

1

บทสนทนา

bòt sǎn-tha-naa:
Conversation

การถามทาง

ka:n-thǎ:m tha:ŋ
Asking for directions

โทนี่

:

ขอโทษครับ

tho:-nî:

:

khǎ:-thô:t khráp.

Tony

:

Excuse me?

อภิชาติ

:

อะไรหรือครับ

ไ้à-pí-châ:t

:

ໄa-raj ruǎ: khráp.

Apichart

:

Yes?

โทนี่

:

ผมจะไปห้างสรรพสินค้าแถวนี้ ผมควรจะ
ไปทางไหนครับ

tho:-nî:

:

phǎm ca paj hâ:ŋ-sàp-pha-sǐn-khá: thǎw ní,
phǎm khuan ca paj tha:ŋ-nǎj khráp.

Tony

:

I would like to go to the department store
near here. Which way should I go?

อภิชาติ : เดินตรงไปจนถึงทางแยก แล้วเลี้ยวขวาที่ไฟ
จราจร และเดินตรงไปอีกครั้ง ห้างสรรพ-
สินค้าอยู่ใกล้กับวัด

ฟà-pí-châ:t : dɯ:n tron paj con-thuŋ tha:ŋ-jê:k, lé:w líaw
khwǎ: thí: faj-ca-ra:-co:n, lé dɯ:n tron paj
fì:k khráp, hâ:ŋ-sàp-pha-sín-khá: jù: klâj kàp
wát.

Apichart : Walk straight until you come to the
junction, then turn right at the traffic light
and walk straight ahead. It's next to the
temple.

โทนี่ : ต้องเดินไปอีกไกลแค่ไหนครับ

tho:-nî: : tô:ŋ dɯ:n paj fì:k klaj khe: nǎj khráp.

Tony : Do I have to walk very far?

อภิชาติ : ไม่ไกลครับ

ฟà-pí-châ:t : mâj klaj khráp.

Apichart : No. It's not far.

โทนี่ : ขอบคุณมากจริงๆ ครับ

tho:-nî: : khò:p-khun mâ:k ciŋ ciŋ khráp.

Tony : Thank you very much indeed.

อภิชาติ : ไม่เป็นไรครับ

ฟà-pí-châ:t : mâj pen raj khráp.

Apichart : You're welcome.

2 VOCABULARY

การถาม	ka:n-thă:m	Asking for
ทิศทาง / ทาง	thít-tha:ŋ / tha:ŋ	Direction
ขอโทษ	khǎ:-thôt	Excuse me
ทางไหน	tha:ŋ-năj	Which way
เดินตรงไป	dɤ:n tron paj	Walk straight
ทางแยก	thaan-jê:k	Juncture
เลี้ยวขวา / เลี้ยวซ้าย	líaw khwă: / líaw sá:j	Turn right / Turn left
การจราจร	ka:n-ca-ra:-cɔ:n	Traffic
ไฟจราจร	faj-ca-ra:-cɔ:n	Traffic light
ใกล้กับ	klâj kàp	Next to
ไกล	klaj	Far
จริงๆ (จริง จริง)	cin cin	Indeed

3 CHECKING INFORMATION

Pair Work Add these conversations to your own information, then practice with a partner.

A: ขอโทษครับ

khǎ:-thô:t khráp.

B: อะไรหรือคะ

?a-raj ruǎ: khá.

A: ผมจะไป.... ผมควรจะไปทางไหนครับ

phôm ca paj, phôm khuan ca paj tha:ŋ-năj khráp.

- B: อยู่ใกล้กับ.....
 yù: klây kàp.....
- A: ต้องเดินไปอีกไกลแค่ไหนครับ
 tî:ŋ dɔ:n paj ʔi:k klaj khê: năj khráp.
- B:

- A: ขอบคุณมากครับ
 khò:p-khun mâ:k khráp.

4 GRAMMATICAL STRUCTURE

Verb	Adverb of Direction		Final Particle
	Noun	Question Particle	
ไป paj go	ทาง tha:ŋ way	ไหน năj which	ครับ khráp -

Pre Verb	Verb	Verb	Adverb of Distance	Question Particle	Final Particle
ต้อง tî:ŋ have to	เดิน dɔ:n walk	ไป paj go	อีกไกล ʔi:k klaj far	แค่ไหน khê: năj -	ครับ khráp -

7

ขอเมนูอาหารหน่อยครับ

1

บทสนทนา

bòt sǎn-tha-na:

Conversation

การสั่งอาหาร

ka:n-sàŋ ʔa:-hǎ:n

Ordering food

บ๊วย

:

เชิญโต๊ะนี้ครับ

bǎ:j

:

chɰ:n tó ní: khráp.

Waiter

:

This table, please.

แมทธิว

:

ขอเมนูอาหารหน่อยครับ

mé:t-thiw

:

khǎ: me:-nu:-ʔa:-hǎ:n nò:j khráp.

Matthew

:

The menu, please.

บ๊วย

:

นี่ครับ จะสั่งอาหารอะไรบ้างครับ

bǎ:j

:

ní: khráp, ca sàŋ ʔa:-hǎ:n ʔa-raj bâ:ŋ khráp.

Waiter

:

Here you are. What would you like to order, sir?

แมทธิว

:

ขอข้าวกระเทียมไถ่ย่างกับไข่ลูกเขย และต้ม
ยำทะเลครับ

mé:t-thiw

:

khǎ: khâ:w kra-thiam kàj-jâ:ŋ kàp khàj lôuk-khǎ:j, lé tòm-jam tha-le: khráp.

Matthew

:

Grilled Chicken with Garlic Rice and Sweet Eggs, and Seafood Tom Yam.

บ๊อย : แล้วเครื่องดื่มล่ะครับ
 บั๊:จ : lé:w khruāŋ du:m la khráp.
 Waiter : What would you like to drink, sir?

แมทธิว : ชาเขียวเย็นครับ
 mé:t-thiw : cha: khǎaw jen khráp.
 Matthew : Iced green tea, please.

สิบนาทีต่อมา

sìp na:-thi: tð:-ma:
Ten minutes later...

บ๊อย : ข้าวกระเทียมไก่อ่างกับไข่ลือกเขย ต้มยำ
 ทะเล และชาเขียวเย็นได้แล้วครับ
 บั๊:จ : khâ:w kra-thiam kàj-jâ:ŋ kàp khàj lûuk-
 khǎ:j, tòm-jam tha-le:, lé cha: khǎaw jen dâ:j
 lé:w khráp.
 Waiter : Here they are Grilled Chicken with Garlic
 Rice and Sweet Eggs, Seafood Tom Yam and
 Iced Green Tea.

ยี่สิบนาทีต่อมา

jî:-sìp na:-thi: tð:-ma:
Twenty minutes later...

แมทธิว : เก็บเงินด้วยครับ
 mé:t-thiw : kèp ɲɔn dûaj khráp.
 Matthew : Check, please.

บ๊วย	:	ทั้งหมดหนึ่งร้อยห้าสิบบาทครับ
bǎ:j	:	thán-mòt nuən-ró:j-hâ:-sìp bà:t khráp.
Waiter	:	One hundred and fifty baht, sir.

2 VOCABULARY

การสั่ง	ka:n-sàŋ	Ordering
สั่ง	sàŋ	Order
อาหาร	ʔa:-hǎ:n	Food
เมนูอาหาร	me:-nu:-ʔa:-hǎ:n	Menu
ไก่ย่าง	kàj-jâ:ŋ	Grilled Chicken
ข้าวกระเทียม	khâ:w kra-thiam	Garlic Rice
ต้มยำทะเล	tôm-jam tha-le:	Seafood Tom Yam
เครื่องดื่ม	khruāŋ duè:m	Drinks
ชาเขียวเย็น	cha: khǎaw jen	Iced Green Tea
ต่อมา	tò:-ma:	Later
หนึ่งร้อย	nuən-ró:j	One hundred
บาท	bà:t	Baht

3 CHECKING INFORMATION

Pair Work Add these conversations to your own information, then practice with a partner.

- A: เชิญโต๊ะนี้ค่ะ จะสั่งอาหารอะไรบ้างคะ
 chɯ:n tò ní: khâ, ca sàŋ ʔa:-hǎ:n ʔa-raj bâ:ŋ khâ.
- B: ขอ..... กับ.....
 khǎ:..... kàp.....
- A: จะสั่งเครื่องดื่มอะไรคะ
 ca sàŋ khruaŋ duè:m ʔa-raj khâ.
- B:

- A: อาหารที่สั่ง คือ..... รอสืบนาทีนะคะ
 ʔa:-hǎ:n thî: sàŋ khu:..... rɔ: sɨp na: thi: na khâ.
- B: เก็บเงินด้วย
 kèp ɯʔn dɯaj.
- A: ทั้งหมด... บาทค่ะ
 tháŋ-mòt..... bà:t khâ.

4 WORD POWER

Group Work Complete the chart with words from the list. Add one more word to each category.

นมสด [nom-sòt] พายีสัปปะรด [pha:j-sàp-pa-rót] ข้าวผัดปู [khâ:w-phàt-pu:]

อาหาร [ʔa:-hǎ:n]	ของหวาน [khǎ:ŋ-wǎ:n]	เครื่องดื่ม [khruaŋ-duè:m]
.....		
.....		

5 WRITING

Complete the picture with words from the list.

จืด cù:t favourless	ขม khǒm bitter	เค็ม khem salty	เผ็ด phèt spicy	หวาน wǎ:n sweet	เปรี้ยว prǐaw sour
---------------------------	----------------------	-----------------------	-----------------------	-----------------------	--------------------------

.....

.....

.....

.....

.....

.....

6 GRAMMATICAL STRUCTURE

Verb	Object	Adverb	Final Particle
เก็บ kèp collect	เงิน ญาก money	ด้วย dûaj also	ครับ khráp -

Subject	Pre Verb	Verb	Object	Question Particle	Final Particle
(คุณ) (khun) (you)	จะ ca will	สั่ง sàŋ order	อาหาร ใา:-ห้:n food	อะไร ใา-raj what	คะ khá -

(คุณ) (khun) (you)	จะ ca will	สั่ง sàŋ order	เครื่องดื่ม khrûaŋ- dù:m drink	อะไร ʔa-raj what	ครับ khráp -
--------------------------	------------------	----------------------	---	------------------------	--------------------

7 CULTURAL INFORMATION

Restaurant

Thais like to go out for lunch or dinner especially during weekends. Normally an ordinary restaurant is mostly set up by Chinese family where sells one plate dish such as Chinese vermicelli and dumpling, rice with roasted pock, or hainanese chicken rice as well as by Thai family where sells curry over rice, or cooked to order food. We have to look for a seat ourselves. In some places, a menu is provided or else it is written on board. If not, we'd better ask what they serve for the day like at a noodle restaurant we prefer to order several things to eat together. At only a boat noodle restaurant, we see the long boat in front of restaurant or the outstanding boat symbol. The boat noodle has individually a piquant taste and a dark brown thick soup. Even more, at a roadside restaurant is set up by Northeast family in Thailand where sells spicy green papaya salad eaten with a sticky rice, grilled chicken, minced meat and etc.

In some restaurant, the waiter will not attend to the customer all the time so we have to call him when we need something. It is not very common to address a waiter as **บ้:จ** but rather as **น้อง:ง** "younger brother/sister" instead, or else some other kin terms. We can also just give him a signal, a nod or a waving hand.

Among friends we normally share. Sometimes the most superior will pay. In an ordinary restaurant we do not give the waiter a tip but in gorgeous restaurant we normally do even though sometimes the service is already charged.

8

ลงที่ไหนคะ

1

บทสนทนา

bòt sǎn-tha-na:

Conversation

การเดินทาง

ka:n-dʌn-tha:ŋ

Journey

นาตาชา : รถเมล์สายอะไรไปมาบุญครองคะ
na:-ta:-cha: : rôt-me: sǎ:j ʔa-raj paj ma:-bun-khrɔ:ŋ khá.
 Natacha : What is the number of the bus that goes to MBK Center?

อภิชาติ : รถ ป.อ. สายสิบหกกับรถธรรมดาสาย สี่สิบ
 เจ็ดครับ นั่นไง รถ ป.อ. มาแล้วครับ
ʔà-phí-châ:t : rôt pɔ:-ʔɔ: sǎ:j sɨp-hòk kàp rôt tham-ma-da:
 sǎ:j sɨ:-sɨp-cèt khráp. nân ɲaj, rôt pɔ:-ʔɔ: ma:
 lé:w khráp.
 Apichart : The air-conditioned bus no. 16 and the
 regular bus no 47. That's it. The air-
 conditioned bus has come.

นาตาชา : ขอบคุณค่ะ
na:-ta:-cha: : khò:p-khun khâ.
 Natacha : Thank you.

นาตาชานั่งขึ้นรถเมล์

na:-ta:-cha: khũm rót-me:.

Natacha gets on the bus...

พนักงานเก็บสตางค์

: ลงที่ไหนคะ

pha-nák-ŋa:n kèp sa-ta:ŋ

: *lɔŋ thî:-nǎj khá.*

Fare collector

: Where are you getting off?

นาตacha

: มาบุญครองค่ะ เท่าไรคะ

na:-ta:-cha:

: *ma:-bun-khrɔ:ŋ khâ, thâw-ràj khá.*

Natacha

: At MBK Center. How much?

พนักงานเก็บสตางค์

: สิบหกบาทค่ะ

pha-nák-ŋa:n kèp sa-ta:ŋ

: *sìp-hòk bà:t khâ.*

Fare collector

: sixteen baht.

นาตacha

: ถึงมาบุญครองแล้ว ช่วยบอกด้วยนะคะ

na:-ta:-cha:

: *thũŋ ma:-bun-khrɔ:ŋ lé:w, chũaj bò:k dûaj na khá.*

Natacha

: Please let me know when we arrive at MBK Center.

รถเมล์มาถึงมาบุญครอง

rót-me: ma: thũŋ ma:-bun-khrɔ:ŋ.

The bus arrives at MBK Center...

พนักงานเก็บสตางค์

: ถึงมาบุญครองแล้วค่ะ

pha-nák-ŋa:n kèp sa-ta:ŋ

: *thũŋ ma:-bun-khrɔ:ŋ lé:w khâ.*

Fare collector

: We have arrived at MBK Center.

นาตาชา	:	ขอลงหน่อยค่ะ ขอขอบคุณค่ะ
na:-ta:-cha:	:	khǎ: loŋ nò:j khâ, khò:p-khun khâ.
Natacha	:	May I get by, please? Thank you.

2 VOCABULARY

การเดินทาง	ka:n-dʌn-tha:ŋ	Journey
มาบุญครอง	ma:-bun-khrɔ:ŋ	MBK Center
รถ ป.อ.	rót pɔ:-ໄວ:	Air-conditioned bus
รถเมล์สาย...	rót-me: sə:j...	Bus no...
รถธรรมดา	rót tham-ma-da:	Regular bus
นั่นไง	nân nɔj	That's it.
ขึ้น (รถ)	khûn (rót)	Get on (vehicle)
ลง (รถ)	loŋ (rót)	Get off (vehicle)
เท่าไร	thâw-ràj	How much
ช่วยบอกด้วย	chûaj bò:k dûaj	Please let me know...
มาถึง	ma: thuǎŋ	Arrive

3 CHECKING INFORMATION

Group Work Add these conversations to your own information, then practice with a partner.

A: รถเมล์สายอะไรไป..... ครับ

rót-me: sǎ:j ʔa-raj paj..... khráp.

B: รถ ๑.๐. สาย..... กับรถธรรมดาสาย..... ค่ะ

rót po:-ʔo: sǎ:j..... kàp rót tham-ma-da: sǎ:j..... khâ.

A: ขอบคุณครับ

khò:p-khun khráp.

C: ลงที่ไหนครับ

loŋ thí:-nǎj khráp.

A:ครับ เท่าไรครับ

.....khráp, thâw-ràj khráp.

C:ครับ ถึง..... แล้วครับ

.....khráp, thuŋ..... lé:w khráp.

A: ขอลงครับ ขอขอบคุณ

khò: loŋ khráp, khò:p-khun.

4 GRAMMATICAL STRUCTURE

Subject			Verb	Adverb of Place
Noun	Adjective			
	Noun	Question Particle		
รถเมล์ rót-me: bus	สาย sǎ:j no.	อะไร ʔa-raj what	ไป paj go	มาบุญครอง ma:-bun-khro:ŋ MBK center

(Subject)	Pre Verb	Verb	Final Particle	Final Particle
(คุณ) (khun) (you)	-	ลง loŋ get off	ที่ไหน thî:-năj where	คะ khá -
(คุณ) (khun) (you)	-	อยู่ jù: stay	ที่ไหน thî:-năj where	ครับ khráp -
(คุณ) (khun) (you)	จะ ca will	ไป paj go	ไหน năj where	คะ khá -

5 CULTURAL INFORMATION

rót-me: is the main form of public transportation in Thailand. In Bangkok there is a single fixed charge for non air-conditioned bus. The fare for air-conditioned bus is varied, depending on the distance. The air-conditioned bus is called in Thai as **rót pràp ʔa:-kà:t** or **rót ʔɛ:** or **pɔ:-ʔɔ:** which is the pronunciation of the written Thai script ป.อ. in the front of the top of the bus.

All the bus will have number or **să:j** to tell directions. Some air-conditioned buses which go through tourists and business areas will have English version of their route.

At present, Thai government operates a policy of helping people relieve the cost of living by procuring a bus free of charge called **rót-me: fri: cà:k pha:-sǐ: pra-cha:-chon** which is the pronunciation of the white written Thai script on blue stripe รถมวลฟรีจากภาษีประชาชน in the front of the windscreen of the bus. Also, we have a train free of charge.

Normally, in Thai culture a man sitting on the seat will leave his seat for these people; a child, a lady, a handicapped or an old person when they get into the bus.

9

เอาสองกิโลครับ

1

บทสนทนา

bòt sǎn-tha-na:

Conversation

การซื้อของ

ka:n-sú: khǎ:ŋ

Shopping

โทนี่

:

มะม่วงขายเท่าไรครับ

tho:-nî:

:

ma-mûaŋ khǎ:j thâw-raj khráp.

Tony

:

How much do you sell mangoes for?

แม่ค้า

:

มะม่วงขายกิโลละสามสิบบาทค่ะ

mê:-khá:

:

ma-mûaŋ khǎ:j ki-lo: la sǎ:m-sìp bà:t khâ.

Seller

:

The mangoes are selling at 30 baht per kilogram.

โทนี่

:

กิโลละยี่สิบบาทได้ไหม

tho:-nî:

:

ki-lo: la jî:-sìp-hâ: bà:t dâ:j máj

Tony

:

Can it be 25 baht per kilogram?

แม่ค้า

:

ถ้าซื้อสองกิโล คิดห้าสิบบาทค่ะ

mê:-khá:

:

thâ: sú: sǎ:ŋ ki-lo:, khít hâ:-sìp-sì: bà:t khâ.

Seller

:

If you buy 2 kilograms, it will cost you 54 baht.

โทนี่ : ตกลงครับ
 tho:-nî: : tòk-lon khráp.
 Tony : OK.

แม่ค้า : จะรับกี่กิโลคะ
 mê:-khá: : ca ráp kì: ki-lo: khá.
 Seller : How many kilos would you like to have?

โทนี่ : เอาสองกิโลครับ
 tho:-nî: : ʔaw sǎ:ŋ ki-lo: khráp.
 Tony : 2 kilos.

แม่ค้า : นี่คะ (มะม่วง)
 mê:-khá: : nî: khâ. (ma-mûan)
 Seller : Here it is. (mango)

โทนี่ : นี่ครับ (เงิน)
 tho:-nî: : nî: khráp. (ŋɯn)
 Tony : Here it is. (money)

แม่ค้า : เงินทอนค่ะ ขอบคุณค่ะ
 mê:-khá: : ŋɯn-tho:n khâ, khò:p-khun khâ.
 Seller : Here's the change, thank you.

2 VOCABULARY

การซื้อของ	ka:n-suí: khǎ:ŋ	Shopping
ขาย	khǎ:j	Sell
มะม่วง	ma-mûaŋ	Mango (es)
พ่อค้า (ผู้ชาย)	phô:-khá:	Seller (male)
แม่ค้า (ผู้หญิง)	mê:-khá:	Seller (female)
ละ	la	Per / Each
กิโลกรัม / กิโล	ki-lo:-kram / ki-lo:	Kilogram / kilo (s)
ซื้อ	suí:	Buy
เท่าไร	thâw-ràj	How many / How much
นี่.....	nî:.....	Here.....
เงิน	ŋɔ:n	Money
เงินทอน	ŋɔ:n-tho:n	Change / Money Change

3 CHECKING INFORMATION

Pair Work Add these conversations to your own information, then practice with a partner.

- A:ขายอย่างไร
khǎ:j jaŋ-ŋaj.
- B:ขายกิโลละ..... บาท
khǎ:j ki-lo: la.....bà:t.
- A: กิโลละ..... บาทได้ไหม
 ki-lo: la..... bà:t dâ:j máj.

- B: ถ้าซื้อ..... กิโลบาท จะรับกี่กิโล
thâ: suú:..... ki-lo:bà:t, ca ráp kî: ki-lo:.
- A:กิโล นี่ เงิน..... บาท
.....ki-lo:, nî: ฤษน..... bà:t.
- B: เงินทอน..... บาท
ฤษน-tho:n..... bà:t.

4

WORD POWER

Thai fruits

Identify these fruits by using the words from the list.

มังคุด [maŋ-khút]

สับปะรด [sàp-pa-rót]

มะม่วง [ma-mûaŋ]

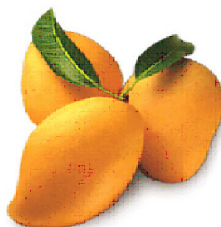
เงาะ [ŋǎw]

ทุเรียน [thú-rian]

มะนาว [ma-na:w]

1.

2.

3.

4.

5.

6.

5 GRAMMATICAL STRUCTURE

Item 1 (Subject)	Final Particle	Item 2 (Complement)
นี่ nî: here	ค่ะ khâ -	(มะม่วง) (ma-mûaŋ) (mango)
นี่ nî: here	ครับ kháp -	(เงิน) (ງຸນ) (money)
เงินทอง ງຸນ-tho:n change	ค่ะ khâ -	

Object	(Subject)	Verb	Question Particle	Final Particle
มะม่วง ma-mûaŋ mango	(แม่ค้า) (mê:-khá:) (seller)	ขาย khă:j sell	อย่างไร jaŋ-ŋaj how	ครับ kháp -

(Subject)	Pre Verb	Verb	Object	Question Particle	Final Particle
(คุณ) (khun) (you)	จะ ca will	รับ ráp get	มะม่วง ma-mûaŋ mango	กี่กิโล kì: ki-lo: how many kilos	ค่ะ khá -

Cond. Marker	Conditional Clause			Evaluation Clause			
	Subject	Verb	Object	Subject	Verb	Numeral	Monctary Unit
ถ้า thâ: If	(คุณ) (khun) (you)	ซื้อ suí: buy	สองกิโล sǎ:ŋ ki-lo: 2 kilograms	(ฉัน) (chán) (I)	คิด khít cost	ห้าสิบบสี่ hâ:-sìp-sì: 54	บาท bà:t baht

6 CULTURAL INFORMATION

Bargaining

Bargaining is very common in Thai society, especially when going to a market. In traditional markets sell fruit, vegetable, meat, fish, clothing, household items and tons of others, you can make a bargain even though prices are already marked. You should treat bargaining as an enjoyable activity and do not lose your temper or get angry with the sellers, if the final price is still the same or very much lower than the marked price. You should adjust your idea of a reasonable price or politely refuse, and try another shop. Your gentle tone of voice and polite remark are also important to succeed the bargaining such as **(chûaj/khǎ:) lot nòj dâ:j má:j** or would you please give me a discount?

Remember that you can bargain in the market and small shops, but not in largers shops, department stores or supermarkets.

10

อากาศดีไหมคะ

1

บทสนทนา

bòt sǎn-tha-na:

Conversation

การท่องเที่ยว

ka:n-thî:ng-thîaw

Tourism

จูเลีย : สวัสดีค่ะ โทนี่ ไปเที่ยวภูเก็ตมาเป็น
อย่างไรบ้างคะ

cu:-lia : sa-wàt-di: khâ, tho:-nî:, paj thîaw phu:-két
ma: pen jaŋ-ŋaj bâ:ng khá.

Julia : Hello, Tony! How was your trip to Phuket?

โทนี่ : ดีมากเลยครับ ผมสนุกมาก

tho:-nî: : di: mâ:k lɔ:j khráp, phǒm sa-nùk mâ:k.

Tony : It was terrific. I really enjoyed it.

จูเลีย : เยี่ยมเลย แล้วคุณไปอยู่นานแค่ไหนคะ

cu:-lia : jîam lɔ:j, lé:w khun paj jù: na:n khê: nǎj
khâ.

Julia : Great! How long were you away?

โทนี่ : ผมอยู่ที่นั่นประมาณ 2 สัปดาห์ครับ

tho:-nî: : phǒm jù: thî:-nân pra-ma:n sǎ:ng sàp-da:
khráp.

Tony : I was there for about two weeks.

จูเลีย : นานนะกะ แล้วอากาศดีไหมกะ
 cu:-lia : na:n na khá, lé:w ʔa:-kà:t di: máj khá.
 Julia : That's a long time! Was the weather OK?

โทนี่ : ดีเป็นส่วนใหญ๋ครับ แต่ก็มีฝนมากแฉะหาด
 ป่าตอง
 tho:-ní: : di: pen súan-jàj khráp, tè: kô: mi: fõn mâ:k
 thěw hà:t pà:-tɔ:ŋ.
 Tony : Yes, most of time. But it rained a lot in Pa
 Tong beach.

จูเลีย : คุณชอบที่ไหนมากที่สุดกะ
 cu:-lia : khun chô:p thî: năj mâ:k thî: sùt khá.
 Julia : So, what was the place you liked the most?

โทนี่ : เอ่อ พุดยากครับ แต่คิดว่าชอบหาดกะตะ
 มากที่สุด
 tho:-ní: : ʔɛ:, phû:t jâ:k khráp, tè: khít wâ: chô:p hà:t
 ka-ta mâ:k thî: sùt.
 Tony : Well, that's difficult to say. But I guess I
 liked Ka Ta beach the best.

2 VOCABULARY

การท่องเที่ยว	ka:n-thô:ŋ-thîaw	Tourism
เที่ยว	thîaw	To have a trip
สนุก	sa-nùk	Enjoy / Fun
นานแค่ไหน	na:n khê: năj	How long...
ผมอยู่ที่นั่น	phôm jù: thî:-nân	I was there
สัปดาห์	sàp-da:	Week
อากาศ	ໄa:-kà:t	Weather
ฝน	fôn	Rain
ชายหาด / หาด	cha:j hà:t / hà:t	Beach
สถานที่ / ที่	sa-thă:n-thî: / thî:	Place
มากที่สุด	mâ:k thî: sùt	The most

3 CHECKING INFORMATION

Pair Work Add these conversations to your own information, then practice with a partner.

A: ไปเที่ยว..... เป็นอย่างไรบ้าง
paj thîaw..... pen jaŋ-ŋaj bâ:ŋ.

B:
.....

A: คุณไปอยู่นานแค่ไหน
khun paj jù: na:n khê: năj.

B:

A: ไม่นานนะ แล้วอากาศเป็นอย่างไร
mâj na:n na, lé:w ʔa:-kà:t pen jaŋ-ŋaj.

B:

A: คุณชอบที่ไหนมากที่สุด
khun chō:p thī: năj mâ:k thī: sùt.

B: ชอบ..... มากที่สุด
chō:p..... mâ:k thī: sùt.

4

WORD POWER

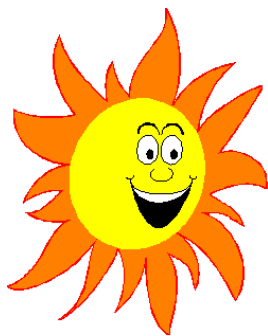
Season

Identify these Thai seasons by using the words from the list.

ฤดูหนาว

ruí-duu-nă:w

Winter

ฤดูร้อน

ruí-du:-ró:n

Summer

ฤดูฝน

ruí-du:- fōn

Rainy

5 READING

Read this postcard.

6 WRITING

Write a postcard to a partner about your trip or an interesting place you have recently traveled to.

This is a handmade postcard from the art studio of

ไปรษณียบัตร

ติด
แสตมป์

7

GRAMMATICAL STRUCTURE

Subject	Verb	Verb	Question Particle	Final Particle
คุณ khun you	ไป paj go	อยู่ jù: stay	นานแค่ไหน na:n khê: nǎj how long	คะ khá -

Subject	Adverb	Question Particle	Final Particle
อากาศ ʔa:-kà:t weather	ดี di: well	ไหม máj -	คะ khá -

8 CULTURAL INFORMATION

Season

In Thailand, there are three main seasons in the year as follows; Summer (Mar-Jun), Rainy (Jul-Oct), and Winter (Nov-Feb). Importantly we have famous traditions depended on each season; for instance,

In Summer, **wan sǒŋ-kra:n** or Songkran Day falls in the hottest time of the year in Thailand, at the end of the Summer season. It's also known as the Thai New Year celebrated every year from April 13 to April 15. The most obvious celebration of **sǒŋ-kra:n** is the throwing of water. People roam the streets with containers of water or water guns, or post themselves at the side of roads with a garden hose and drench each other. This, however, is not always the main activity of this tradition. **sǒŋ-kra:n** is traditionally a time to visit and pay respects to elders, including family members.

In Rainy, **wan khâw phan-sǎ:** or Buddhist Lent Day is a period of three lunar months during the rainy season when monks are required to remain in one particular place or **wát**. **khâw phan-sǎ:** is on the first day after the full moon of the eighth lunar month and marks the beginning of the three-month Buddhist 'lent' period. The tradition of Buddhist Lent or the annual three-month rains retreat known in Thai as “**phan-sǎ:**”. **khâw phan-sǎ:** means to remain in one place during the rainy season. **phan-sǎ** represents a time of renewed spiritual vigor and **khâw phan-sǎ:** tradition is a major Buddhism merit-making tradition.

In winter, **wan lɔ:j kra-thoŋ** or Loy Krathong Day is held on the full moon of the 12th month in the traditional Thai lunar calendar which usually falls in November. It's the first tradition welcoming the winter season. **lɔ:j** means “to float”. **kra-thoŋ** is a raft about a handspan in diameter traditionally made from a section of banana tree trunk decorated with elaborately-folded banana leaves, flowers, candles, incense sticks etc. During the night of the full moon, many people will float a small raft like this on a river or a canal.

ภาคผนวก จ
แบบประเมินวัดคุณภาพของแบบเรียน

แบบประเมินวัดคุณภาพของแบบเรียน

ผู้เชี่ยวชาญ.....

เรื่อง แบบเรียนสหราชอาณาจักรเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

ที่	รายการ	ระดับการประเมิน					หมายเหตุ
		5	4	3	2	1	
1	ด้านรูปเล่ม						
	1.1 คุณภาพของกระดาษ						
	1.2 การออกแบบหน้าปก						
	1.3 ขนาดรูปเล่ม						
	1.4 ลักษณะตัวอักษรภาษาไทย						
	1.5 ลักษณะตัวอักษรภาษาอังกฤษ						
	1.6 ลักษณะตัวสัทอักษร						
2	ด้านเนื้อหา						
	2.1 เนื้อหาดัดคล้องกับวัตถุประสงค์						
	2.2 เนื้อหาถูกต้อง เหมาะสม						
	2.3 เนื้อหามีประโยชน์ต่อผู้เรียน						
	2.4 เนื้อหามีความน่าสนใจต่อผู้เรียน						
	2.5 คำชี้แจงในเนื้อหาถูกต้อง ชัดเจน						
	2.6 ระดับความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน						
	2.7 แบบฝึกหัดสอดคล้องกับวัตถุประสงค์						
ข้อเสนอแนะ.....							
.....							
.....							
.....							
.....							
.....							

ความหมายของระดับการประเมิน

- 5 หมายถึง แบบเรียน ดี เหมาะสม มากที่สุด
 4 หมายถึง แบบเรียน ดี เหมาะสม มาก
 3 หมายถึง แบบเรียน ดี เหมาะสม ปานกลาง

- 2 หมายถึง แบบเรียน ดี เหมาะสม น้อย
 1 หมายถึง แบบเรียน ดี เหมาะสม น้อยที่สุด

Textbook's Quality Evaluation

Expert.....

Title **Elementary Thai Conversation Textbook for the Learners Thai as a Foreign Language**

No.	Item	Level of Evaluation					Notation
		5	4	3	2	1	
1	Appearance						
	1.1 Quality of Paper						
	1.2 Front Cover's Design						
	1.3 Textbook Size						
	1.4 Thai Font						
	1.5 English Font						
	1.6 Phonetics Font						
2	Content						
	2.1 The content corresponds with objectives.						
	2.2 The content is correct and appropriate.						
	2.3 The content is useful for students.						
	2.4 The content is interesting for students.						
	2.5 The instructions in content are correct and clear.						
	2.6 The rank of easy and difficult is appropriate for students.						
	2.7 The exercises correspond with objectives.						
Suggestion.....							

Meaning:

5 means Very Good
 4 means Good
 3 means Average

2 means Poor
 1 means Very Poor

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นายวัชรพล วิบูลยศริน
วันเดือนปีเกิด	4 กันยายน 2529
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	34/230 หมู่บ้านภัสสร 2 ถนนเลียบคลองสาม ตำบลคลองสาม อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2547	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (คณิตศาสตร์-ภาษาอังกฤษ) จาก โรงเรียนมัธยมสาธิต สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา
พ.ศ. 2549	ศศ.บ. (วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทสื่อสารมวลชน) จาก มหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ. 2552	ค.บ. เกียรตินิยมอันดับ 1 (วิชาเอกภาษาไทยและเทคโนโลยี การศึกษา) จาก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
พ.ศ. 2553	ศศ.ม. (สาขาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ